

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN
Tập 17

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN

(Tài Liệu Chuyên Ngữ Pháp Âm)

Tập 17

NHÓM BẢO TỒN CHÁNH PHÁP

MỤC LỤC

150-(LCK-063A)	7
*Đạo Phật là đạo đức	
* Giải quyết vấn đề tu sinh (Một là tu Hai là giải thể)	
151-(LCK-063B)	35
* Thực Phẩm Bất Tịnh	
* Quán Hạnh Thiếu Dục Tri Túc (NguyễnThanh)	
152-(LCK-063C)	75
*Ai gây sóng gió la có tội với nhân loại	
* Thầy muốn giải thể vì tu sinh chia rẽ không giữ độc cư	
153-(LCK-063D)	99
*Ý kiến tu sinh	
* Tích tập tri kiến giải thoát	
154-(LCK-064A)	133
*Thầy trò trao đổi về lớp học	
* Thầy nhắc tu sinh xả tâm chướng ngại	

155-(LCK-064B)	191
*Triển khai tri kiến xả tâm	
* Vấn đạo từ trường tái sanh	
* Nhân quả	
* Sinh đôi	
* Tâm từ	
* Dân số tăng	
156-(LCK-064C)	231
*Vấn đạo nhân quả từ trường ác	
* Nhân quả hành tinh vũ trụ	
* Phân biệt tâm từ và tâm bi	
* Tứ Niệm Xứ	
157-(LCK-065A)	273
*Vấn đạo Tứ Niệm Xứ	
* Huân tập tri kiến	
* Lòng yêu thương	
* Chương trình đào tạo của Thầy	
*Mồ xẻ từng tâm niệm xả tâm	
158-(LCK-065B)	319
*Mồ xẻ từng tâm niệm xả tâm	
* Hiếu hạnh	
* Trung Tâm An Dưỡng	
* Vấn đạo Tứ Niệm Xứ	
* Tứ Thần Túc	

* Vấn đề lớp học

159-(LCK-065C)

365

* Vấn đạo Thân Hành Niệm (Trị bệnh

* Phá hôn trầm)

* Tứ Niệm Xứ

* Xả niệm chống Đại thừa

* Học tập Định vô lậu xả tâm

150-(LCK-063A)

*Đạo Phật là đạo đức

* Giải quyết vấn đề tu sinh

(Một là tu Hai là giải thể)

--->❖<---

Cái bài đó là Thầy trả lời cho những cái thông tin. Hiện bây giờ ở bên Á Độ đó có một cái chú bé 16 tuổi ngồi thiền nhập định trong sáu tháng không ăn uống làm cho thể giới cũng xôn xao. Cho nên vì vậy mà có những cái thông tin đầu tiên thì Thầy đọc được ở trong báo thanh niên, sa đó thì có một người mang một tờ viết chương về cái tin tức đó đem lại chùa, rồi ở trên mạng cũng có một cái tên đó đưa lên trên mạng. Nghĩa là có người người ta muốn Thầy trả lời, cho nên nếu mà Thầy không trả lời thì Thầy chấp nhận đó là Thiền của Phật giáo, còn trả lời chấp nhận điều đó Thầy đã trả lời trong này rồi, và như vậy cái sự xác định của Thầy có sự mong ước của người khác, cho nên ba cái thông tin đều là gửi đến cho Thầy. Đầu tiên có cái tờ báo đó thì người ta cũng mang cái tờ báo đó đến để hỏi Thầy như vậy là như

thế nào? Do đó thì Thầy không có trả lời, bởi vì Thầy nghĩ rằng cái vấn đề đó là cái vấn đề của người khác chứ không phải vấn đề của Tu viện, của Phật Giáo, cho nên ở đâu thì mặc người ta, cho nên Thầy không trả lời. Nhưng người ta lại mang đến tu viện chúng ta một cái tờ viết chương chữ in to, lớn đưa cho cô Út, rồi cô Út mang đến cho Thầy, rồi sau đó thì Thầy Thanh Trí lòi ở trên mạng xuống một cái trang Wep của Thầy, cho nên ba cái thông tin như thế này thì Thầy nghĩ rằng nếu mà Thầy không trả lời thì sự mong đợi của họ, họ ước ao rằng Thầy trả lời, cho nên Thầy sẽ trả lời.

Và gần đây nữa thì ở trên mạng lại có một cái thông tin nữa, cũng gợi ý là muốn cái sự góp ý của Thầy. Thầy đọc rồi nhưng mà Thầy chưa có trả lời vì Thầy quá bận công việc. Người ta nói về cái cơ quan tiền năng ngoài Hà Nội thành lập ngoài đó, có một số người dạy về nhân điện. Khi mà Thầy viết cái tập 3 Đường Về Xứ Phật Thầy có trả lời Giáo sư Trần Phương về cái thế giới siêu hình của những người mà ngoại cảm mà đi tìm mồ mả đó, Thầy có trả lời và những cuốn sách đó được đưa về cái trung tâm đó. Cuốn sách của Thầy được đưa về trung tâm để trả

lời, nhưng lần lượt tới hôm này thì Nhà Nước lại cấm cái cơ quan đó không cho hoạt động nữa, không cho sử dụng nữa, thì ở trên cái mạng thông tin nó cho Thầy biết cái vấn đề đó. Và đồng thời hỏi cái đó là lợi ích rất lớn, người ta trị bệnh cho mọi người không tốn tiền, và đồng thời người ta dùng cái năng lực đó người ta áp dụng vào nông nghiệp. Thực ra Thầy có đọc một cái tờ báo cũng có người đưa đến cho Thầy để xem cái tờ báo nói về cái năng lực của những cái người nhân điện, họ làm nông nghiệp có những cái thí điểm ở trên đất nước của chúng ta.

Nhưng mà báo chí nó sẽ đặt câu hỏi, câu hỏi rất lớn. Tức là nó còn nghi ngờ, sau một thời gian nó theo dõi, Nhà Nước cho theo dõi, cuối cùng thì chắc chắn là Nhà Nước đã tìm thấy cái điều đó là cái điều ảo tưởng, nó không thật, cho nên đã dẹp cái cơ quan đó đi, nó không còn chỗ đó nữa, cho nên nó có cái sự phản ứng. Nhưng người ta muốn đưa đến cho Thầy để mà Thầy trả lời cái điều đó, nhưng mà Thầy thấy cần thiết thì trả lời mà không cần thiết thì thôi, mình động chạm đến nhiều người quá thì cũng không hay ho gì hết.

Thật ra khi mà tu mà Thầy có cái sức

nhập định. Thầy biết cái loại thiền định nào, đúng hay sai Thầy biết. Khi có Tam Minh rồi thì nhận ra nó rõ ràng lắm, không có gì mà còn che giấu. Cho nên tất cả những cái này thì chúng ta đang ở trong cái thế giới này thì bây giờ chúng ta đang sống ở trong cái tướng tri, đủ loại tướng chứ không phải riêng Phật Giáo chúng ta Đại Thừa mà có tướng đầu. Cho nên cái người mà tu mà thực hiện được sự giải thoát thì Thầy thấy cuộc đời chúng ta chỉ có lợi ích nhất là chỉ có đạo đức mà thôi, đạo đức nhân bản - nhân quả.

Cho nên hôm nay thì Thầy sẽ giải quyết cái vấn đề mà bên nữ, vì vậy mà ở bên nam thì Thầy lấy cái ngày mà bên Nam mà họp tất cả bên nữ để mà giải quyết vấn đề bên nữ. Nếu quả chẳng mà tốt thì Thầy sẽ tiếp tục Thầy dạy, nếu mà không tốt thì thôi. Thầy hoàn toàn Thầy thấy rằng mình đem hết sức của mình để xây dựng cái lớp học, để bảo vệ cho những người tu tập ở đây chúng đạt đạo quả giải thoát. Nghĩa là người ta sống làm chủ bốn sự đau khổ hần hoi.

Nếu không đủ duyên thì Thầy nói rằng Thầy mà đóng cửa không dạy thì đương nhiên là cái con đường này Thầy tin tưởng rằng không còn ai biết, ở trên Thế giới này

không còn ai biết cách tu. Thầy tuyên bố với mấy con điều đó. Với cái trí tuệ Tam Minh của Thầy, Thầy quan sát hết, không còn có một cái người nào ở trên cái hành tinh chúng ta mà làm được cái chuyện như Thầy làm. Thầy báo cho mấy con biết, Thầy rất rõ ràng mà Thầy để ý. Cho nên Thầy mà đóng cửa rồi thì kể như là cái con đường này là bít lối, không còn ai biết lối.

Thầy tuyên bố một sự thật để cho mấy con thấy. Hôm nay trước khi mà Thầy nói chuyện để mà giải quyết cái vấn đề của tu sinh ở đây. Một là tu, hai là nghỉ. Thầy sẽ giải quyết, nghĩa là Thầy quá vất vả, mà Thầy thấy sự tu tập của mấy con không đúng cách. Cho nên Thầy sẽ, một là Thầy giải thể Thầy không cho mấy con ở đây học nữa. Thầy sẽ nghỉ ngơi cho nó khỏe, và đồng thời kinh sách Thầy đốt sạch, Thầy không bao giờ xin phép xin tặc, Thầy không làm gì hết. Đương nhiên là mấy con về quê tu như thế nào tu, tự mấy con, mấy con tìm hiểu như thế nào Thầy không cần biết nữa. Riêng Thầy Thầy nói tới đây là Thầy chấm dứt, để Thầy giải quyết.

Bây giờ xin Phật tử có lòng cúng dường cho chư tăng ở đây Thầy xin cảm ơn từ hôm

đó tới nay, bởi vì đã cúng dường cho tu viện. Hôm nay đem những thực phẩm này cúng dường Thầy xin nhận cái lòng cúng dường của Quý Phật tử và Quý Phật tử có những điều gì thì xin đứng lên tác bạch. Cô Liên Châu hoặc là ai đó có những cái điều gì mấy con lên tác bạch.

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Nam Mô Bổn Sư Thích Thông Lạc Phật

Con bạch Thầy!

Hôm nay, tại đạo tràng Tu viện Chân Như, hàng Phật tử chúng con kính nhận niềm tôn kính cúng dường Chư Phật hiện tiền, xin Chư Phật... chân lên tác thành.

Hàng Phật tử chúng con ở Thành phố Hồ Chí Minh vì phước duyên chúng con được trở về viếng thăm, (8: 13) Qua thời thăm hỏi chúng con được biết, chư Tôn Đức là những bậc phạm hạnh khả kính, là một Phật một bậc chân tu chân chính. Qua sự tìm hiểu chúng con được biết Thầy đã và đang mở lớp Bát Chánh Đạo đầu tiên để đào tạo các bậc A la hán ra đời, nhằm cứu độ chúng sanh và duy trì Chánh Pháp. Với tất cả tâm lòng tha thiết, gửi trọn niềm tôn kính với chư tôn đức, cũng như để chia sẻ bớt phần

nào khó khăn của Tu viện. Hôm nay đây đủ phước duyên lành, chúng con xin thành tâm đóng góp chút tịnh tài, tịnh vật kính cúng dường hiện tiền chư tôn đức. Nguyên hồng ân Tam Bảo gia hộ cho Chư tôn đức pháp thể khinh an, tuệ tâm thường chiếu mãi là bậc Thầy khả kính, luôn dìu dắt chúng con trên lộ trình giải thoát.

Nguyên đem phước báo này. Hồi hướng cho cha mẹ. Thân bằng quyến thuộc chúng con được thân tâm thường lạc, phúc thọ thặng long, đều cầu nguyện cho pháp giới chúng sanh đều trọn thành phật đạo.

Ngưỡng mong cho Chư Tôn đức từ bi an mở lạc thọ cho chúng con được ân chiêm công đức.

Nam Mô Công Đức Tâm Bồ Tát Ma Ha Tát.

Thầy xin cảm ơn Quý Phật tử đã hết lòng lo cho cái lớp học này từ hơn hai tháng nay. Tất cả những sự lo lắng Thầy rất biết ơn, lo từng bữa ăn, từng chút mong cho chư tăng được yên ổn tu học. Sợ chư tăng ăn không được ngon, nên lo lắng đủ mọi, mua những thực phẩm rất đắt tiền. Vì vậy mà Thầy ước mong rằng cái lớp của chúng ta mọi người

hãy vì đến đáp công ơn của đàn na, thí chủ mà lo lắng tu tập xả tâm cho mình.

Thầy rất buồn là vì cái lớp học của chúng ta đem lại một cái tri kiến giải thoát để chúng ta được nhằm thấy rõ được điều ác pháp và thiện pháp.

Trải qua một thời gian chúng ta tu học chúng ta biết nhân quả rõ ràng. Chúng ta biết các pháp vô thường, chúng ta biết thân bất tịnh và các pháp bất tịnh, thực phẩm bất tịnh còn ham ăn hớp uống gì nữa mà đòi chuyện này, đòi chuyện kia khi đã học như vậy. Mà còn ăn ngon, mặc đẹp sao?

Do đó chúng ta cũng biết được khi mà chúng ta tu tập nhân quả, chúng ta biết ái ngữ như thế nào? Và những lời nói như thế nào chúng ta biết hết rồi. Thế mà vừa rồi, hôn qua lớp học vừa xong thì chúng ta sẽ thấy cái lời nói li gián quá rõ ràng. Chúng ta học để chúng ta xả tâm, chúng ta hiểu, chúng ta học không phải để ganh đua hơn thiệt. Mà ở đây chúng ta cần hiểu, để hiểu, để biết, để xả tâm. Người ở góc độ này, kẻ ở góc độ khác chúng ta hiểu.

Ở đây cuộc đời của Thầy phải đã xảy tay một lần. Một con người lẽ ra Thầy phải đem

hết sức lực để giúp người đó hoàn thành được sự tu tập của họ. Thấy vì Thầy cũng nghĩ số đông mà Thầy bỏ mặc, bỏ qua. Mà bây giờ các con biết rõ đó là Thầy Chân Quang, Thầy Thông Huyền. Khi Thầy ở Thường Chiếu Thầy bị mọi người ganh tị cái tài của Thầy, cho nên đì Thầy mọi cách, cho nên buộc lòng phải biệt trú, coi như đuổi Thầy ra khỏi tu viện. Nhưng lòng Hòa Thượng Thanh Từ rất tốt mấy con. Hòa Thượng gọi Thầy về, nhận Thầy Thông Huyền về đây với Thầy. Nghĩa là Hòa Thượng biết Thầy Thông Huyền là người có tài, cho nên Thầy đến Thầy nhận Thầy Thông Huyền về đây, một năm ở đây với Thầy. Thầy biết Thầy Thông Huyền có tài, cho nên Thầy cũng cố gắng.

Nhưng vì cái duyên xây dựng cái khu Trung tâm an dưỡng ở ngoài Phước Hải và Long Hải, bên tăng và bên ni và hai cái khu vực đó đều ở cách xa. Một bên thì xã Long Hải, một bên thì xã Phước Hải, bên tăng thì ở Phước Hải, bên Ni thì ở Long Hải. Cô Cảnh là người đã chết, là những người mà ra ở ngoài đó.

Trong lúc đó thì có Sư bà Huyền Học, Sư bà đến bà lãnh chúng Ni giúp dìu Thầy, cho nên chúng ni rất là an ổn vì có sư bà.

Còn bên Tăng Thì Thầy bị ở cái Tu Viện Chân Như này, và đồng thời thì đưa một số chư tăng ra ngoài đó, đồng thời Thầy đưa Thầy Chân Thông đầu tiên ra để lãnh chúng đó. Thầy Chân Thông không đủ khả năng để lãnh chúng, cho nên Thầy buộc lòng phải đưa Thầy Thông Huyền ra đó. Tức là Thầy xảy tay rồi đó mấy con, đưa Thầy Thông Huyền ra, nhưng duyên không may mắn, tất cả những cơ sở ngoài đó Nhà Nước giải thể, cho nên ngay cả cái Chân Nguyên của Hòa Thượng Thanh Từ cấp cũng bị giải thể, và Trung tâm an dưỡng từ thiện An Lạc cũng bị giải thể, nhưng Thầy Thông Huyền tức là Thầy Chân Quang đi vào chùa Cửu Long gần đó để ở tạm. Rồi cái duyên không may, thay vì Thầy giúp Thầy Chân Quang về đây tu học tiếp tục, nhưng vì cái nhiệm vụ của Thầy phải giữ gìn cái khu đất đó cho nên Thầy ở Cửu Long để giữ gìn cái khu đất, cuối cùng thì chẳng được và Thầy trở về Núi Dinh xây dựng cơ sở trên đó thì con đường tu học của thầy nó không còn có nữa. Thầy bận công việc Phật Sự và cuối cùng hiện giờ như mấy con đã từng xem băng, đĩa, video hoặc là hình ảnh mà thấy cái tổ chức của Thầy Chân Quang một cách ghê gớm lắm. Thầy nói thật sự Thầy không bằng một góc của Thầy Chân

Quang đầu, cho nên Thầy biết.

Khi mà Nguyên Thanh về đây tu học với Thầy, Thầy biết con người này, Thầy nhìn chung lớp nữ và lớp nam. Cái sự thông minh của mấy con không bằng Nguyên Thanh đâu, Thầy nói thẳng, nói thật. Thầy muốn đào tạo Nguyên Thanh ngay từ lúc đầu tiên nhưng mà duyên rất khó khăn. Cho nên Thầy có một lúc Thầy đưa Nguyên Thanh ra Hà Nội. Với tuổi trẻ Thầy biết chưa đủ cái kinh nghiệm, nhưng dù sao đi nữa thì cũng giúp đỡ cho nó có cái chỗ để yên tu. Nhưng người Hà Nội rất dở, Thầy nói rất dở, mà lại có cái tâm cũng không hay, cho nên rất dở, dễ xảy tay. May mắn thay thì theo Thầy thiết nghĩ nó vẫn còn cái duyên. Nguyên Thanh về đây tu, lẽ ra thì Nguyên Thanh không về, sẽ đi luôn qua bang Pháp hoặc là đi nơi đâu đó tu học chứ không về đây nữa. Vì không thể về. Nhưng Nguyên Thanh về, đây cũng là cái duyên và đồng thời Thầy cũng muốn biết rõ cái khả năng của Nguyên Thanh để cho Quý Thầy xem.

Từ cái buổi đầu tiên Thầy giảng dạy, Nguyên Thanh nhận được mà mấy con chưa nhận được, biết còn xa nhiều lắm, chưa nhận được cái ý của Thầy, tức là thiếu thông

minh. Tức là mình phải xét, phải công nhận. Rồi đến tất cả những cái bài viết lần lượt, không phải từ sự Thông minh không mà từ cái đầu óc ghi nhớ tất cả những kinh sách đã học, tất cả những sách vở, thông tin ở trên Thế Giới này, đều là Nguyên thanh đã thu thập vào đầu óc của nó. Như vậy nó rõ ràng con người có tài chứ đâu phải không! Nhưng mà cái tài này, bây giờ sự thật ra nếu Thầy đóng cửa cái lớp này, Thầy không dạy thì Nguyên Thanh cũng đứng một góc trời làm mình sáng tỏ chứ không phải không. Con người này có tài các con. Họ sẽ điều khiển cả một cái góc trời. Thầy nói thật với mấy con biết. Cho nên mấy con nghĩ mấy con ganh tị, mấy con hơn thua. Mấy con đều đó là điều tệ lắm mấy con, ở đây chúng ta nỗ lực chúng ta tu, không phải toàn bộ đệ tử của Đức Phật ngày xưa đều thông minh hết đâu mấy con. Chỉ có một ông Xá Lợi Phất mà được Đức Phật gọi là Đệ Nhất Trí Tuệ, thì còn những người khác họ cũng tu chứng chứ sao không? Nhưng mà họ biết tu, họ không ganh tị, họ thấy lỗi mình, không thấy lỗi người. Đàng này Thầy vừa giảng, khi Nguyên Thanh đọc xong rồi, Thầy lại có cái sự li gián tức khắc liền. Họ biết cái người nào li gián để tạo thành cái cơ sở này. Đã một lần Sóng

gió Chân Như rồi, mấy con đã hiểu rồi, ai cũng biết rồi. Bây giờ muốn sóng gió nổi dậy không? Vậy thì cái lớp học này còn để không mấy con, hay là Thầy dẹp. Thầy muốn đào tạo cho mấy con từ những người chưa biết, đi đến biết. Từ những chỗ chưa biết để hiểu biết. Thế mấy con không chịu hiểu biết, mấy con nghĩ là mấy con hay. Vậy thì mấy con hay từ lâu tới giờ mấy con tu mấy con có giải thoát được không?

Đây mấy con nhìn đây, Thầy Chân Thành đã theo Thầy bao nhiêu năm không? mà từng cái cửa Thầy còn dính mắc kia mà. Các con thấy Thầy Chân Thành tu hết sức đó. Ở trong thất tu hết sức đó, nghĩa là độc cư cũng trọn vẹn, ít có nói chuyện với ai lắm đâu. Thế mà từng cái cửa bồn tắm, từng cái này cái kia Thầy còn bị dính mắc mà. Các con nhìn thấy đi qua lại mấy con biết mà. Thầy nói thẳng, nói thật, vậy thì cái sự ngồi trong thất tu mấy con được cái gì? Hay hoặc là dùng cái tri kiến của mấy con để xả tâm. Mà thầy triển khai cái này để cho mấy con tu tập. Thế mấy con ganh tị với nhau, hơn thua với Nguyên Thanh làm gì? Một đứa cháu, một đứa bé nhỏ như vậy. Mấy con thấy, nó còn tuổi trẻ, mà tương lai nó như vậy, khả

năng nó như vậy. Chúng ta phải un đúc, một đứa trẻ đề khi mình tu tập xong để cho mình có ra đi còn có người thừa kế để dựng lại cái chánh pháp của Phật. Bây giờ ai là người dựng lại Chánh Pháp của Phật mấy con. Nhìn đệ tử của Thầy có ai không?

Thầy Chân Quang thì đã một góc trời rồi, còn gì nữa. Bây giờ cái sức Thầy kêu gọi Thầy Chân Quang tu được không? Tiền bạc thì hàng tỉ. Cái danh thì cả góc trời, ai không biết thầy Chân Quang. Bây giờ kêu Thầy Chân Quang về đây ngồi tu được không? Xả tâm được không? Các con hiểu. Còn Nguyên Thanh bây giờ có thể xả tâm được. Một ngày nào đó Nguyên Thanh đứng một góc trời có thể xả tâm được nữa không? Thì thế gian này còn ai không mấy con, bây giờ nhìn cái lớp này lấy chọn người nào, mấy con chỉ Thầy đi. Các con đã nghe từng những cái bài đọc chưa? Ở lớp nam thì chưa được nghe chứ ở lớp nữ thì nghe trọn vẹn hết. Các con cứ so sánh cái tài nhớ của mấy con, rồi cái thông minh của mấy con mà làm bài thì mấy con thấy cái sự thông minh của mấy con có không, và cái tài nhớ của mấy con có không? Cái trí nhớ của mấy con, bên nam cũng như bên nữ. Nếu mấy con có cái sức nhớ vậy

mấy con đọc dùm Thầy mấy trang này thôi, rồi mấy con sẽ đọc lại cho Thầy đi. Thì sự thật ra mấy con phải Thấy được và phải lo lắng được cùng Thầy để cùng nhau đào tạo. Chứ đâu lý nào mà lo hơn thua, ganh tỵ tìm cách ly gián để tạo cho cái lớp học của chúng ta tan nát. Nếu mà Thầy không khéo mấy con từ hôm qua tới nay còn gì nữa không? Mấy con còn ngồi đây mà mấy con tu không? Với lòng thương yêu của Thầy ban rải. Người em Thầy quá khổ mấy con, mấy con biết rõ mà, nhưng mấy con luôn luôn lúc nào cũng chọc em Thầy để làm cho nó khổ thêm. Hôm qua cô Út cô khóc lóc mấy con biết không? Ai làm ra lỗi này mấy con biết. Đâu phải Nguyên Thanh đâu, Thầy nói thẳng, nói thật. Nếu không có người nói thế này thế kia cô Út cô để ý làm chi mấy con. Mà cái chuyện người ta nói đó là một cái sự thật. Người ta ca ngợi Thầy thật ra Thầy không có chịu trình bày. Khi Thầy nói thẳng Thầy giao hết lại cho cô Út, và hiện giờ có bao nhiêu người cất giữ tiền chứ không phải là riêng cô Út đâu. Nhưng các con cứ Thầy rằng cô Út có sắm riêng một chút bông tai, một chút nhẫn cà rá gì cho cô út riêng không, hay là mặc cái Quần bo, áo vải nhẵn nheo không lạnh lặn như người khác, không

chải chuốt như người khác. Các con có thấy cô Út có sắm cái gì riêng cho cô Út không? Hay hoặc là cô Út lo cho Tu Viện.

Xây dựng cái cơ sở mấy hôm rày cô Út bỏ tiền ra là tiền của các cái hội từ thiện người ta gửi về làm việc từ thiện. Thì cô lo cô xây dựng cái khu an dưỡng cho người già, để cho mấy con có cái chỗ ở cho người già. Thì bắt đầu các con ra nhìn cái khu cô Út làm coi có đúng không? Từ cái bóng đèn mấy con hỏi ai này, từ cái chỗ mà không nước mấy con hỏi ai này. Có phải cô Út làm cái công chuyện đó không? mua từng cái van, từng cái robinne, từng cái bóng đèn. Tiền ở đâu mấy con, mà lại nói cô Út sài, đâu có lí. Đây mục đích Nguyên Thanh nói những người nào, nói chung hết chứ không phải nói riêng, chứ đâu phải vạch mặt cô Út mà nói, phải không mấy con thấy. Nghĩa là những người nào mà cất giữ tiền bạc mà sài không đúng cách thì bị tội, bởi vì tiền của đan na thí chủ mà. Cái lời nói rất là đạo đức, rất khéo léo, để áp dụng cho mọi người. Nếu một ngày nào đó cô Út mất đi, một người nào trong những cái người phụ chúng ta ở đây. Ai đứng lên cất giữ tiền bạc, Thầy là người tu sĩ mà. Nhất là giới không cất giữ tiền bạc là

Thầy hẳn hỏi không cất giữ một đồng. Bao nhiêu tiền Phật tử Thầy giao, bây giờ Thầy giao ai bây giờ, bây giờ cô Liên Châu, Phật tử Hà Nội cúng dường Thầy 100, 500 Thầy giao cho ai? Thầy không cất giữ mà. Thầy giao lại cho cô ÚT, cô chi cho Tu viện, cô làm cho Tu Viện. Mấy con ăn uống không được, hoặc là xin cô Út một chén cháo, cái củ gừng, hoặc là cái củ sả. Tiền ở đâu? Có phải là tiền của Phật tử, hàng ngày thì cô phải chi ra. Cô có lo cái đời sống cho cô không? Đầu tiên con biết sao không? Cô Út cất cái nhà đó để đem cái nhà bếp. Bởi vì Thầy không muốn cho trong Tu Viện có cái nhà bếp, cái gợi ý của Thầy, cho nên cô Út cô biết làm sao hơn. Bây giờ cho con cất ra cái bìa chỗ đó thôi. Thì ngay khi cất lên thì người này nói cô Út cất nhà riêng, cất cái quán, tiệm ăn, người ta nói vậy. Các con hiểu điều đó, họ nói như vậy. Cho nên cái nghi ngờ của chúng ta chưa chính xác đâu, đến hôm nay chúng ta thấy đó là cái nhà bếp tạm thời của Tu Viện, nhưng nó trở thành một cái cơ sở bởi vì chúng ta có đủ duyên Phật tử Thành phố Hồ Chí Minh, họ đã sẵn sàng cúng dường cho chúng ta từng bữa ăn bằng một cái sự mua từng những cái hộp cơm, từ ở ngoài cái tiệm cơm chay ở ngoài Thị trấn Trảng Bàng

họ mang vào đây chúng ta khởi cần có nấu nướng gì cả hết, các con thấy chưa? Từ đó mà Thầy thấy rằng cái ước nguyện của Thầy mong sao đời sống của Tu sĩ chúng ta sẽ sống y như thời Phật, trong chùa, trong Tu Viện chúng ta không có cái nhà bếp, mà hầu hết tất cả những chùa ở trên đất nước của chúng ta đều là chùa nào cũng có cái nhà bếp hết. Mà hôm nay Tu viện chúng ta được vượt ra khỏi cái nhà bếp, đó là một cái hạnh phúc rất lớn mà Thầy đã từng ước nguyện. Mỗi tu sinh của chúng ta ở đây đến giờ chúng ta ôm cái bình bát đi xin. Hạnh phúc quá! Hình ảnh của Đức Phật ngày xưa đang sống trong chúng ta mấy con, thế mà chúng ta không bằng lòng, lại muốn làm thay nhà bếp nữa. Đòi ăn cái này, đòi ăn cái khác để làm gì? Để cho cô Út nấu cho mấy con ăn chứ gì? Mấy con muốn làm thay nhà bếp phải không? Vậy thì ở đây làm gì, chỗ này là chỗ tu của Đức Phật ngày xưa mà, chỗ sống đúng phạm hạnh mà. Chứ đâu phải cái chỗ mà để cho chúng ta sống phàm phu, tục tử, để đem cái nhà bếp vô chùa.

Cô Út đã cực quá rồi, nếu mà không có nấu nướng được thì cô Út đỡ một phần nào, bây giờ mấy con muốn cô Út cực nữa

phải không? Cuộc đời chúng ta thương bằng miệng chứ không phải thương bằng lòng. Máy con thấy chưa? Vừa ở đây giảng xong, nghe xong thì buổi chiều có những sự kiện xảy ra đủ thứ, nào là băng, nào là này kia nọ để cho cô Út nghe, nào là nói ở Nguyên Thanh nói vậy, nói cô vậy đó. Chửi cô vậy đó, từ lâu tới giờ viết bài chửi mắng cô thế này, thế khác. Cái lời nói đó máy con thấy đúng không máy con? Ly gián. Rồi lại đằng kia nói người khác, Ở bây giờ đó cô Út chửi mắng cô vậy đó. Đó là cái lời ly gián đó máy con, cái lời đó không tốt.

Làm người chúng ta đừng sống những cái lời như vậy, đã học Phật Pháp ái ngữ đâu? mà chúng ta dùng những lời đó để chúng ta chia rẽ người khác để làm chúng ta trở thành những cái đối tượng thù hận chúng ta vậy sao? Lợi ích gì cho máy con? Hay là đem đến cái sự đau khổ cho nhau? Máy con thấy, máy con còn phải học nhiều lắm máy con. Máy con mới học lớp Chánh kiến, Chánh tư duy chưa dạy máy con tư duy mà. Máy con ở trên Chánh kiến để mà suy tư, tư duy để mà ở trên Chánh kiến chứ chưa phải là Chánh tư duy, trên Chánh tư duy, máy con còn phải học mà.

Chánh ngữ có ai dạy cái lời ngỗ ngược mấy con? Mấy con mới học Chánh tư duy về ngôn ngữ là mấy con mới có học ái ngữ thôi mà còn trật lên, trật xuống, còn nói chưa đúng kia mà. Các con thấy, các con còn phải học nhiều mà, đối với đạo Phật thì mấy con còn rèn luyện nhiều vấn đề cuộc sống của mấy con thôi chứ chưa nói đến Thiên định đâu!

Rồi mấy con tới Chánh Nghiệp, từng cái hành động của mấy con đi, đứng, nằm, ngồi oai nghi, tế hạnh của mấy con như thế nào đây. Mấy con học lớp Chánh Nghiệp chưa? Cho nên kẻ đi chậm, người đi nhanh, kẻ đi như thế này, kẻ gục đầu, người gục đầu, người cúi ngửa đầu, người ngó qua, kẻ ngó lại. Tất cả oai nghi ai dạy? Mấy con có học lớp Chánh nghiệp đâu, thành ra cái hành động của mấy con nó còn sai, quá sai đòi với một người tu sĩ. Đức hạnh ở chỗ nào?

Bây giờ mới học lớp Chánh kiến thì làm sao mấy con biết được cái điều kiện tới, mấy con học làm sao, để tạo thành mấy con trở thành những con người xứng đáng là đệ tử của Phật đầy đủ oai nghi, tế hạnh. Thế mà mấy con có muốn đâu, mấy con muốn tranh đấu thì như vậy ở trong một cái lớp học này

là mục đích đào tạo đạo đức sống không làm khổ mình, khổ người. Thế thì mấy con không muốn thì Thầy sẽ dẹp nó chứ sao? Bằng chứng là mấy con không muốn, mới có những tư tưởng, mới có những điều kiện để tạo thành một cái rối reng ở trong cái tu viện này chứ gì?

Mấy con cần lắm, mấy con cứ nghĩ rằng đây là sự nghiệp, đây là danh của Thầy. Thầy đâu có cần mấy con, Thầy đâu có háo danh đâu mấy con. Thầy đã biết rằng các pháp đều là Vô Thường, thì cái danh để làm gì mấy con? Thầy đâu có ham, mấy con tưởng mấy con làm như vậy để cho cái sự nghiệp Thầy tan tành. Thầy đâu có ham, Thầy đâu có cái sự nghiệp gì đâu, mà Thầy chỉ muốn con người sống có đạo đức và cái lớp này là những cái người đứng để dạy đạo đức cho người khác thì mấy con phải chứng đạt được sự giải thoát đó. Mấy con có làm đúng không? Không đúng! Ít ra mấy con học cái lớp này mấy con phải biết học, biết nghe những điều Thầy dạy. Nhưng mấy con không biết, không nghe thì Thầy còn dạy để làm gì? Bởi vì mấy con giỏi hết rồi, không cần gì phải học.

Hôm nay, nếu mà từ đây mà về sau, nếu

mà còn những sự kiện này mà xảy ra, cô Út khóc một lần nữa là Thầy dạy cái lớp này, không phải vì cô Út mà vì mấy con li gián cô Út với những người nào ở trong này. Thầy sẽ dạy, Nghĩa là Thầy nhắc nhở đồng thời Nguyên Thanh hôm nay làm bài và đồng thời Nguyên Thanh hãy về quê, con hãy lo trị bệnh. Thầy báo cho con biết, ở đây họ không hiền đâu, con đừng nên ở đây, họ sẽ giết con đó, cái lòng ganh tị của con người đến mức độ đó đấy mấy con. Là một Tu viện tu hành như vậy mà người ta nỡ tâm như vậy đó. Bởi vì Thầy nói có tài, coi chừng! Người ta không sợ 100 người đạo đức mà người ta sợ một người tiểu nhân mấy con. Một trăm người có đức hạnh người ta không sợ đâu? Mà người ta sợ một người tiểu nhân, họ dễ làm cái điều ấy. Rồi mấy con còn sống mấy con sẽ Thấy, Nguyên Thanh sẽ đứng một trời, và tiếc Thay Thầy không đào tạo được.

Nếu nó quyết tâm tu giải thoát, nó đủ khả năng. Sự nhiếp tâm của nó đến lọt trong tướng Thầy biết Thầy hiểu, nó sẽ tu được. Thầy Chân Quang ngày xưa, nhiếp tâm không được. Nhiếp năm hơi thở đã là thấy nhức đầu, đã là thấy cái cổ đau. Cho nên Thầy rất thương Thầy Chân Quang ngày

xưa, Thầy cố gắng Thầy ép Thầy nhiếp tâm nhưng không được. Lúc bấy giờ ở đây có Thầy Chân Tịnh Thầy biết. Thầy Chân Tịnh đồng thời cũng về đây, ở đây có Thầy Chân Quang. Thầy Chân Quang hỏi đó ở cái Thất gần chỗ đó, ở bên Thầy. Thầy đến Thầy thăm, Thầy khuyên lớn Thầy... Thì Thầy Chân Quang: Con nhiếp tâm sao nó khổ quá, nó đau không được. Con chỉ bây giờ ngồi viết thôi. Nguyên Thanh viết được, và nhiếp tâm được, nó có hai cái lợi, viết được và nhiếp tâm được. Còn Chân Quang viết được mà nhiếp tâm không được. Nhưng Thầy tin rằng trên cái sự nhiếp tâm không cần thiết lắm, mà cần thiết được cái sự hiểu biết, được cái sự tích tập như Thầy Chân Quang đều có thể xả tâm được. Thầy... nhưng không làm. Người mà chúng kiến trong cái giai đoạn đó đây cái người đó đang có mặt ở đây đó là Thầy Chân Tịnh đang ngồi ở bên góc đó. Đó là Thầy Chân Tịnh, Thầy biết rõ Thầy Chân Quang mà.

Và hôm nay mấy con Thầy Nguyên Thanh, nhưng Thầy cũng tiếc, nếu mà có điều kiện được sự uồn nắn, dạy dỗ của Thầy Nguyên Thanh sẽ trở thành một người tu chứng đạo hoàn toàn, như Thầy đã tuyên

bố trước đây. Nhưng không được mấy con, ở đây lòng tị hiềm ghê gớm quá, Thầy rất sợ mấy con.

Sợ thứ nhất, điều kiện mấy con trở thành người ác. Cái thứ hai rất ủng hộ cho một cái tuổi trẻ như Nguyên Thanh. Cho nên sẵn dịp Nguyên Thanh bệnh Thầy mong rằng Nguyên Thanh sẽ sắp xếp về quê xong thời gian, ở đây tu hành không được đâu. Với những cái người có ác tâm như vậy thì Thầy nghĩ rằng chúng ta không nên ở đây. Nhìn chung mà chọn cái người để tu chúng Thầy chắc chắn là Thầy chọn Nguyên Thanh mấy con. Bởi vì đối với cái khả năng của mấy con Thầy thấy mấy con không bằng Nguyên Thanh đâu, và Nguyên Thanh là tuổi trẻ, tương lai còn dài. Thầy nói thẳng, nói thật giữa chúng, mấy con cũng cầm cái bút viết Thây cũng biết người nào viết như thế nào Thầy cũng biết. Nhưng để đi đến cái bước cuối cùng để làm chủ sự sanh tử Thầy biết rất rõ. Nhưng người nào tu đến đâu, cái khả năng của mấy con tu đến đâu Thầy biết trước hết, không phải Thầy không biết trước. Cho nên ở đây Thầy nói thật, Thầy rất tiếc. Cuộc đời của Thầy đã có những người có khả năng mà Thầy đã buông, buông tay.

Thầy phải chịu thôi, Thầy không thể nào làm gì hơn nữa, đó là cái duyên của Phật pháp, Thầy cố gắng lắm mấy con. Sóng gió Chân Như lần đầu tiên là Thầy muốn bỏ cuộc đó, Thầy không muốn dạy, ai tu sao cũng được. Thầy chẳng muốn dạy đạo làm gì cho nó cực, cực thân. Danh để làm gì? Lợi để làm gì? Vì ích lợi cho chúng sanh mà Thầy làm, mà lại làm khổ em Thầy nữa. Quá cực khổ.

Các con thấy các con về đây các con ngồi trong thất các con tu, các con đâu có cực như cô Út mấy con. Cô ÚT ba chân bốn cẳng, lo một công chuyện là ba chân bốn cẳng không có dừng bước đâu mấy con. Ngồi đây Thầy thấy hể có cái chuyện gì như bữa đó là lo khoan cái giếng đây đê cho người ta bơm nước lên làm mấy cái nền. Cô Út chạy lảng xãng, người ta thúc hỏi là cô Út chạy. Còn có khách mấy con biết không? Lo lắng đủ điều, khổ lắm. Ai biết được trong khi mấy con tu, mấy con sung sướng quá. Thầy thì không nói rồi, nhưng mà cô Út, chạy đông, chạy tây lo đủ thứ mấy con có thấy cái sự cực khổ không? Lo cho chính quyền để được bảo vệ yên ổn. Cho nên các con thấy cô Út mua những cái thực phẩm để mà biếu cho những người nghèo trong dịp tết, cũng

nói lên cái lòng từ thiện của mình. Nhưng tiền ở đâu mà làm mấy con, có phải là tiền của Phật tử không? Cô Út có làm gì cho... các con thấy cái chỗ. Lo để bảo vệ Tu viện chúng ta được yên ổn, chúng ta ngồi đây tu mà không có gì. Nếu không có vậy chúng ta yên không? Lo bên đây rồi lo bên kia, cô Út hoàn toàn là chịu đựng những khổ đau. Nhiều khi không có còn thì giờ để mà tu, chỉ còn xả tâm chút ít thôi. May mắn là có pháp Như Lý Tác Ý. Những cơn bệnh ngặt nghèo thì tác ý tâm vững vàng. Nhưng cô Út chưa hẳn vững vàng lắm là tại vì những sự việc người ta dồn dập mình đến cái mức khổ đau quá, chịu không nổi, như cô Út tu làm sao mà được như Thầy, được như Thầy thì thần nhiên lắm mấy con. Không ai mà có thể dồn Thầy vào chân tường được. Còn mấy con dồn cô Út vào chân tường để cô Út bận, để tạo cái cảnh bất an ở trong Tu viện.

Bây giờ các con sẽ nghe một cái bài từ cái quán thực phẩm bất tịnh. Từ cái quán thực phẩm bất tịnh nó quá nhiều con sẽ không nghe hết, và mấy con sẽ thấy từ cái chỗ bất tịnh mà biến dần đến cái chỗ Thiếu dục tri túc để đúng cái mục đích của chúng ta. Nghĩa là nói thực phẩm bất tịnh thì chúng

ta nói thực phẩm bất tịnh thì mấy con chỉ nghĩ bấy nhiêu đó thôi. Nhưng mà các con biết cái mục đích của Thực phẩm bất tịnh để làm gì? để ly cái tâm tham ăn của chúng ta. Cho nên Nguyên Thanh đã thấy được cái chỗ ly cái tâm tham ăn, cho nên viết hạnh thiếu dục tri túc. Khi cái tâm mình khởi lên muốn ăn mình biết đủ rồi còn thêm làm gì nữa. Thì không phải là thiếu dục, tri túc sao? Cho nên hôm nay Thầy sẽ kêu Nguyên Thanh đọc cái bài này rồi ngày mai, ngày mốt Nguyên Thanh sẽ về nghỉ. Phải không, mấy con nghĩ. Đây mấy con sẽ thấy ở đây Thầy phê cái bài của nó như thế này: Bài làm Thực phẩm bất tịnh trở thành một lời khuyên răn về ăn uống có giá trị.

Nghĩa là nói về thực phẩm bất tịnh là mục đích cho mình ngăn chặn cái tham ăn của mình chứ gì? Nhưng mà nó trở thành một cái lời nói về thực phẩm bất tịnh, ai nói cũng được rồi. Nhưng mà ta biến trở thành một cái phương pháp để đối trị được cái tâm tham ăn của mình. Đây là một cái khó, đây là một cái hiểu biết, cũng như nói thân bất tịnh, thì chúng ta nói bất tịnh nó dễ dàng lắm, đâu có khó gì, ai nói cũng được hết. Nhưng mà biến được cái pháp để chúng ta

ngăn được cái tâm sắc dục của chúng ta đó là cái quan trọng. Cái người biết viết, có đầu óc viết, nó mới biến thành được cái điều này chứ còn không biết chúng ta biết sao? Nói bất tịnh suông suông xong! Thầy nói thực phẩm bất tịnh mà không biết ngăn chặn cái lòng tham ăn của mình, thì bất tịnh, nói mình bất tịnh rồi mình ớn. Nó cũng có ớn đó, nhưng mà sự thật ra chưa hẳn đâu. Cho nên nó trở thành một cái lời khuyên răn, một cái phương pháp để ngăn chặn cái lòng tham ăn của chúng ta, bằng phương pháp rõ ràng. Vậy thì mấy con thấy cái quán hạnh thiếu dục tri túc nói về cái vấn đề ăn uống. Trong đó nó có tâm sự về một vài điều kiện chút ít, chứ không phải gì nhiều, nhưng mà nói đến cái nội tâm của mình nó cũng có trong này.

Vài hôm nữa thì chắc chắn Nguyên Thanh sẽ về quê thì mấy con bình an chứ có gì, mấy con ở đây tu. Thì Nguyên Thanh con sẽ đến đây con đọc cái bài này con. Đây con, con đọc cái bài quán hạnh thiếu dục tri túc, đọc hết cái bài này nhiều thì giờ lắm.

151-(LCK-063B)

- * **Thực Phẩm Bất Tịnh**
- * **Quán Hạnh Thiếu Dục Tri Túc**
(NguyênThanh)

--->❖<---

Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Kính bạch Thầy và kính thưa Đại chúng!

Học trò Nguyên Thanh học lớp Chánh Kiến

Con xin đọc bài viết số 12 Chủ đề là QUÁN THỰC PHẨM BẤT TỊNH VÀ QUÁN HẠNH THIỂU DỤC TRI TỨC. Bây giờ con xin đọc bài Quán hạnh thiếu dục tri túc.

Người đời phần nhiều thường đua chen rong ruổi theo vật chất, không biết bao nhiêu cho vừa. Người thiếu thôn tham muốn đã đành nhưng người dư giả tiền bạc lấy thước mà đo, thế mà vẫn còn tham muốn.

Đã tham muốn thì không bao giờ thấy mình đầy đủ cả. Ngạn ngữ có câu: “*Bể kia dễ lấp, túi tham khó đầy*”. Thật đúng như

thế, “lòng tham đã không đầy” thì làm sao đầy được? Phải không hỡi các bạn!

Để đối trị lòng tham lam, đức Phật dạy chúng ta học pháp: Quán tâm là vô thường, thân là bất tịnh và trước khi ăn ta phải quán thực phẩm bất tịnh để xa lìa lòng tham lam chấp thủ, kể đó Phật khuyên chúng ta phải sống hạnh thiếu dục tri túc. Trong khế kinh có nói: *“Tri túc chi nhơn, tuy ngộ địa thượng du vi an lạc. Bất chi túc, chi nhơn, tuy xứ thiên đường diệc bất xưng ý”* nghĩa là: *“Người biết đủ, dù nằm trên đất vẫn an lạc. Trái lại, người không biết đủ dù ở cung trời cũng không vừa ý”*.

Vậy, muốn được sung sướng an vui chúng ta cần phải quán hạnh thiếu dục và tri túc

QUÁN HẠNH

THIẾU DỤC TRI TÚC

Quán thực phẩm bất tịnh là mục đích diệt trừ tâm tham ăn vì thế nó phải đi đôi với hạnh thiếu dục và tri túc.

Vậy, hạnh thiếu dục tri túc là gì? Thiếu dục là muốn ít. Tri túc là biết đủ. Muốn ít là đối với cái chưa có, mà vì nhu cầu, mong

muốn cho có. Như muốn có cái nhà ở vừa sạch, vừa che kín nắng mưa; cần đi cho mau, muốn có một phương tiện giao thông gì cho có tiện lợi, chỉ cốt đỡ mỏi chân, đỡ tốn thì giờ là được, chứ không muốn một chiếc xe hơi lộng lẫy, mấy trăm triệu, quá sức tài chánh của mình; hoặc khi đi khát thực về có gì ăn nấy, ăn cốt để bụng chữa bệnh đói, mượn thực phẩm nuôi thân tứ đại này, để lo tu tập chứ không phải ngon dở bổ dưỡng gì cả. Mặc dù cơm hẩm canh rau quanh năm nhưng vẫn thấy lòng thơ thới, an vui, sung sướng.

Người biết đủ, dù nằm trên đất vẫn an lạc, trái lại, người không biết đủ, dù ở cung trời cũng không vừa ý.

Biết đủ gặp hoàn cảnh nào cũng đều an phận tùy duyên. Đối với việc ăn, mặc và ở, tự thấy mình có đủ dùng rồi, không tham cầu nhiều hơn nữa, mà phải khổ sở về tinh thần.

Tại sao đã quán thức ăn bất tịnh, chúng ta lại phải quán thêm hạnh thiếu dục tri túc? Vì có hạnh thiếu dục tri túc làm cho lòng tham của ta giảm bớt, chỉ cần ta nghĩ đến: Có chừng này đủ rồi, là cái tham của ta giảm nhẹ bớt đi một phần nào đó. Cho nên

thiếu dục tri túc phải luôn có mặt trong ta nó đối trị mọi tâm tham nhất là tâm tham ăn rất có hiệu quả. Bạn chỉ cần khởi nghĩ là nó xuất hiện liền. Còn quán thực phẩm bất tịnh, bạn phải tập trung rất cao để tợ tướng hiện ra. Ví dụ, như ta đi khát thực về, thấy món ăn ngon, ta muốn xin thêm nữa, ngay lúc đó ta khởi nghĩ: “*Ta phải biết đủ, ăn chừng này đủ rồi*” là cái ý nó không bắt ta phải đi xin thêm, ngay đó cái tham ăn đã giảm bớt rồi. Do đó, quán thức ăn bất tịnh thì phải có hạnh thiếu dục tri túc kèm theo một bên như trên đã nói. Hai phương pháp này đối trị với tâm tham ăn rất có hiệu quả.

Người đời thường bị năm thứ tham muốn sau đây sai khiến:

1- Tham muốn tiền của: Người tham tiền của thì tiền kho bạc đóng, nhà ngang dãy dọc, đất ruộng cò bay thẳng cánh, cũng chưa cho là vừa, mà vẫn còn mong muốn được làm giàu thêm nữa.

2- Tham muốn sắc đẹp: Người tham muốn sắc đẹp, thì suốt đời rong ruổi đi tìm hoa, thấy ai có nhan sắc là si mê, tìm cách này cách khác để gần gũi cho kì được. Một khi đã thỏa mãn thì lại ruồng bỏ người đẹp

này để chạy theo người đẹp khác, luôn luôn bị vật dục sai khiến, mất hết cả nhân cách.

3- Tham muốn danh vọng: Người tham muốn danh vọng thì suốt ngày rong ruổi theo chức cả, quyền cao, tiếng hay, danh tốt. Họ luôn cúi hết chỗ này đến chỗ khác để mong được cái địa vị cao sang. Họ lao tâm, khổ trí, tìm mọi cách để nắm giữ cho được cái hư danh.

4- Tham muốn ăn ngon: Người tham muốn ăn ngon thì suốt đời lân la bên cạnh những cao lương mỹ vị quanh quẩn bên những tiệc bàn, tìm khoái khẩu trong những rượu ngon, vị lạ. Thế giới của họ thu hẹp lại trong những món ăn và những người bạn rượu.

5- Tham muốn ngủ nghỉ: Người tham muốn ngủ nghỉ thì quá nửa đời mình lăn quẩn trên chiếc giường; ăn xong lại nghỉ đến chuyện đi nằm, nằm là ngủ, ngủ xong lại muốn ngủ nữa, mất cả tự chủ của mình.

Tóm lại, khi đã tham muốn những thứ ấy thì cuộc đời của những kẻ ham muốn kia chỉ thu hẹp lại trong sự ham muốn của mình, và làm tôi mọi cho vật dục mỗi ngày mỗi thêm chặt chẽ. Xét cho cùng thì những

sự tham muốn trên, ngoài sự tham muốn danh vọng là do lòng kiêu căng ngã mạn, còn các thứ tham vọng khác, đều do ngũ dục là động lực chính cả. Ngũ dục là: Sắc dục, thanh dục, hương dục, vị dục và xúc dục.

1/ Sắc dục là gì? Là nhãn căn đối với sắc trần, sanh tâm tham muốn. Bên trong thì “Chánh báo”: gồm thân phần của người nam hay người nữ: mày tằm, mắt phượng, môi đỏ má hồng, cao to phong độ, v.v.. Bên ngoài thì “Y báo”: gồm vật dụng của thế gian: ngọc, ngà, châu, báu, vật quý đồ cổ, sắc màu lộng lẫy... Những món này, đại đa số người vừa trông thấy liền sanh tâm tham ái.

2/ Thanh dục là gì? Là tai nghe tiếng hay, tâm sanh say đắm như tiếng ca, giọng hát, khúc lý câu tình, âm điệu du dương, kêu gọi tâm dục của người, sanh tâm đắm nhiễm.

3/ Hương dục là gì? Là lỗ mũi khi đối với hương trần sanh tâm tham muốn, như dầu thơm ngào ngạt, phấn sáp nồng nàn, v.v.. Những món hương trần ấy, khiến cho người ngửi đến thì sanh tâm ưa thích đắm nhiễm, mơ tưởng vẩn vơ.

4/ Vị dục là gì? Là khi lưỡi đối với mùi

vị, sanh tâm tham đắm, như các mùi vị thơm tho, bùi ngọt, chua chát, mặn lạt, mỡ thịt, cá tôm, chả gỏi nem bì, những đồ cao lương mỹ vị...

Vấn biết nhân loại đối với sự ăn uống phải cần dùng nhiều món để nuôi sống mà làm việc. Thế nên, cả nhân loại ai chẳng công nhận nó là điều cần yếu nhất, nếu ăn uống kém thiếu, thì thân thể phải ốm gầy. Nhưng nếu ta xem sự ăn uống như là uống thuốc, để chữa bệnh đói khát mà thôi. Nếu quá tham món cao lương mỹ vị, chỉ biết lo sống để mà ăn, thì con người có chi là cao thượng?

5/ Xúc dục là gì? Là thân thể khi giao thiệp với xúc trần, sanh tâm tham muốn. Bỏ vải thô sơ, mặc vào mình biết nhám; lụa là, gấm nhiễu xuông vào mình biết mềm, v.v.. Những vật gì mềm mại thì sanh tâm ưa thích, những vật gì cứng nhám thì sanh lòng ghét bỏ.

Tóm lại, ngũ dục làm hại cho loài người không thể kể xiết. Vì ngũ dục mà sanh ra lo buồn giận dữ; vì ngũ dục mà sanh ra dối trá gian tham, vì ngũ dục mà cạnh tranh xâu xé, nhân loại đưa nhau vào rừng tên mưa đạn.

Đó là kết quả thảm khốc của con người quá tham, không biết lập đức, lập hạnh thiếu dục và tri túc.

Tai hại của lòng ham muốn quá độ

Những sự tham muốn quá độ làm cho lòng người sâu xé mất hết cả tự chủ và còn làm nô lệ cho những thèm muốn của mình mà thôi. Một khi đã bị lòng dục điều khiển thì con người gây không biết bao nhiêu tội lỗi, dám làm những chuyện hung ác mà chẳng gớm tay, lại chính vì lòng tham muốn không ngăn mé mà mình không nhận biết, nên đến khi muốn mà không được thì đổ lỗi cho người nhân đó sinh ra cạnh tranh xung đột, làm cho nhân loại chịu lắm điều tai hại. Lòng tham muốn quá độ làm cho con người tối mắt trước những sự phải trái cũng đẩy người đời vào đường tội lỗi. Chẳng hạn một kẻ không có năng lực đạo đức mà muốn được giàu có lớn và quyền thế to thì có thể dùng những mưu mô, gian xảo đen tối, giả man để đạt ý muốn của mình. Hoặc giả cũng vì muốn được như ý mà... mà có những ông chồng bắt buộc làm việc trái với lương tâm, dẫn đến toi thân, mất mạng. Tóm lại ngũ dục làm hại cho loài người không sao kể xiết, vì ngũ dục mà sanh ra lo buồn, giận dữ, vì ngũ

dục mà sanh ra dối trá, gian tham. Vì ngũ dục mà sanh ra cạnh tranh xâu xé nhân loại đưa nhau vào lần tên mũi đạn. Trong hiện tại, lòng tham muốn quá độ tự chạy đuổi theo ngũ dục đã làm tổn hại chẳng những cho mình mà còn cho người, mà trong tương lai chúng ta lại còn đưa con người vào chốn tam đồ ác đạo. Nhất là vào vòng Ngạ quỷ để phải chịu thiếu thốn cả hai phương diện vật chất lẫn tinh thần. Đó là kết quả thảm khốc của người quá tham lam, không biết hạnh thiếu dục và tri túc.

I- PHƯƠNG PHÁP ĐỐI TRI LÒNG THAM MUỐN QUÁ ĐỘ

Là phải lập hạnh thiếu dục và tri túc. Túi tham đã không đáy, thì càng tham lại thấy càng thiếu, càng khổ. Đức Phật dạy: **“Càng tham muốn, càng khổ sở”**. Chúng ta đừng lầm tưởng rằng: Một khi lòng tham muốn được thỏa mãn là hết tham muốn. Hễ còn củi thì lửa còn cháy. Tham muốn được toại nguyện thì tham muốn lại càng to lên. Tục ngữ thường nói: **“Được voi đòi tiên”** là thế. Người mà lửa tham vọng mong cầu nung nấu trong lòng, bao nhiêu cũng thấy mình còn thiếu thốn không thấy thiếu món này, lại thiếu món khác, rồi thèm khát mãi,

không lúc nào được toại chí. Mà không toại chí là khổ.

Để đổi trị lòng tham ăn, vô độ, Đức Phật dạy quán thực phẩm “*bất tịnh*” để đổi trị tâm thèm ăn, và Phật cũng dạy chúng ta phải “*tri túc*” tức là biết đủ. Có bao nhiêu ta hưởng bấy nhiêu, tự cho mình không còn thiếu gì nữa, đừng nhìn lên những kẻ giàu có sang trọng hơn mình, thế là “*biết đủ*”.

Trong kinh Di giáo Phật dạy: ***“Này các thầy Tỳ kheo! Nếu các ông muốn thoát khỏi sự khổ não, nên suy nghiệm hai chữ “tri túc”. Hễ biết đủ thì dù ở cảnh nào cũng yên vui. Người không biết đủ, tuy giàu mà nghèo; người biết đủ tuy nghèo mà giàu. Người không biết đủ thường bị năm thứ ham muốn kéo dặt, làm người biết đủ thương hại.*”**

Một người trong tay râu tóm tất cả của cải trong thế gian, với người nghèo mà không tham muốn, hai người đều giàu như nhau”.

Chúng ta hãy chiêm nghiệm những lời dạy đây ý nghĩa ấy. Làm chủ đời ta, chính là lòng ta, giàu nghèo sang hèn chỉ là vấn đề phụ thuộc. Nếu ta kiểm chế được dục vọng,

tham muốn là ta giàu sang; nếu ta không kèm chế được dục vọng tham muốn là ta nghèo hèn.

II- LỢI ÍCH CỦA HẠNH THIỂU DỤC VÀ TRI TỨC

Lòng tham muốn làm cho ta khổ bao nhiêu, thì thiếu dục tri túc lại làm cho ta sung sướng bấy nhiêu. Đó là lẽ đương nhiên. Nhờ “*ít tham dục*”, nên con ma dục vọng thèm ăn không làm sao xui khiến được mình; nhờ “*biết đủ*”, nên con quỷ tham lam thèm ăn ngon chẳng có quyền hành xử mình nữa. Một khi con người không còn làm nô lệ cho vật chất đê hèn nữa thì lòng người bắt đầu tự do giải thoát. Con người lúc ấy mới xứng danh là con người, mới có đủ nhân cách và không hổ thẹn với địa vị làm anh cả muôn loài. Chỉ khi ấy con người mới có thể tự cho là mình có được hạnh phúc và dù cho thường ngày vẫn ăn cơm hầm canh rau, quanh năm cứ quần bò áo vải cũng vẫn thấy trong lòng thơ thới, an vui, sung sướng. Từ xưa đến nay, không có một vị giáo chủ nào, hiền triết nào xứng đáng với danh nghĩa ấy mà lại không khinh thường vật chất, mà lại chạy theo danh vọng tiền của, ăn sung mặc sướng cả.

Hơn nữa, nhờ hạnh thiếu dục và tri túc mà gia đình và xã hội được an vui, hoà bình, không còn ai giành giật của cải, danh vọng, miếng ngon, vật lạ của ai nữa. Cái lợi ích của thiếu dục tri túc thật không sao kể xiết được.

Có người lại hỏi: Con người muốn tiến bộ, cần phải nỗ lực phấn đấu, cạnh tranh trong tất cả mọi trường hợp. Đạo Phật lại dạy quán thức ăn bất tịnh rồi phải sống theo hạnh thiếu dục và tri túc. Như thế là chủ trương làm cho nhân loại thoái hoá chăng?

Chúng tôi xin trả lời rằng: Không! Đạo Phật dạy: Quán thức ăn bất tịnh để thấy trên đời này mọi pháp đều sanh diệt vô thường, con người không nên chấp chặt vào đó để mà khổ, để mà đau. Bản chất con người là tham lam vô độ, nên đức Phật dạy phải quán thức ăn bất tịnh để xả bỏ lòng tham đắm với mùi vị ngon dở ấy. Sau khi đã thấu triệt hạnh quán thức ăn bất tịnh đức Phật dạy con người cần phải thiếu dục và tri túc cốt yếu ngăn ngừa con đường truy lạc, chặn đứng lòng tham lam tàn ác không bờ bến của chúng sanh đang sống trong cõi đời vật dục, chứ không phải chủ trương ngăn chặn sự phát triển con người trên đường lợi người,

lợi vật, ích nước, ích dân. Nhận thấy tai hại lớn lao của bệnh tham lam, nên đức Phật đưa ra phương thuốc công hiệu là “*muốn ít*” và “*biết đủ*” để điều trị căn bệnh ấy cho tận gốc. Phương thuốc này sẽ làm yếu dần tâm tham lam, nên các mối dục vọng tội ác, dần dần tiêu diệt, chỉ còn lại tấm lòng từ bi rộng rãi bao la mà thôi. Một khi con người hết chạy theo dục vọng hết đuổi bắt những hạnh phúc vật chất tạm bợ, giả trá, cũng không đào bới thêm đau khổ của người khác, để tìm hạnh phúc cho mình nữa, thì lúc ấy hạnh phúc chân thật liền đến với họ.

Như thế, nghĩa là hạnh “*thiểu dục*” và “*tri túc*”, bắt đầu hãm tốc lực của lòng dục vọng tham lam, kẻ đó chặn đứng nó lại, sau hết buộc nó xoay chiều, đổi hướng, tinh tiến mãi trên con đường lành. Vậy thì hạnh “*muốn ít*” và “*biết đủ*” chẳng những không đưa con người vào đường thoái hóa mà lại giúp cho sự tiến hóa chân thật của nhân loại, vả lại ngày nay nhân loại đang chứng kiến sự mất quân bình nguy hiểm tới sự tiến hóa mau lẹ của vật chất và sự chậm tiến của tinh thần. Sự mất thăng bằng ấy, có thể đưa nhân loại đến hố diệt vong. Vậy cần phải quân bình sự tiến hoá vật chất và tinh

thần. Muốn thế, chẳng có phương pháp nào hơn là tuân theo hạnh “*thiểu dục*” và “*tri túc*”. Con người nếu biết coi thường vật chất một tí, biết sa thải bớt dục vọng một tí, thì mới tiến hoá thêm được về tinh thần.

Sở dĩ ngày nay trên thế giới, đứng về phương diện vật chất, khoa học, con người có tiến triển rất nhanh; còn về phương diện tinh thần, đạo đức, con người tiến rất chậm, vì ít ai quan tâm lưu ý đến nó, mà chỉ chạy theo vật dục. Hễ vật chất quá tiến thì tinh thần phải lùi, vật chất càng cao thì lòng tham càng nặng, càng sâu, càng lớn, không biết đến lúc nào là cùng. Tai họa chiến tranh, sóng thần, núi lửa, động đất, lũ lụt, mưa axit, mưa đá, v.v.. Ngày nay, gieo rắc khắp nơi trên thế giới, cũng do lòng tham không đáy của con người “*bất tri túc*” mà ra.

Vậy, quán thức ăn bất tịnh và thiểu dục tri túc là hai phương thuốc rất thần diệu cho căn bệnh trầm trọng của thế giới ngày nay, không ai có thể chối cãi được.

PHẦN KẾT LUẬN

Kẻ ngoài đời và người trong đạo, muốn được hạnh phúc chân thật, thì nên tu hạnh quán thức ăn bất tịnh và hạnh thiểu dục tri

túc. Vì sự thật, những người không quá đòi hỏi về chất vật, thì chẳng hề so sánh với bề trên, do đó, không thấy mình thiếu kém về vật chất, nên ít khổ. Hơn nữa, họ chỉ so sánh với kẻ trước, thấy mình khá giả, đầy đủ hơn, nên dễ mãn nguyện.

Muốn tránh khỏi các tai hại trong gia đình và ngoài xã hội, mỗi người trên thế gian này, đều phải giữ thủ thường, đừng vượt quá khả năng của mình. Thế giới, năm châu hiện nay, muốn có hoà bình để mà hưởng lạc thú hoà bình vĩnh viễn thì cũng không ngoài hai hạnh “Quán hạnh thực phẩm bất tịnh” và “Hạnh thiếu dục tri túc”.

Như vậy, tôi đã viết xong hai phần, quán thực phẩm bất tịnh và quán hạnh thiếu dục tri túc.

Chiều hôm nay tôi nhận được một lá thư, có người muốn hỏi tôi chuyện “vân du” ra miền Bắc, hỏi người miền Bắc có tốt với tôi không? Người ta có tu không? Hay tập trung lại bất cứ nơi đâu để nghe ngóng các thông tin, rồi bàn chuyện tào lao?

Tôi nghĩ rằng, ở chỗ nào cũng vậy, có người tốt kẻ xấu, có người này, người khác, chứ làm sao có con người toàn thiện được,

phải không các bạn!? Cũng như bây giờ chúng ta học về nhân quả thảo mộc, các bạn thấy mỗi loài thảo mộc có đặc tướng, đặc tính riêng biệt khác nhau, thì người miền Bắc cũng vậy. Có người này, kẻ khác chứ, nhưng quan trọng là ở mình, có đấm nhém và dính mắc vào những cái nghịch cảnh đó hay không? Cho nên hôm nay, luôn tiện viết bài này tôi sẽ chia đến các bạn và cũng là câu trả lời của tôi gửi đến các bạn luôn nhé!

Có nhiều người nói năm vừa qua tuổi tôi xấu nên xảy ra nhiều chuyện không tốt. Từ lâu tôi nghĩ rằng, tuổi không quan trọng mà chính hành động và tư tưởng mới quan trọng nên tôi không để ý đến tuổi của mình. Mặc dù năm nay tôi 28 nhưng nhiều người đã tu theo Chánh pháp nguyên thủy rồi mà vẫn còn mê tín vào những chuyện xem ngày giờ tốt xấu, tuổi tác của mình. Có rất nhiều người lại cho đó là đúng sự thật. Nếu đúng thì chắc mỗi năm chúng ta phải tốn tiền coi lịch đàng hoàng rồi cúng sao giải hạn giống như bên Đại thừa. Đó là điều chúng ta không chấp nhận.

Cuộc đời mỗi chúng ta đều có khi thăng khi trầm, có lúc được hanh thông, có khi gặp những điều bất hạnh, nhưng đối với tôi,

tôi không thấy có gì gọi là bất hạnh. Ở đời không thể nào chúng ta có một cuộc sống bình yên mãi mà phải có khi lên, khi xuống như vậy cuộc đời mới có ý nghĩa và giá trị. Như khi đi qua đèo Hải Vân ở Đà Nẵng, chúng ta không buồn ngủ là nhờ đi qua đèo, chúng ta thường tình để nhìn cảnh đẹp. Cảnh đẹp là do xuống dốc lên đèo, đời chúng ta có hay đẹp cũng là nhờ khi thế này khi thế khác, nếu cứ bình thường hoài thì giống như đi đường bằng phẳng như ở miền Tây, xe chạy một lúc là buồn ngủ. Như vậy, không có gì gọi là bất hạnh hay xui rủi, chẳng qua đó là nhân duyên trong cuộc đời, trong tương đối phải như vậy. Lại chính những khi thăng trầm chúng ta càng thấy rõ mình hơn. Khi thăng chúng ta không tự hào, không ngạo mạn, khi trầm chúng ta không buồn không khổ, đó là có tiến trên đường tu. Trái lại, khi thăng thì hãnh diện, khi trầm thì than thở, thì thật là mình chưa làm chủ được tâm mình. Thế nên những đổi thay là những cơ hội để người tu thấy rõ mình hơn, biết mình đã tiến được bước nào chưa, nếu tiến được, đó là điều đáng mừng, nếu không, đó là điều đáng xấu hổ trên đường tu.

Hôm nay viết về đề tài Quán thực phẩm

bất tịnh và Quán hạnh thiếu dục tri túc. Tôi nêu lên vài câu chuyện nhỏ để các bạn thấy rõ sự việc tôi nói hôm nay, cũng là bước sang một năm mới, các bạn thấy năm xui xẻo vừa qua của tôi đã chấm dứt chưa? Thật ra ai nói tôi xui rủi cũng được, nhưng riêng tôi thấy đó là nhân quả của mình. Như năm vừa rồi (2005) tôi ra miền Bắc đó cũng là duyên nhân quả, chính những lúc đó, tôi mới biết được lòng người như thế nào, kẻ nào chân, kẻ nào giả, cái tu khó lắm các bạn ạ! Đụng chuyện mới biết người ta có tu hay không? chứ bình thường làm sao mình thấy được lòng người...

Cũng như khi đất nước loạn ly thì có kẻ trung thần xuất hiện, khi đất nước bình an vô sự thì khó thấy bậc trung thần. Khi đất nước rối ren loạn lạc thì ai là trung thần, ai là gian thần có thể thấy được rất dễ dàng.

Như thời Tống có hai triều Nam và Bắc. Lúc quốc gia hết sức phân loạn thì tên gian thần Tần Cối xuất hiện. Tần Cối giết Nhạc Phi, nhưng Nhạc Phi thì lưu danh thiên cổ còn Tần Cối thì để tiếng xấu ngàn năm. Bởi vậy, "*lưu danh thiên cổ*" và "*di xú vạn niên*" đều là cái tên, nhưng một là cái tên tốt, một là cái tên xấu. Cũng như đời Nam Tống

có ông Văn Thiên Tường, lúc quốc gia hết sức hỗn loạn thì ông là người hết sức trung thành với Tống. Từ đầu đến cuối ông bảo vệ quốc gia, không chịu đầu hàng, đó là một vị trung thần. Cho nên, khi quốc gia hỗn loạn mới có thể thấy xuất hiện được những bậc trung thần.

Bây giờ Tu viện Chơn Như cũng vậy, khi có sóng gió thì mới biết được lòng dạ của từng con người. Chính trong lúc này mới có thể thấy kẻ nào là thực tu, có xả tâm không dính mắc, và kẻ nào không thực tu hay tâm còn ganh tị, hẹp hòi, nhỏ mọn, hơn thua, so đo tính toán danh lợi. Họ đã dùng gươm giáo bằng lời nói để gây chia rẽ phá hoại Tăng đoàn. Chính những lúc ấy tôi mới thấy rõ lòng người. Tôi nghĩ họ đến tu viện để tu tập tìm cầu giải thoát, nhưng không phải vậy. Họ tu bằng con đường danh lợi nên mới có ganh tị, hơn thua, nhỏ mọn, ích kỷ nên mới có sóng gió Chơn Như. Sóng gió Chơn Như là một bước chuyển mình để gạn lọc những kẻ nào thật tu và những kẻ nào không thật tu. Nhờ sóng gió Chơn Như chúng ta mới biết được, hiểu rõ được lòng dạ sâu hiểm ác độc của từng người dám tự xưng ta đây là đệ tử của Phật. Nhờ sóng gió Chơn Như ngày hôm

nay chúng ta mới được ngồi đây, nhờ Sóng gió Chân Như chúng ta mới được học lớp học đầu tiên mà sau 2549 năm mới được một bậc thánh A la hán Trưởng lão Thông Lạc khơi sáng ngọn đèn chánh tri kiến cho nhân loại. Sóng gió Chơn Như sẽ quét sạch những kẻ nào, thêm một lần nữa muốn gây sóng gió Chơn Như, sẽ bị tản xuất, đuổi ra, khỏi Tăng đoàn Nguyên Thủy ngay lập tức. Và Tu viện Chơn Như sẽ sáng chói huy hoàng, nhất định chánh pháp của Phật, của Trưởng lão Thông Lạc sẽ được trường tồn bất diệt. Càng gặp nhiều ác pháp, gió dữ các bạn mới thấy sức mạnh của tu viện Chơn Như vĩ đại hơn bao giờ hết. Chánh pháp Nguyên Thủy sẽ phải trường tồn, đạo đức nhân bản - nhân quả phải sáng chói huy hoàng không ai dập tắt nó được. Nó sẽ được loài người bảo vệ mãi mãi.

Khi tôi ở miền Bắc, tôi học hỏi và có thêm tư liệu về cuộc đời rất nhiều, tôi chứng kiến được bản chất của đời sống rất thực tế. Tôi luôn tri ân biết ơn và đền ơn những người đã giúp đỡ cho tôi trong lúc khó khăn ở miền Bắc. Nhất là hai cô ở phố Khâm Thiêm, Văn Chương và các cô ở khu phố Trương Định (khu nhà lắp ráp). Khi tôi có

bệnh các cô luôn ở bên tôi chăm sóc và lo lắng như những người mẹ hiền của tôi vậy. Tấm lòng của các cô thật cao quý và tôn kính biết bao... Sau đó, tôi cũng được bình an trở về tu viện và tham dự lớp học Chánh Kiến này. Ở đời, không có một chiều, cần yếu là chúng ta không bi quan khi gặp những bất hạnh, cũng như không lạc quan khi thấy những việc tốt đến với mình. Chúng ta phải luôn thấy được mình trước hoàn cảnh thuận hay nghịch, đó là chúng ta biết tu. Cái gì đúng là đúng; cái gì sai là sai; cái gì tốt là tốt; cái gì xấu là xấu, không thể che đậy, tất cả mọi sự việc thời gian sẽ trả lời. Còn nếu bây giờ mình oan thế này, thế kia thì oán hận càng sinh và cũng làm thêm cho sự việc càng xấu và đen tối hơn. Phải không các bạn! Như vậy, tôi đã sẽ chia sơ lược chuyện cũ của cá nhân tôi trong năm vừa rồi (năm 2005).

Đến đây, tôi đề cập đến chuyện xa hơn, đó là chuyện của đức Phật, các bạn nghe rồi lấy đó làm gương tu học. Nếu chúng ta chỉ một chiều nhìn đức Phật là một đấng đại hùng, đại lực, đại từ, đại bi, toàn năng, toàn trí, v.v.. đời của Ngài hoàn toàn không có chuyện gì đáng buồn đáng vui cả, đó là chúng ta lí tưởng hoá đời sống đức Phật, chứ

sự thật không phải như thế. Chúng ta phải nhìn đức Phật qua những hoàn cảnh thuận hay nghịch trong đời sống thực tế để xem Ngài xử sự như thế nào, rồi từ đó chúng ta thu nhận những kinh nghiệm, hun đúc ý chí và trở thành những con người cứng cỏi thấy rõ được lẽ thật; nếu không, nhiều khi chúng ta hay than thân trách phận, nghĩ rằng đức Phật ra đời giáo hoá dễ quá, còn chúng ta sao gặp đủ mọi khó khăn...

Trước tiên, tôi nói những chướng nạn của đức Phật qua cái nhìn phàm phu của chúng ta để các bạn đừng có những lầm lẫn khác. Từ trước đến nay đa số người học Phật nghĩ rằng, đức Phật là một đấng tròn đầy tất cả công đức, nên trên đường hoằng hoá ngài không vấp phải chướng ngại. Vậy hôm nay chúng ta đi sâu vào vấn đề để tìm xem đức Phật gặp những chướng nạn nào trên đường hoằng hoá của Ngài.

Tôi chia ra chướng nạn bên ngoài kể đó là chướng nạn bên trong

Nói đến chướng nạn bên ngoài, tôi nhớ có một bài trong kinh Tứ Thập Nhị Chương ghi lại rằng: Trên đường giáo hoá, một hôm vào buổi sáng, đức Phật một mình mang bát

đi khát thực trong thôn. Tại thôn ấy có một Bà la môn, vì đệ tử của ông đã theo Phật quy y quá đông, nên khi thấy Phật ôm bát đi khát thực, ông liền đi theo Phật và gọi tên Phật chửi mĩ. Đức Phật vẫn im lặng đi, Phật im lặng chừng nào ông càng tức chừng ấy.

Đến đầu đường ông chạy đến trước chặn Phật lại, ông hỏi: *Sa môn Cù Đàm, Ngài có điếc không?*

Đức Phật trả lời: *Không.*

- *Ông không điếc tại sao ông không nghe tôi chửi?*

Đức Phật trả lời: *Có nghe.*

- *Nghe sao ông không trả lời?*

Đức Phật dùng ví dụ nói: *Giả sử như nhà ông có lễ lớn, sau buổi lễ thân nhân ra về, ông đem quà tặng, nếu những người ấy không nhận thì quà đó thuộc về ai?*

Người Bà la môn đáp: *Tôi tặng, người ta không nhận thì về tôi chứ về ai.*

Phật bảo: *Cũng thế, ông chửi mà ta không nhận thì lời chửi đó đâu có dính dáng gì đến ta.*

Người Bà la môn đành im lặng trở về.

Đó là trường hợp thứ nhất, đức Phật bị người ta chửi mà vẫn điềm đạm. Khi người ấy tức quá nhin không nổi, hỏi Ngài có điếc không mà làm thinh thì Ngài đáp là Ngài nghe. Nhưng tại sao không cãi? Vì Ngài nghe mà không nhận, cũng như người đem quà tặng chúng ta, nếu chúng ta không nhận thì của đó đâu có dính gì với chúng ta, và quà đó vẫn còn nguyên là của họ. Như vậy, các bạn có thể lấy bài kinh này làm câu tác ý để tu học. Nếu có người chửi, các bạn có lặng lẽ đi? Và khi họ hỏi tại sao không trả lời thì các bạn nói như thế nào? Chúng ta thấy đây là một bài kinh mà người tu chúng ta không bao giờ quên được.

Một lần nữa, cũng trên đường giáo hoá, hôm ấy đức Phật đi khát thực một mình, gặp một người Bà la môn khác cũng theo sau chửi Phật, chửi mãi nhưng đức Phật vẫn lặng lẽ đi, không đối đáp gì cả. Ông tức quá đến đâu đường ông chặn Phật, đức Phật dừng lại, trái toạ cụ ngồi. Ông hỏi: *Sa môn Cù Đàm thua tôi chưa?*

Đức Phật trả lời:

“Kẻ hơn thì thêm oán

Người thua ngủ chẳng yên

Hơn thua hai đều xả

Ấy được an ổn ngủ”.

Như vậy, các bạn thấy, nếu hỏi chúng ta thua chưa thì chúng ta nói thế nào? Có lẽ sẽ nói: Tôi nhịn đó, chớ không phải tôi thua đâu. Ráng nhịn chớ trong lòng còn tức lắm nghĩa là có cơ hội sẽ trả thù. Trái lại, đức Phật bình tĩnh trả lời: Kẻ hơn thì thêm oán, nghĩa là nếu mình hơn thì kẻ bị thua oán mình.

Người thua ngủ chẳng yên: Nếu nghĩ rằng mình thua thì tức, ngủ không được. Các bạn nhớ lại khi nào cãi với ai mà mình chịu lép một, hai câu, khi về thất, hoặc về nhà tối đó ngủ ngon không? Cứ nhớ phải đáp câu này cho hay hơn, nghĩ hết câu này đến câu khác so sánh, suy tính... nên rồi mất ngủ.

Hơn thua hai đều xả: Bỏ cả hơn, cả thua, cả hai đều bỏ hết.

Ấy được an ổn ngủ, tức là an ổn ngủ một giấc thật ngon.

Như vậy, sở dĩ chúng ta mất ăn mất ngủ là tại điều gì? Tại những hơn thua được mất!

Khi được cũng ngủ không yên, mắt cũng ngủ không xong. Hơn người, khi trở về vẫn còn hần học nhớ mình nói câu đó hay, hành động đó giỏi, còn nếu thấy thua thì bực tức ngủ không được. Trái lại, đức Phật gác ra ngoài việc hơn thua nên Ngài an ổn tự tại, không buồn, không bực. (Bài kinh trên trong kinh A Hàm).

Như vậy, các bạn thấy đã hai lần đức Phật bị Bà la môn chửi, kêu tên chửi chứ không phải nói xa nói gần như chúng ta hiện nay, thế mà đức Phật vẫn thản nhiên và còn nói lên những lời nói đạo lý cho người ta thức tỉnh.

Như vậy các bạn thấy đức Phật có bị chửi không? Một người chửi, hai người chửi. Khi bị chửi có buồn giận không? Có nhiều hành động chúng ta phải nhớ mãi phải lấy làm kim chỉ nam trên đường tu, chứ nếu vừa nghe một lời chửi mắng đã nổi cáu lên bỏ đi chắc trên đường giáo hóa chúng ta không làm được gì cả đó là hai trường hợp Phật bị chửi.

Tiếp đến là những sự vu cáo. Khi đức Phật ở tại tịnh xá thuyết pháp, một hôm giữa đông đảo hội chúng tăng, ni và cư sĩ. Bỗng

có một cô gái dòng Bà la môn tên Tiên Giáng Ma Lạp có lẽ do những người Bà la môn ghét và ganh tị với đức Phật nên chúng dụ cô độn bụng to lên rồi giữa đám đông cô đứng lên vỗ bụng nói: Tôi đến đây nghe pháp ngài Cù Đàm phạm tội tư thông với tôi nên hiện tôi đang mang thai, kể đó cô ta vỗ bụng và chửi mắng âm ỉ. Các bạn nghĩ việc này thật quá sức tưởng tượng phải không? Vu cáo trước Đại chúng tăng, ni, Phật tử thì còn mặt mũi nào ngó ai, thế mà Đức Phật vẫn điềm tĩnh không nói một lời, cô gái vỗ bụng trong giây lát chợt giây đứt, những gì cô độn trong bụng rơi xuống hết, ngay đó mọi người đều thấy rõ lời vu cáo của cô ta, việc này thật quá sức tưởng tượng của chúng ta trên đường tu tập và hoằng pháp hiện nay, chưa có ai gặp trường hợp như vậy.

Song cũng chưa đặc biệt bằng trường hợp sau đây, khi đức Phật về tịnh xá Trúc Lâm, tất cả vua quan và dân chúng đều tới để nghe ngài giảng dạy mỗi ngày. Do đó có một số người Bà la môn theo quy y với đức Phật vì thế có một người Bà la môn tên là Tu Đà Lợi rất tức giận, muốn hại Phật, ông cho con gái ông, cô gái cũng đẹp đi theo nghe giảng được vài lần rồi ông giết con gái, giữa

đêm nén đem vào đất tịnh xá Trúc Lâm đào lỗ chôn đến sáng ông đi thưa quan là con gái ông đi nghe giảng pháp ở tịnh xá Trúc Lâm nay bỗng đứng mất tích. Không thấy về, quan quân mới đi tìm ông cũng đi theo. Ông dẫn họ đi khắp tịnh xá đến một chỗ có nhóm đất mới nhất ông bảo họ đào lên thì thấy thân của con gái bị giết chôn tại đó. Ông liền lớn tiếng buộc đức Phật hai tội dâm và sát, tức là tư thông với con gái ông rồi giết để phi tang. Các bạn thấy, câu chuyện không phải là thường giết con rồi lại tố cáo Phật phạm tội, trong trường hợp này không có gì minh chứng được nên Đức Phật chỉ lặng thinh, tịnh xá Trúc Lâm của nước Ma Kiệt Đà, vua của nước Ma Kiệt Đà rất mến Phật nên ông cho người điều tra thật kỹ. Kết quả mới biết chính ông Bà la môn giết con ông và đem chôn trong tịnh xá, từ đó mới minh oan cho Đức Phật. Vậy các bạn thấy Ngài bị tai nạn nhiều hay ít? Những chuyện xảy ra thật quá sức tưởng tượng của chúng ta. Thế mà ngài vẫn an nhiên không tranh cãi, không sợ kiện. Trên đây là những chương ngại bên ngoài.

Tôi kể tiếp những chương nạn bên trong, tức là bên trong nội bộ. Tất cả quý

vị đều biết Đề-bà-đạt-đa là em chú bác của Phật, Đề-bà-đạt-đa là con nhà chú, Phật là con dượng nhà bác. Đề-bà-đạt-đa xuất gia. Ông có mộng làm Giáo chủ nhưng còn đức Phật thì ông không dám làm Giáo chủ được nên muốn hại đức Phật. Ông mới xui Thái tử A-xà-thế cướp ngôi vua cha rồi thả voi say giết Phật, nhưng không được. Cuối cùng một hôm đức Phật đi ngang chân núi, ông ở trên núi xô đá lăn xuống, đức Phật bị đập một ngón chân nên ông phạm tội “xúc Phật thân huyết”. Lại thêm những chuyện như ông rủ chư Tăng bỏ đoàn đi theo ông v.v... nghĩa là ông tạo sự rối reng, trong chúng lúc đó không còn yên ổn được để mà tu hành được nữa, sau cùng phải nhờ hai ngài Xá-lợi-phất và Mục-kiền-liên đi giải thích cho chúng, họ mới trở về với Phật. Các bạn thấy thật là đáng buồn, một người vừa là em chú bác, đó là chỗ tình thân, và là tu hành cũng khá khá, không phải tu “lơ mơ” như chúng ta hiện giờ, vậy mà muốn hại Phật và phá hòa hợp Tăng, làm điên đảo cả chúng.

Đến người tiếp là Tỳ-kheo Thiện Túc theo Phật xuất gia một thời gian, một hôm ông đến Phạm Chí và nói lỗi Phật, ông nói

Đại chư Tôn không theo ngài Cù Đàm nữa vì ngài không nói cho tôi nghe những điều tôi cần nghe, và ngài cũng không thị hiện thần thông cho tôi thấy. Vì thế tôi xin theo Đại Sư. Ông lại kể tám lỗi của Đức Phật cho ngoại đạo nghe. Nghe xong đến một hôm gặp Đức Phật, ông ngoại đạo mới thuật lại cho Đức Phật biết. Như vậy các bạn thấy đệ tử Phật yêu cầu Phật phải tái hiện Thần Thông cho thấy, Phật không hiện Thần Thông rồi chê Phật đi theo ngoại đạo. Câu chuyện này xuất xứ từ kinh Trường A Hàm.

Thêm một người nữa là Tỳ-kheo Man Đổng Tử, ông xuất gia theo Phật một thời gian rồi yêu cầu Phật phải khẳng định thế giới này là thường hay vô thường, sau khi nhập Niết-bàn rồi còn hay hết v.v... Phật phải giải thích điều đó rõ ràng cho ông nghe, ông mới tu theo Phật, nếu Phật không giải thích ông sẽ hoàn tục. Đức Phật mới quở ông là ngu si và đức Phật dùng thí dụ mũi tên bắn vào người (kinh Tiền Dự)

Đến trường hợp là hai nhóm Tỳ-kheo ở nước Câu-xá-di tranh đấu nhau, khi đó Phật dùng bài kệ khuyên:

Nếu dùng tranh dứt tranh,
Rốt cùng không thấy dứt,
Chỉ nhẩn hay dứt tranh,
Pháp ấy đáng tôn quý.

Phật dạy: Nếu dùng tranh đấu để dứt tranh đấu, rốt cuộc không thể dứt được, chỉ nhẩn nhục mới hay dứt được tranh đấu, pháp đó là pháp tôn quý nhất. Các bạn nghĩ các thầy tỳ-kheo sẽ nói thế nào? Các tỳ-kheo thưa: “Thế Tôn là Pháp chủ, nay xin dùng, kia nói con, con đâu thể không nói lại được”, nghĩa là Ngài đừng có can thiệp, đừng có khuyên nỡ, họ chửi con thì con chửi lại. Các bạn thấy Phật đầy đủ Giới đức như vậy mà đệ tử của Ngài có nghe Ngài một trăm phần trăm không hay là họ cãi nhau, Ngài khuyên cũng không được? Thế nên đức Phật bỏ đi vô rừng giải thể tăng đoàn không dạy tu nữa, bởi vì nói không ai chịu nghe lời Phật, ganh tị, hơn thua, nhỏ mọn, ích kỷ tranh đấu nhau thì Phật phải bỏ đi thôi chứ, đó là tôi nghĩ chưa hết.

Tôi chỉ trích một số câu chuyện cho các bạn cùng nghe. Đến kết luận Đức Phật nói bốn câu kệ, cho biết, trong đời Ngài, Ngài đã chịu nhẩn nhẩn”

Ta như voi giữa trận
 Hứng chịu cung tên rơi
 Chịu mọi sự phỉ báng
 Ác giới rất nhiều người
 Kinh Pháp Cú - Phẩm 320.

Ngài nói Ngài giống như con voi to ở giữa trận, bên này, bên kia tên bắn lớp trúng rồi mâu giáo đâm trúng, Ngài chịu đủ tất cả sự phỉ báng, từ những người thân và từ những người học trò của Ngài. Tại sao? Vì người thế gian ác giới nhiều quá.

Bốn câu kệ nói lên cái thẳng của Ngài là chịu đựng mọi đủ chuyện. Như vậy các bạn thấy cuộc đời của Ngài không những nhàn hạ như chúng ta tưởng, Ngài cũng chịu cay đắng, sóng gió dồn dập trăm bề đó là tôi cái nhìn đức Phật với con mắt phàm phu, con mắt phàm phu thấy Phật khổ mà thấy xót xa cho Phật.

Tôi nhớ có bài thơ chứng đạo của Thiền Sư, ngài Huyền Giác đã nói:

Tùng tha báng, nhậm tha phi,
 Bả hỏa thiêu thiên đồ tự bì,

Ngã vẫn khắp tợ ẩm cam lộ,

Tiêu dung đón nhập bất tư nghi.

Hẳn ai cũng biết và thuộc lòng bài này, nhưng không biết mấy người hành được? Chỉ thuộc lời nói chớ chưa thuộc ở công hạnh. Tôi giải thích: “Tùng tha báng, nhậm tha phi” tức là mặc người chê, mặc người chửi mắng. Tại sao mặc cho người chê bai, chửi mắng? Vì “bả hỏa thiêu thiên đồ tự bì”, sự chê bai mắng chửi của họ giống như là cầm cây đuốc đốt thiêu bầu trời. Cầm đuốc thiêu trời thì chừng nào trời cháy? Nếu chúng ta cầm lâu thì thế nào? Tay chúng ta bị cháy chớ trời không bao giờ cháy. Câu này thâm sâu làm sao!

Chúng ta có cái bệnh là bị ai mắng ai chửi, chúng ta liền vồ lấy lời mắng chửi đó để ăn thua. Thế thì chẳng khác nào người ta vừa cầm đuốc quơ, chúng ta liền đưa rơm lại cho cháy bùng rồi la lên. Trái lại đức Phật hay Trưởng lão Thông Lạc mặc người chửi, mặc người mắng, tâm vẫn thản nhiên như bầu hư không không động. Không động thì lời chửi mắng rớt lại về ai? Chỉ bao nhiêu đó cũng thấy việc tu hành của chúng ta cao hay thấp.

Nhiều khi học đạo thuộc lòng, nói thao thao nào là thân vô thường, thân bất tịnh nhưng gặp việc thì tham lam, sân si vẫn còn đầy trong lòng, đó là bệnh hoạn. Người thật tu phải theo gương đức Phật, gương của Trưởng lão Thông Lạc, ai chửi cũng mặc, cứ chậm rãi đi, đến cuối cùng khi họ hỏi thì trả lời một câu nhẹ nhàng mà đạo lý, như vậy mới là người thật tu có buông xả. Nếu tất cả các bạn ở đây đều thuộc lòng và ứng dụng được hai câu này thì chắc Tu viện Chân Như đâu có sóng gió như vậy. Mặc ai khen, mặc ai chê, tâm chúng ta không động thì giống như họ cầm lửa đốt trời; trái lại tâm chúng ta động thì giống như họ cầm lửa đốt, chúng ta cầm bồi tới mỗi nên chỉ một lúc là hai người mặt đỏ hết. Ở thế gian đều như vậy cả thành ra bên nào cũng khổ, bên kia cầm lửa đốt trước rồi chúng ta cầm bồi tới mỗi thì hai bên đều cháy tiêu. Như vậy mới thấy đạo lý là dạy chúng ta làm sao cho bản thân mình không khổ và cũng cứu khổ cho người. Người ta nóng cầm lửa đốt, chúng ta phải nguội để cho nó không cháy. Đốt không cháy họ buồn họ bỏ luôn, chúng ta không khổ. Trái lại người mới cầm đuốc đốt, chúng ta đem bồi lại thêm, rồi hai bên cùng cháy, cháy lan khắp cả, chính vì thế mà

khổ, Tu viện này phiền não, Chùa kia cũng phiền não, am cốc này phiền não, am cốc kia cũng phiền não, đó là vì mỗi lửa sân hận với nhau chớ không chịu dập tắt. Tôi thấy chỉ cần nhớ hiểu được ý nghĩa này thì đường tu của chúng ta tiến bộ biết bao nhiêu.

Đến hai câu sau thì thật là tuyệt vời:

Ngã văn khắp tợ ẩm cam lồ,

Tiêu dung đón nhập bát tư nghi.

Nghĩa là tôi nghe giống như uống nước cam lồ, tiêu dung vào chỗ không thể nghĩ bàn. Nghe chửi mà như uống nước cam lồ ngon ngọt, Các bạn có thể như vậy không? Tôi chỉ mong các bạn thuộc lòng hai câu trên, đừng đem bồi tới mỗi lửa sân hận là được rồi chớ, như uống nước cam lồ là quá cao. Uống nước cam lồ vừa mát mẻ lại vừa ngọt ngào, nghe chửi mà cảm thấy mát mẻ ngọt ngào chúng ta phải quán như vậy mới xả được tâm sân hận của mình.

Chiều hôm qua tôi nghe chửi tôi cũng quán như thế đấy. Nghĩa là chúng ta phải xem lời nói ác của người là công đức cho chúng ta. Người ta chê chúng ta, chửi chúng ta đó là chúng ta tăng trưởng công đức chớ không có mất mát gì cả. Các bạn xem có

phải không? Vì nếu bị người chửi mà chúng ta vẫn an nhiên không động thì người chung quanh sẽ đánh giá chúng ta như thế nào? À, cô ấy tu thật, cô ấy tu hay, như vậy là công đức rồi. Trái lại nghe người mắng một câu, chúng ta tìm một câu khác nặng hơn đáp lại thì đó là công đức hay là gì? Đó là quán ác ngôn thị tội lỗi! Nghe lời nói ác mà chúng ta an nhiên không hờn không oán, đó mới là công đức. Vậy ai nói lời dữ với chúng ta tức là đem công đức đến cho chúng ta, phải không hỡi các bạn? Nếu các bạn lời tôi nói phải thì chúng ta hãy cùng nhau cố gắng thực hành. Nếu xét lời nói ác là công đức thì người nói những lời ác ắt là thiện tri thức của chúng ta như đoạn trước tôi nói: Người ta chê bai, chửi mắng hay giúp đỡ đều làm cho chúng ta tiến tu, vậy đều là thiện tri thức, chứ không có người xấu người dở, trong xã hội này ai cũng giúp cho chúng ta tiến tu cả.

Chiều hôm qua tôi nghe chửi tôi đã quán như thế đấy các bạn ạ! Xin chia sẻ cùng các bạn!

Như thế người tu, nếu ai chửi một câu đáp lại một câu, đó là hay hay dở? Được người khen hay chê? Trái lại nếu người chửi

mà chúng ta im lặng không giận không hờn thì người ta khen hay chê? Dĩ nhiên người ta sẽ khen mình rồi: Cô ấy tu thật, thầy ấy tu thật. Chúng ta muốn tu thật chớ không ai muốn tu dối. Vậy chúng ta phải làm sao? Nên an nhiên đừng giận, đừng nóng, như thế mới là thật tu và mới tăng trưởng công đức. Các bạn kiểm lại xem trong lúc tu tập hay làm Phật sự, tất cả chúng ta có gặp những điều như đức Phật gặp chưa? Hình như chưa thì phải. Hiện giờ người ta tốt với chúng ta quá, nếu có nói gì cũng nói bóng nói cạnh chút chút thôi, chớ chưa có ai chửi thẳng vào mặt mình. Trong đại chúng đây quý vị thấy có huynh nào gọi tên mình chửi không? Chưa có, chỉ nói cạnh chút chút thôi hoặc... đi dậm chân dậm cẳng thành thịch mà đã có lần muốn xắn tay áo rồi, như vậy sức từ nhẫn đến mức nào? Hẳn là bằng Trương Phi!

Tóm lại tất cả chúng ta là người tu, dầu là xuất gia hay tại gia, đều muốn tăng trưởng công đức, tiêu diệt tội lỗi; chính tội lỗi là cái chướng đưa chúng ta xuống ba đường ác, còn công đức là duyên tốt đưa chúng ta đến giải thoát. Hai việc quá rõ ràng, một đưa lên, một kéo xuống. Có người nào tu mà nói “tôi cầu xuống địa ngục” không? - Không, nhất

định là giải thoát. Vậy điều nào kéo chúng ta xuống, nhất định là phải dừng, như thế mới thật là người cầu giải thoát.

Thường mỗi khi đắp y áo, hoặc đi khất thực, chúng ta đọc bài kệ tôi nhớ là trong Tỳ ni nhật dụng bài kệ "*Thiện tai giải thoát phục*", nghĩa là "*Lành thay chiếc áo giải thoát*". Đắp y áo đi khất thực hoặc mặc chiếc áo tràng trên thân là mặc áo giải thoát, giải thoát tức là đi lên. Thế nhưng ai động đến ta là nổi sân âm âm, đó là đã phản bội với bản nguyện từ buổi đầu. Người tu dù là còn tóc hay không còn tóc một khi đã vào tu viện là người đó nguyện bỏ hết cuộc đời thế tục, cầu đạo giải thoát, mỗi năm qua là mỗi năm bị thời gian giữa mòn mạng sống. Mạng sống đã mòn mà hạnh nghiệp không tăng những điều hay, lại chứa thêm những điều dở, như vậy đời tu sẽ đi lùi chứ không tiến được. Vậy tất cả chúng ta là đệ tử Phật thì phải học gương hạnh của Phật. Tôi chỉ cần các bạn học đến mức bị người ta chửi mà vẫn điềm đạm trả lời như đức Phật, đó cũng là hay quá rồi. Như vậy là tâm bất động trước ác pháp và các cảm thọ rồi đó.

Tôi nhắc lại gương hạnh của đức Phật rõ ràng đó, nếu tất cả chúng ta quyết chí tu

hành thì chúng ta phải nhớ để vươn lên, noi theo con đường của Ngài chứ đừng lùi lại đi lối khác. Đó là điều tôi thấy cần phải sẻ chia nhắc nhở, không phải chỉ riêng cho các bạn mà mỗi bài viết của tôi là tôi đang tự nhắc nhở cho chính bản thân mình đày các bạn ạ. Trên đường tu lúc nào chúng ta cũng phải vươn lên chứ không dừng lại ở một chặng đường nào.

Riêng tôi lâu lâu kiểm lại, thấy thiên hạ sân nhiều quá tôi cũng giật mình. Người này mới nổi lên đóm lửa nhỏ xíu thôi chưa phải là cây đuốc mà người khác đã vội đem bời tới mỗi liền, nên lửa phiền não cháy rực hoai. Như vậy, con đường tu là lí tưởng chúng ta đã chọn để tiến, sao chúng ta lại phản bội nó, không giữ đúng như lời hứa ban đầu. Nhất là mỗi ngày các bạn ngồi thiền, câu tác ý không rời, nhưng các bạn có rời lúc nào chưa? Hay là đến giờ ngồi thiền mới xử dụng câu tác ý, khi xả thiền thì ném câu tác ý đầu mất đến khi gặp phiền não bị nó trói, không cắt đứt được. Đó là tại quên câu tác ý, không giắt nó sẵn nơi mình, nên các bạn thua trận mãi!

Thế nên, trên đường tu không gì hơn là chúng ta hằng nhớ bản nguyện ước ban đầu

và ý chí khi chúng ta đi tu. Chúng ta quyết tu thì phải quyết sửa những điều dở xấu mà Phật và Trưởng lão Thông Lạc đã chê trách và phải hành những điều hay mà Phật và Trưởng lão Thông Lạc đã hành, như vậy mới xứng đáng là đệ tử Phật, đệ tử của Trưởng lão dù là xuất gia hay tại gia. Nếu không thì Trưởng lão Thông Lạc dạy một đàng, chúng ta làm một ngả, kết cuộc Trưởng lão đi một đường, chúng ta đi một nẻo. Nếu đường Trưởng lão và Phật đi là đường giải thoát thì đường chúng ta đi là đường trầm luân. Như vậy, chúng ta tự làm khổ mình và không lợi ích gì cho ai hết.

Hôm nay, có đủ duyên tôi dẫn những câu chuyện của đức Phật để tất cả các bạn biết rõ, rồi tất cả chúng ta cùng noi gương hạnh của Ngài mà tiến tu để mai kia các bạn sẽ nói bước theo đức Phật và Trưởng lão, không sai một bước nào, như thế mới thật là xứng đáng.

Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Tu viện Chơn Như

Nguyễn Thanh

Ngày: 14/01/2006

152-(LCK-063C)

- * Ai gây sóng gió là có tội với nhân loại
- * Thầy muốn giải thể vì tu sinh chia rẽ không giữ độc cư

Hôm nay, mấy con đã nghe được cái bài của Nguyễn Thanh, nhất là cái đoạn mà nói về Đề Bà Đạt Đa. Đây rồi có người nói Nguyễn Thanh sẽ nói cô Út Đề Bà Đạt Đa. Nhưng sự thật Thầy nói như thế này mấy con thấy, mấy con dễ lắm, mấy con dễ tìm cái chuyện này lắm, Thầy nhắc nhở trước. Cái chuyện này nó cũng sẽ có chứ không phải không đâu, cho nên Thầy nói lại cho mấy con hiểu, mấy con li gián thì mấy con dễ tìm cách lắm. Cho nên mấy con sẽ nói cô Út là bây giờ Nguyễn Thanh nó nói cô là Đề Bà Đạt Đa đó. Nhưng mấy con biết rằng, khi Thầy rời khỏi tu viện này một ngày là cô Út rất đau khổ, rất thương một người anh. Cho nên lúc nào mà mấy con thấy cô Út làm rào, làm dậu đều là luôn luôn bảo vệ Thầy, cô luôn luôn lo lắng cho Thầy một người em của Thầy rất lo. Thầy biết cái tình của cô Út

đối với Thầy, chứ không phải Thầy không biết đâu mấy con. Chứ không phải như Đề Bà Đạt Đa đâu, mấy con sẽ thù dệt đó, thầy nói cho mấy con biết. Các con nói ở bây giờ Nguyên Thanh nói cô là Đề Bà Đạt Đa đó, cô lúc nào cũng hại anh của mình để mình lên nắm quyền đó. Thầy nói trước mấy con sẽ lập cái ý của mấy con mà, mấy con sẽ có sự ... Cho nên những cái điều mà mấy con li tán điều đó là mấy con nói cái cố đó mà mấy con nói. Nhưng mà ở đây Nguyên Thanh muốn nêu ra một cái sự thật của câu chuyện của Đức Phật ngày xưa chứ không có cái ý đó đâu, mấy con cứ nói cái ý Nguyên Thanh thôi, sự thật ra đó là cái vấn đề của mấy con. Khi nghe đến một cái điều gì đó thì mấy con muốn ly gián dễ lắm, dễ không có khó đâu, cho nên Thầy ở đây thật sự Thầy biết được từng chút hết, nhưng mà đối với Thầy thì không có gì đối với mấy con. Mấy con muốn làm gì làm, nhưng tiếc vì mấy con theo Thầy tu mà mấy con không hiểu được cái phương pháp tu. Cho nên Thầy nghĩ rằng cái lớp học này Thầy không muốn dạy nữa, Thầy không muốn dạy nữa, mấy con về hết. Bởi vì tại sao mấy con biết không? Dạy mấy con đâu có tu, mà mấy con tranh hơn, tranh thua mất công Thầy rất cực.

2500 không có giáo pháp này người ta cũng vậy. Bây giờ có giáo pháp này mong dựng lại cái nền đạo đức cho loài người nhưng không được thôi, có gì đâu. Ganh đua như thế này để làm gì mấy con? Trong cái lớp học chúng ta là những anh em chung nhau một nhà, một cha, một mẹ, một Thầy mà chúng ta không thương nhau, chúng ta tìm mọi cách chia rẽ nhau, chúng ta làm Sóng gió Chân Như bao nhiêu lần lần ở đây chứ đâu phải một lần. Nếu ngày hôm qua không có Thầy cũng may mắn là Thầy đã chứng kiến rõ ràng cô Út kể như thế nào? Chứ không khéo người ta thêu dệt là Nguyên Thanh ra chửi mắng cô Út, đúng, có Thầy. Thầy nghĩ rằng mấy con bây giờ người nào cũng nghĩ rằng chắc có lẽ Nguyên Thanh hồi chiều hôm qua ra chửi mắng cô Út. Mấy con đứng ở trong cái góc độ của mấy con, trí tuệ mấy con chưa đủ, mấy con chưa biết đâu là phải, đâu là trái. May là có Thầy, Thầy chứng kiến đứng một bên, mấy con cứ hiểu cái điều đấy, Thầy biết bây giờ trong tâm ta mấy con nghĩ là Nguyên Thanh chắc nói nặng, nghe đâu đó ra nói nặng cô Út, mấy con đừng nghĩ sai điều đó. Nếu mà Thầy ở trong thất Thầy thì chắc chắn là người ta nói Thầy không biết, may là Thầy đứng tại chỗ,

Thầy vừa ra là cái sự kiện, Thầy nghe không sót một cái lời nói nào! Nhưng mà Thầy thấy đây cũng là nhân quả mà thôi, cái duyên. Thì ngay từ bây giờ Thầy nghĩ rằng mấy con giải thể cái lớp này, người ở đâu về đó hết, Thầy không mất công bận rộn. Còn Nguyên Thanh thì ít hôm về trị bệnh, chứ còn ở đây thì không được.

Đó thì như vậy mấy con thấy sự gây sóng gió, dù biết rằng một, hai người nhưng mà làm ảnh hưởng chung cho cả lớp. Cái tội của mấy con rất lớn, cái tội của mấy con Thầy nói thật, người nào gây sóng gió là cái tội của mấy con đối với nhân loại. Thầy đem lại cái nền đạo đức cho nhân loại chứ không phải riêng một người nào đâu, Thầy dựng lại cái nền đạo đức nhân bản, nhân quả. Sống không làm khổ mình, khổ người. Các con đã từng đọc sách Thầy, đã từng biết đầu tiên đã Thầy gọi cái danh từ đó rồi. Mà Thầy muốn cho con người trên hành tinh này được thọ hưởng được cái đạo đức đó. Thế mà mấy con lại tranh hơn thua để làm gì? Cái lợi ích lớn cho loài người. Không phải cái lợi danh nhỏ mọn ở chút như này đâu. Thầy quyết tâm đem hết sức cực khổ của Thầy để đào tạo cái lớp này ít ra cũng được 5, 3 người

chúng đạo.

Để làm gì? Để làm cái gương mấy con, chúng đạo làm chủ sanh tử hoàn toàn, làm chủ bốn sự nổi khổ của kiếp người sanh, già, bệnh, chết hẳn hoi. Nghĩa là mấy con chúng mình được điều đó rõ ràng, chứ không phải nói cái lời nói suông đâu. Thầy hứa là hướng dẫn đến nơi, đến chốn. Không nhiều, ít ra cũng năm, mười người. Thì mấy con biết Thầy đem hết cái sức lực của Thầy để làm việc, để đào tạo những con người này cho tương lai, cho nhân loại, cho con người. Rồi từ những người này họ sẽ đào tạo từng lớp người khác, thì thế gian này, trên hành tinh này mới có cái nền đạo đức. Mà ngày giờ này xảy ra như vậy, thì Thầy đóng cửa, Thầy dẹp chứ Thầy để làm gì đây. Mấy con có tu được gì đâu. Người hiểu như thế này, người hiểu thế khác. Rút cuộc rồi các con biết Thầy cực khổ, cô Út cực khổ, các con thấy cô Út có ngồi tu được không? Thầy có yên tâm được phút nào không? Hay hoặc là cứ ngồi trên bàn phải đánh vi tính rồi chấm bài của mấy con, rồi ra giảng dạy cho mấy con cách này, cách kia, cách thức để mấy con nhiếp tâm, an trú tâm cho được. Từ hơn hai tháng nay, mấy con thấy cái công việc làm của Thầy, rồi

từ hơn hai tháng nay mấy con thấy cô Út bên kia, cái nhà bếp thì xây dựng, đâu có nghĩa là xây dựng một lần. Hồi đầu tiên mình nghĩ đó để làm khu bên nữ có nhà bếp bên nữ bên nam riêng, bên nữ riêng, cô Út mới xây, mới lo cái ... Nhưng cuối cùng thì chúng ta lại chuyển biến, bây giờ cái cơ sở chúng ta là do Phật tử cúng dường chúng ta ăn, trong chùa chúng ta không có nhà bếp, chúng ta quá hạnh phúc rồi, cả nam lẫn nữ đều do Phật tử đem mồ hôi, nước mắt cúng dường. Chùa chúng ta biến thành cái nơi đứng như thời đức Phật, hạnh phúc quá, không còn đâu hơn nữa. Thế rồi cô Út mới dẹp cái nhà bếp để cất lại, sửa lại. Bây giờ mấy con ra cái khu nữ mấy con thấy khang trang, đẹp đẽ đường sá đâu ra đó hết nhà cửa mấy con, chỉ còn một số cái mái che ra chưa làm xong. Thì cô Út cô hoàn thành tất cả những mái nhà của con y như nhau, giống như nhau không cái nào khác nhau, lần lượt từng bước xây dựng. Cô Út vì ai? Vì Thầy mà làm tất cả những công việc này mấy con. Sự đóng góp của cô Út là vì Thầy, vì thương Thầy chứ không phải đóng góp của cô Út để làm, để tạo thành cái cơ sở mà không khéo một lúc nữa thì sẽ có li gián, Thầy xin nhắc các con nhớ.

Cô Út muốn cho cái tu viện này sẽ trở thành cái nơi vừa là khu dưỡng lão, vừa là giúp đỡ cho những người già về đây ở có những nơi yên ổn, vừa biết pháp an ủi được tinh thần mình. Ngày giờ rất ngắn ngủi để có chỗ nương tựa, thì các con thấy, nếu mà bây giờ cái khu dưỡng lão này phỏng chừng không có các con thì ở Tây Ninh này sẽ có một số người già cả sẽ đến đây ở. Đầu tiên người ta chỉ đến dưỡng lão thôi, nhưng người ta đến đây ở thì mình sẽ như thế nào các con biết không? thầy sẽ đến đó Thầy nói chuyện với các cụ, các bác có gì đâu, Thầy sẽ bày họ lần lượt rồi họ hiểu, họ hiểu cách thức. Cũng như bây giờ mấy con lớn tuổi mấy con biết cách thức sống. Họ chưa biết, nhưng mà đây là khu dưỡng lão mà, cái khu người già, chùa sẽ đài thọ nuôi dưỡng những người này, và đồng thời thời Thầy sẽ hướng dẫn cho những người này. Bởi vì ở đây là cái chùa mà, cái khu dưỡng lão của chùa, Cô Út thành lập. Các con thấy, nó có khó khăn đâu, đó thì các con thấy cô Út đang cất những ngôi nhà, để chờ cho những người già cả, người già cả bây giờ sẵn sàng người ta sẽ mang gói đến đây người ta sống ở đây, người ta sẽ có sự an ổn. Còn bây giờ cái lớp của mấy con, mấy con thấy mấy con chống đối, mấy con làm thế

này, thể khác thì Thầy giải thể, mấy con cứ về Thầy đầu cần. Thầy nói rằng trong một năm, hai năm thì nếu còn sống phút nào chắc Thầy còn làm thêm, nhưng vấn đề đó Thầy thấy tâm nguyện của Thầy hôm nay cái lớp này Thầy bất mãn ... Tự mấy con đã làm cái lớp Thầy không còn muốn dạy, rồi mấy con sẽ đi tất cả các chùa khác và nơi này kia mấy con sẽ tu đi rồi mấy con sẽ biết. Cho nên mấy con nhiều khi Thầy về đây Thầy cứ thường nói với mấy con. Thầy đứng trên đầu sóng, mấy con không hiểu. Sóng không chụp được Thầy đầu mấy con, nhưng chụp mấy con đó. Bây giờ Thầy giải thể cái lớp học này là sóng lại chụp mấy con. Mấy con bị sóng cuốn trôi mất, từ đó mấy con không còn biết đường nào mà giải thoát nữa, Thầy nói rằng, không có một pháp nào mà bằng Pháp Phật, mà Pháp Phật đã chìm mất rồi mấy con, bởi vì bị chìm mất. Thầy đã biết điều đó, cho nên Thầy muốn Phật pháp sống lại, Đức Phật Thích Ca sống lại với Chánh Pháp của Đức Phật. Đạo đức của Phật Thích Ca phải sống lại, nhưng đem hết sức ra thì nơi đây mấy con đã tự hoại diệt Đạo Phật, mấy con sẽ bị tội lỗi trước Đức Phật, và mấy con sẽ chịu tội lỗi trước nhân loại. Hàng vạn người trên Thế gian này, trên hành tinh này, đang chờ

có một nền đạo đức, họ khao khát vô cùng. Nhưng mấy con đã tự diệt nó, mấy con sẽ chịu tội. Hôm nay những lời Thầy nói nó sẽ đi vào lịch sử. Người nào ở trong này làm tội lỗi đó thì người đó sẽ lãnh chịu những cái hậu quả đó.

Thầy không muốn nói tên ai, Thầy đều biết hết, nhưng Thầy không muốn nêu người nào, thì các con tự thấy, thì hôm nay, thầy là con người không bao giờ bỏ cuộc mấy con. Thầy giải thể lớp này Thầy sẽ lập lớp khác, bây giờ Thầy không đuổi mấy con, đuổi mấy con ra thì rất tội mấy con, vì Thầy đã đuổi, tiếng mấy con đi từ chỗ này, chỗ kia bị Thầy Thông Lạc đuổi. Trong cái lớp học của Thầy mà bị đuổi thì mấy con rất là ... Thầy không làm điều đó đâu, không làm cho mấy con mất danh dự. Nhưng Thầy không muốn dạy cái lớp này nữa, chứ không phải là Thầy bỏ cuộc đâu. Còn bao nhiêu người chờ Thầy dạy chứ không phải Thầy bỏ cuộc, nhưng mà Thầy không muốn dạy đâu mấy con bởi vì mấy con đã tự phá hoại nó. Mấy con biết mấy con tập trung, nhóm họp mấy con nói cái gì, tưởng là Thầy không biết, Thầy bảo mấy con độc cư, mấy con có giữ trọn không? Để có chuyện gì thì mấy con tập hợp, nói

chuyện này, chuyện kia, mấy con làm quá ở ngoài đời, ở đây là ở ... mấy con lôi kéo người này, lôi kéo người kia, để làm nhóm, làm hộc, làm đủ thứ cách. Hôm nay Thầy nói để cho mấy con biết.

Đó thì mấy con lượng, Thầy không dạy cái lớp này nữa đâu, bây giờ thì mấy con chuẩn bị, mang gói, sách gói về.

[Tu sinh]: Thầy ơi con đại diện cho lớp nữ, xin Thầy dạy cái lớp này đi Thầy. Nói chung tì tụi con cũng còn trẻ, ở ngoài không có cha mẹ ... Nhất là con nghe cô Kim từ ở ngoài Bắc cô vô vô đây, cô nói với con rằng, cô nói rằng về đây với cô Phật, chết ở đây cũng được, con thấy cuộc đời cô ta cầu có mong cái sự giải thoát này, nếu như

[Trưởng lão]: Con tội nghiệp sao lại con đứng con nói chuyện. Thầy có dạy mấy con có đọc cư không? Thì tội nghiệp thì Thầy chấp nhận cái sự tội nghiệp rồi, nhưng mà mấy con có giữ trọn không để mà Thầy tội nghiệp?! Thôi ngồi xuống đi con.

[Tu sinh]: 14: 50 (không nghe rõ) Khi cô Nguyễn Thanh vào đây việc xảy ra như thế này, góp ý với cô... là ý của con cho mọi người nhìn cái đức độ của cô Út. Cô Út đối

sử với cô Nguyễn Thanh khác một chút, và trong lòng của con con muốn nói với cô Nguyễn Thanh, sau những sự việc đó cô Nguyễn Thanh có một cái kinh nghiệm chiều cô Út. Nghĩa là cô Út nói cái điều gì, ráng ... trong lòng của con thì nghĩ như vậy, cho đến khi mỗi một lần con thấy cô Út có cái điều con gì, con thấy cô khóc.... và đồng thời con cũng sợ đứng giữa hai bên con cũng sợ lắm, chiều hôm qua thì tự nhiên cô Út cô chạy ra cô mới nói là: như người khác cô nói tất cả các học ... ai là người nói cô với chữ cô Nguyễn Thanh. Chúng con cũng không biết là ai, cũng đi theo khuyên nhủ cô Út, cái sự việc qua chúng con là những người đến đây học tu theo Thầy, tu theo chúng, không có một cái ý chia rẽ. Ai đó làm cái điều đó làm chúng con phải chịu lây, thiệt thòi, cúi xin Thầy mở lòng từ bi cho chúng con, tha thứ cho chúng con, để chúng con ... con cũng có nhiều khi con cũng có cái tâm của con cũng có hơi trách cô Nguyễn Thanh vì con thấy cô Út có cái gì đó. Tại sao cô Nguyễn Thanh không nói, không nhún mình chiều ý cô Út để cho nó yên ả một chút, con có trách trong lòng như vậy. Con không dám nói chuyện vì nói chuyện với Nguyễn Thanh cũng kẹt, mà nói chuyện với cô Út cũng kẹt. Con không

biết nó làm sao nữa, con kính bạch với Thầy lâu lắm rồi, nhưng không dám làm.

[Trưởng lão]: (17:18) Thôi Thầy nói như thế này thì mấy con thấy cô Út có thương cô Nguyễn Thanh không? Không thương sao cô Út lại đưa cô Nguyễn Thanh đi trị bệnh, đi khám bác sĩ.

[Tu sinh]: Chúng con ở đây không biết ai biết cô Nguyễn Thanh, cũng không có ai nói gì cô Út mà bị tai tiếng này khác. Giờ có một cái ý là muốn cho sự sum họp của hai người này, chứ chúng con cũng không có ...nhưng có một cái người nào đó, ví dụ có ai nông nổi, có người ai nông nổi nói điều gì. Bây giờ chúng con chúng con quỳ xuống chúng con xin Thầy tha thứ cho chúng con.

[Trưởng lão]: Bây giờ Thầy nói như thế này để cho mấy con thấy biết. Đối với cô Út thì tánh của cô thì hơi nóng một chút la lối vậy chứ, cô là người rất tốt. Mấy con đều biết mà, ở đây ai cũng biết. Thì các con thấy trong cái trường hợp nếu mà cô Út ghét Nguyễn Thanh thì chắc chắn là cô không đưa cô Nguyễn Thanh đi xuống Thành phố đi bác sĩ trị bệnh. Cái nữa là cô không đưa ra Trảng Bàng này mà để cho Nguyễn Thanh đi ra Bác Sĩ Nhân mà khám mà trị bệnh

đâu. Có phải không? Như vậy là cô Út vẫn lo lắng chứ đâu có phải không mấy con?

[Tu sinh]: Con Thấy cô Út rất là thương lo cho chúng, nhưng chúng con cũng.... 18:40

[Trưởng lão]: Nhưng mà ở đây Thầy nói như thế này mấy con biết, mấy con nhớ rằng cô Út không phải là cái người xấu đâu mấy con. Cô rất thương Nguyên Thanh. Nhưng mà có cái điều kiện là người ta cứ châm chích cô Út với Nguyên Thanh để làm trở thành cái nghịch. Như hôm qua con thấy không? Vừa rồi Thấy nói nếu mà Nguyên Thanh đọc cái bài đó mà nếu mà Thầy không nói ra rõ thì một lát nữa cô Út lại trở thành Đề Bà Đạt Đa, người ta sẽ nói vậy đó mà.

Thì cái bài mà nói về Thầy không cất giữ tiền bạc thì cũng nói chung chung. Nhưng mà người ta lấy cái cơ đó người ta nói. Ở lấy cô Út sài phí cái này, cái kia tự lấy tiền bạc này kia rồi cô Nguyên Thanh nói cô Út đó. Nhưng mà Thầy đã chỉ cô Út cô đã sài chỗ nào, cô có mua bông, vàng, cô đeo, hay cô mặc quần áo đẹp hoặc cô cất cái nhà cửa riêng. Cho nên vừa cất cái nhà nấu ăn ở ngoài góc đó thì người ta đã nói cô Út cất cái tiệm, cái quán riêng rồi. Thì con biết người ta đã nghi ngờ như vậy người ta đã nói như

vậy rồi. Thì người ta gán cho ai biết không, gán cho Nguyên Thanh nói cô Út vậy. Thấy hiểu biết cái tâm trạng của mấy con li gián mà. Làm như thế này, thế kia để cho người ta ghét nhau mà.

Cái người người ta sáng suốt người ta nhìn qua người ta biết rất rõ ràng. Cái tâm niệm xấu, không có tốt. Ở đây mình học những cái tâm niệm tốt chứ đâu phải tâm niệm xấu.

[Tu sinh]: Giờ không biết có ai mà làm như vậy (20:20 nghe không rõ)

(22:45) Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

Nam Mô Bốn Sư Trưởng lão Thích Thông Lạc.

Kính bạch Thầy! Ngày hôm qua thì về cái vấn đề công việc đó thì chúng con cũng không được biết gì hết. Đến chiều cô Út chạy ra Khóc thì chúng con cũng chưa biết chuyện gì? Nhưng mà con thấy không biết vấn đề ở trong huynh đệ thì nó có cái gì mà nó gây ra con không biết mà ngay cái lúc mà Thầy đang dạy và Nguyên Thanh đang đọc con thấy cô Út đã hần học rồi, cô tới cô đưa chìa khóa mà cô liệng lên mà chúng

con thấy là trước đó thì giữa chúng con rất ổn chứ chưa có gì, không có gì là buồn hay xảy ra hết. Mà lúc đó như vậy thì con không biết là cái chuyện đó mà nó sai, đúng như thế nào chúng con không biết nhưng mà lỗi thì cũng có người, thí dụ có người nào nói lời li gián thì cũng một hai người. Còn chúng chúng con ở đây thì rất là tha thiết để muốn học, như vậy thì chúng con cũng xin tất cả chúng nữ ở đây thì mong rằng Thầy hãy bỏ qua tất cả những cái gì chúng con làm sai sót. Xin Thầy hoan hỉ một lần này để mà lớp học được tiếp tục, chứ Thầy làm như vậy thì rất là buồn và khổ thì trong đó cũng có một, hai phần tử nhưng mà chúng con phải chịu hết như vậy thì chúng con rất là thiệt thòi. Kính mong Thầy hoan hỉ!

[Trưởng lão]: Để Thầy nói cho nghe. Chính Thầy nhắc mấy con độc cư, Thầy biết rằng cái sự tập trung nói chuyện với nhau đó là cái điều không tốt, mà nhất là bên nữ. Thầy nhắc nhở mấy con rất nhiều, thế mà mấy con cứ luôn luôn tập hợp nói chuyện gì, chuyện này, chuyện kia. Các con nói chuyện nhiều lắm mấy con, cho nên vì vậy mà làm sao Thầy tới bây giờ thì cái sự kiện nó xảy ra như vậy thì cái lỗi của mấy con là phá độc

cư rất lớn, rất nặng. Máy con cứ xét xem có phải có không? Từ người mới, tới cái người cũ đều là tập trung, hể chuyện gì có lại tập trung nói chuyện. Tại sao chúng ta không tránh cái điều đó. Mình tu để giải thoát mà mấy con phạm phải luôn. Ngày nào, giờ nào mấy con cũng phạm phải, mà Thầy đến mỗi lần dạy học, mỗi lần hỏi pháp đều là Thầy nhắc nhở về cái hạnh độc cư hết mà mấy con có bỏ không, có chừa không.

Vậy thì đuổi nó mới phải chứ, giải thể nó mới phải chứ, làm sao. Chứ đâu phải riêng một cái người có tội li gián đâu. Các con thấy, một lần thì còn tha thứ, chứ hai lần thì còn tha thứ cảnh cáo, ba lần thì làm sao mấy con thấy! Có không? Máy con cứ có nói chuyện không? Các con thấy, thậm chí như mấy con đủ mọi cách nói chuyện mà, đủ cách, Thầy nói đủ cách, không có cái người nào mà không hết. Bây giờ có ở trong nữ này có người nào mà không nói chuyện đâu mấy con đứng ra đi. Thì thầy đã nói cái Giới hạnh Thầy rất tha thứ cho mấy con. Cho đến khi tha thứ để rồi mấy con mới tìm cách li gián như vậy? Máy con đi dần tới cái chuyện mà mấy con phá hoại chứ đâu phải, mấy con phá cái lớp học đâu còn gì nữa. Thì

đó là cái lỗi chung của mấy con hết chứ đâu phải. Mấy con thấy từ cái nguy hiểm nhất là cái hạnh độc cư. Mà mấy con giữ không trọn thì nó đi dần đến cái chỗ đó chứ sao? Thì mấy con cứ nghĩ, mấy con có đáng không? Đâu cái người nào không có tội, đứng ra đi, Thầy sẽ dạy người đó. Người nào không nói chuyện, không gì hết.

Thôi bây giờ Thầy nói như thế này! Thầy cũng rất là hoan hỉ, từ bi, hỉ xả nhưng mà mấy con từ đây về sau cố gắng giữ đúng giới luật, tu tập đúng, đừng có tập trung nói cái chuyện mà gây ra cái rối loạn của Tu viện thì Thầy sẽ tiếp tục Thầy dạy cái lớp học này tới nơi tới chốn. Mà nếu mấy con mà một lần nữa mà gây cái sự láo loạn ở trong tu viện thì buộc lòng Thầy sẽ đóng cửa. Thầy sẽ tìm cái hang, cái hốc nào Thầy ở chứ Thầy không có ở cái thế gian này nữa. Hoặc là Thầy sẽ nhập diệt, Thầy bây giờ Thầy muốn đi hỏi nào cũng dễ lắm mấy con, không có khó gì. Đối với thân mạng Thầy, Thầy không có tiếc chút nào cả. Thầy tiếc vì cái nền đạo đức của Phật giáo không được dựng lại mà thôi, chứ Thầy không có tiếc cái thân của Thầy chút nào? Thầy nói thật cho mấy con.

Cho nên vì vậy mà thầy chấp nhận cái

sự yêu cầu của mấy con, nhưng mà mấy con phải hứa với Thầy là giữ gìn, từ đây về sau mà còn có cái chuyện gì mà xảy ra trong tu viện, bởi vì mấy con biết, hầu hết là Tu Viện này xảy ra đều là bên nữ. Các con thấy không Sóng gió Chân Như cũng bên nữ lần đầu, rồi bây giờ muốn tạo Sóng gió Chân Như nữa. Mấy con muốn hay là ai muốn đây.

Cho nên Thầy xin Phật tử, hãy cố gắng giúp đỡ Thầy những người Phật tử Thành phố Hồ Chí Minh giúp đỡ Thầy để Thầy hướng dẫn cái lớp này cho nó suôn sẻ, mấy con giúp đỡ Thầy. Và đồng thời mấy con phải cố gắng để tu tập, nếu mà còn tái phạm nữa thì Thầy sẽ giải thể mấy con. Thầy không để cái lớp này, Thầy quá cực khổ mà mấy con không biết.

Còn bên tăng cũng vậy mấy con, phải tu học đàng hoàng, đừng có cái tâm mà ganh tị, hiểu biết rõ thì mới nói, chứ hiểu biết không rõ thì đừng nói mấy con. Thầy muốn nói như vậy để mấy con biết, cái gì mà rõ thì mình mới nói, còn không rõ thì thôi. Thầy theo dõi từng chút, từng người, từng tâm niệm của mấy con như thế nào Thầy đã hiểu hết, mấy con không giấu được Thầy đâu.

Cho nên đối với bên nữ, Thầy phạt

như vậy, tạm thời, chứ không Thầy giải thể Thầy không dạy nữa. Một người làm xấu cả cả bọn mang nhân, một người làm mà bao nhiêu người phải chịu, mà Thầy giải thể lớp này thì cả cái hành tinh con người này sẽ mất, không có đạo đức. Thầy nói không có ai đứng ra dạy đạo đức. Thầy biết chắc điều đó. Vật chất như thế này mà dạy đạo đức để làm gì?

Còn bên tăng, bên nam, mấy con cũng vậy nhớ kỹ, thì những tâm niệm của mấy con như thế nào mình đều hiểu, mấy con không giấu được Thầy đâu. Cho nên mấy con phải cố gắng nỗ lực tu thật sự, còn không thì Thầy sẽ cho mấy con về, đối với Thầy thì không có gì quan trọng hết. Cuộc đời của Thầy, Thầy đã vì thương chúng sanh, vì muốn dựng lại con đường của Đạo Phật. Để đem lại một sự tu tập có thực chứng hẳn hoi chứ không phải nói suông, có một nền đạo đức giúp mọi người sống an ổn, thật sự đem lại hạnh phúc cho con người thật sự. Nếu mà mấy con ở lớp này mà mấy con không nghe lời Thầy, luôn luôn tâm niệm này, tâm niệm khác, không chịu xả tâm. Học lớp xả tâm mà, các con nghe cái lớp này xả tâm không? Thế mà các con có xả không? mà không xả

để làm gì?

Cho nên hồi nãy Thầy nói cả Thầy Chân Thành là cái người tu rất lâu với Thầy, là người rất tốt, có ai hơn Thầy Chân Thành nổi không? Các con cứ thấy đi. Nhưng mà Thầy Chân Thành còn dính mắc kia kìa, chứ đâu phải không? vậy thì cái lớp của Thầy đào tạo để mà xả tâm chứ không phải là lớp để ức chế tâm. Thì mấy con biết cái sai của mấy con, Thầy đã nắm vững hết tất cả toàn bộ Thầy mở mở cái lớp này. Chứ nếu mà Thầy đúng chắc Thầy không mở đâu. Mà bây giờ Thầy đóng cửa, Thầy giải thể lớp này thì mấy con về tu cái gì giờ đây. Thầy biết mấy con không biết đường đi. Người mù, chưa có biết đường nào để đi.

Lớp Chánh kiến thì mấy con làm cái lớp Chánh tư duy, bài vở của mấy con ở trong lớp Chánh tư duy, Thầy có dạy tới đó đâu. Cho nên những cái điều mà Thầy quyết tâm, thì mấy con lại không quyết tâm, không nghe lời Thầy. Có nhiều người tưởng là mình ở trong thất mình tu chứng đạo cho nên bây giờ nghe Thầy dạy con nhưc đầu quá, con không làm bài được. Con ngồi yên con tu, Chứ bây giờ mà con ra con nghe con tu không được. Tu như vậy để làm Phật được

sao? Tu như vậy để chứng đạo được?

Trong kinh Đức Phật dạy, đâu phải ức chế cho mình đừng ngủ, Đức Phật đâu có dạy điều đó mấy con, chừng nó tỉnh thức là nó tỉnh thức, chứ chưa tỉnh thức mà mấy con ức chế nó là mấy con làm mất công thôi. Chứ làm sao mấy con hết hôn trầm thù miên được. Mấy con hờ chút đi, coi hôn trầm, thù miên có tới không? Mấy con còn ôm pháp Thân Hành Niệm mấy con còn đi, mấy con còn đi Chánh Niệm Tỉnh Giác, nó còn tỉnh đó, mấy con ngồi đi, mấy con nằm xuống đi coi hôn trầm, thù miên nó có đến không. Nếu mấy con đánh đuổi được nó sao lại còn. Còn Thầy dạy đây là mấy con sẽ hết, không bao giờ còn hôn trầm thù miên, Mà mấy con có cần tập thức đêm, thức hôm không? Chừng nó tỉnh mấy con có cần gì ngủ nữa không? Cho nên những điều mấy con làm uổng công sức của mình, uổng phí cái sức lực của mình.

Hôm nay thì mấy con yên tâm, Thầy chấp nhận, Thầy hứa khả, nhưng mấy con phải giữ gìn đúng, từ đây về sau cố gắng tu tập đúng cách, đừng có dục ba, dục năm, thấy cái chuyện gì dục lại đầu này, đầu kia nói. Cô Út quá cực, Thấy quá cực mấy con

có biết không? Các con đừng có, cô Út cô thấy các con nói chuyện, cô viết giấy, cô đưa cho Thầy. Ở giờ này, giờ này, cái đó Thầy biết rồi, để đó Thầy từ từ Thầy giải quyết. Chứ không phải là đuổi họ bây giờ, không phải đâu. Thì mấy con biết Thầy với cô Út hợp tác như thế nào không? Vậy mà mấy con tìm cách chia rẽ, li gián này kia đủ cách, đủ cỡ để mà làm gì?

Từ khi Thầy bước trở về đây là nhất định hợp tác chặt chẽ để mà dựng lại cái lớp học, mấy con quên. Tưởng đâu như Sóng gió Chân Như lần đầu, cho nên mấy con quên, mấy con không biết rằng, đừng tưởng như cái ngày đầu mà mấy con thấy như cô Út đuổi Nguyễn Thanh. Thật sự nếu mà hôm qua mà như cô Út lần đầu, Cô Út cô đuổi Nguyễn Thanh đi tức khắc không kịp. Nhưng bây giờ cô có làm vậy không, các con thấy không. Cho nên mấy con hiểu, mấy con làm. Ở đây người ta lớn dần lên chứ người ta không có nhỏ nữa đâu. Cho nên mấy con yên tâm, cái lớp học Thầy sẽ có đủ cách bảo vệ nó không có đến đâu đến. Nhưng mấy con mà cãi Thầy thì Thầy đóng cửa. Nhớ chưa, ráng cố gắng mấy con. Bên nam cũng như bên nữ, mấy con ráng cố gắng. Người nào

cũng vậy, hễ không tu ở đây thôi, Nhất định tu là phải đi tới nơi, tới chốn.

Còn riêng Nguyên Thanh thì sau khi mà học cái lớp Chánh kiến xong rồi Thì Nguyên Thanh sẽ về quê trị bệnh, có vậy thôi. Ở đây thì Thầy sợ không có yên ổn. Rồi còn bốn bài nữa, tức là bốn tuần nữa, bài Từ tâm, bài Bi Tâm, bài Hỷ tâm, bài Xả tâm bốn bài nữa, thì lúc bây giờ Thì Nguyên Thanh sẽ làm xong bốn bài coi như trọn vẹn về cái khóa tu Chánh kiến thì Nguyên Thanh sẽ về quê dưỡng bệnh. Rồi mấy con có yêu cầu gì nữa không. Hết thì chúng ta sẽ nghỉ. Có gì không mấy con.

Ai có ý kiến gì nữa không? ...

Thầy đuổi Nguyên Thanh mà.

Rồi con có ý kiến con.

[Tu sinh]: Dạ thưa Thầy con chỉ muốn xin giữ cô Nguyên Thanh ở lại ạ! Tại vì con cũng biết cô Nguyên Thanh rất là bản lĩnh và

[Tu sinh]: Con cũng mong muốn rằng, tất cả các vị chuyên tu ở đây, giúp đỡ cho con, giúp đỡ lẫn nhau, không gây lên những sự rắc rối. Đừng có châm biếm nhau, ganh tị

với nhau, để giữ một sự hòa thuận trong cái lớp học, điều này con hết sức là mong mỏi cho nên con muốn là giúp Cô Nguyễn Thanh lại, và tất cả mọi người đều có một trách nhiệm củng cố lớp học của mình lại, tạo lên một không khí hòa thuận như những lời mà nãy giờ Thầy đã dạy. Chúng ta đã là người tu hành rồi, thì chúng ta không nên ganh tị, không nên trì trích mà chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau và ...mà chúng ta đã lỡ làm lỗi. Con mong rằng Thầy sẽ giữ Nguyễn Thanh lại, bởi vì đó là một nhân tài rất Thầy rất là tin tưởng để mà có hi vọng trong tương lai, đạt được ngôi vị A La Hán. Con mong tất cả các vị chuyên tu ở trong lớp của mình, hãy vì tất cả chúng sanh, vì Thầy mà củng cố lại lớp học của chúng ta được tốt hơn. Dạ con xin hết.

Cô Út: Con không muốn cô Nguyễn Thanh ở lại, từ ngày hôm qua là do cô Nguyễn Thanh tạo ra chứ không phải con tạo ra điều gì hết, con đã nói rõ ràng.

[Tu sinh]: Cô Nguyễn Thanh là một nhân tài, cũng như con dao bén hai lưỡi, chúng ta biết sài chắc bề nào cũng được hết. Nếu không biết sài sẽ bị đứt tay.

153-(LCK-063D)

*Ý kiến tu sinh

* Tích tập tri kiến giải thoát

---->>>❖<<<----

Rồi! Ai có ý kiến nữa không?

Tu sinh Chân Thành:

Kính bạch Thầy! Con vào đây, đi theo Thầy từ năm 1997, là một trong những tu sinh còn sót lại trong 12 người, trong khi Thầy mở cái giáo án tu được đường lối chính Pháp của Phật. Qua quá trình từ năm 1997 đến nay thì là tính thời hạn 8 năm. Như Thầy biết đấy, con xác định lần đầu tiên con được, con như như một cái bình, thế thì bao nhiêu những cái gì con đã để hết ở ngoài Bắc rồi, con đã nhận lại và con đã tu theo đúng như Pháp của Thầy. Con có được những cái kết quả nho nhỏ, cũng như người gần Thầy chắc chắn lãnh chúng. Bằng mọi mặt thì con thấy rằng ở ...đạt được không đơn giản. Thế nhưng qua từ năm 1997 cho đến nay, con là một người không hề tiếp duyên với một ai. Mà Thầy là người chứng kiến, và những tất cả những vị ở đây ai là những người mà

hôm nay, kể là những các vị nhìn thấy Chân Thành nói chuyện với ai chưa? và đã từng đến thất của ai chưa? Chưa có, điều đó chưa có, nhưng mà có một điều là qua quá trình tu thực tế mà tu cho mình, thế những cái ngoại cảnh để cho bạn đồng tu mình tạo cho mình những cái tiến tu hay không tiến tu thì tự mọi người tự trách nhiệm còn riêng con con biết hết, tất cả mọi cái tuy tu chưa đến đâu cả, nhưng không ít người mà không chịu gì về chị Nguyễn Thanh, mà kể cả con, con thì chưa có vấn đề gì cả. Nhiều người còn bèn đến thất của con xem con tu hay không? Trước đây trong thất của con con độc cư đến cái mức độ là gián giấy hết, không có cho ánh sáng lọt ra ngoài. Nhưng qua những cái chuyện đấy con thấy là bây giờ ... thậm chí không dám cười, để cho mọi người nhìn thấy là mình tu thật hay mình tu giả. Nhưng mà ... rất khó khăn, không đơn giản. Chứ còn nói ai nói cũng hay hết, nhưng thực sự tu là tu cho mình, chứ không phải chưa tu được cho mình, mình chưa giải thoát đừng có nói chuyện độ cho ai. Có Thầy ở đây Thầy được cái gì? Xét cho cùng con nhiều lần con nói với Thầy, con mà tu được xong thì Thầy cho phép con nhập diệt ngay

lập tức, chứ con không dám .. cũng như là trong cái lời giới thiệu trong cái mật tu ... chỉ có bài giới thiệu ...

Thế thì ở đây con xét thấy rằng qua những cái chuyện Sóng gió Chân Như nó vô cùng là, cái mục đích nó không có gì cả, thế thì có gì bỏ qua tất cả ta về để tu tập, thế thì thế nào con cũng có một vài lời có thể nói rằng ... một người bỏ tất cả cho mình, tu cho mình. Thế còn thực tế ở đây thì riêng con, con biết rõ. Từ cái chuyện Thần Thông cho đến những cái chuyện khác, đối với mọi người có thể là chưa biết, nhưng đối với con thì con đã nhìn thấy rất rõ những cái Thầy thể hiện Thần Thông như thế nào, con biết hết chứ không phải con không biết. Nhưng cái đó để làm gì, cái đó không phải là vấn đề. Chúng con ở đây mọi người còn đang mong, cho nên những cái câu hỏi, có những sự việc mà có những người hỏi mong rằng họ hỏi về những cái chuyện Thần thông nó không đúng với cái hạnh của người tu. Hay nhiều những cái câu hỏi làm mất rất nhiều thì giờ, trong khi đó bộ sách Đường Về Xứ Phật đã nói rất rõ, rất nhiều nhưng các vị không có chịu đọc gì cả. Thế thì ở đây rõ ràng là nếu mà như vừa rồi Thầy nói như thế, cho nên

con nghĩ rằng, con cũng có nhiều lần nói với Thầy với cái Tâm Đại Từ, Đại Bi của Thầy Thầy không có bỏ một ai cả. Thế cụ thể ra những người, trước đây đã có những người đã bị Thầy đuổi khỏi tu viện này. Nhưng khi quay lại Thầy vẫn tiếp đón, chứ không phải là không. Thầy vẫn tiếp đón tương như là chưa có vấn đề gì cả.

Thế còn bây giờ chúng ta mọi người hiện nay đã được nói có vẻ đạo cư tốt. Nhưng thực tế thử kiểm điểm lại mình một ngày các vị không gặp nhau nói một vài lời không chịu được, cái điều đó có hay không? Cứ tự mình xét, chứ còn bây giờ mình tu cho mình chứ đâu phải là mình tu cho ai. Thực tế nếu Thầy một ... mà Thầy mới dạy chúng như thế này tức là chúng không thanh tịnh thì con xin sẵn sàng ra về đầu tiên. Xin từ giã Thầy và sẽ về cánh đồng mả như Thầy đã về thăm và con sẽ liêu chết ở đấy, tu cho đến khi chết. Nếu như không chứng được ở giữa cái cánh đồng mả. Chứ còn nếu như thế này thì thực ra. Tại sao không phải rời ở cái thất con tự xây , tự cất trong 19 ngày, dời về đến cái chỗ này. Cũng như Thầy nói là bây giờ con cũng chưa ... như con muốn... Đây nó khó như thế, con nghĩ là nếu cứ cái đà

như thế này thì tất cả mọi người không có ai tu được, dứt khoát là như thế, cho đến dù Thầy có mở cái lớp này cho Thầy mang hết tâm chứng của Thầy. Trong khi đó nền đạo đức phải nói người ta cần nền đạo đức. Đạo đức Phật giáo có thể mất đi nhưng nền đạo đức không thể mất. Con nghĩ rằng từ bao nhiêu thế kỷ nay. Đạo đức Khổng Mạnh không hề mất đi, tuy rằng Khổng Mạnh đã qua đời, đến nay đều đã trở thành bùn đất rồi, mà nền đạo đức của Khổng Mạnh nó có ...7:50. Nhưng cái đạo đức làm người thì nói chung cho đến hiện tại nó còn mãi mãi trường tồn, con nghĩ như thế.

Thế còn ở đây thì mọi người xác định là tu như thế nào, chứ còn không phải tu như thế này, không đi đến đâu cả, kể cả Chân Thành ở đây tu cũng không đi đến đâu cả, xác định rõ ràng vậy. Có quyết dù có thức thâu đêm đến sáng cũng không đến đâu hết. Bởi vì xung quanh mình một từ trường bao trùm cả một cái khu ... thì làm sao mà tu được. Thế thì con thiết nghĩ như thế, trong cái đường lối mà Thầy đưa ra. Đây là cũng lòng Đại Từ, Đại Bi của Thầy. Thầy thương tưởng cho chúng sinh mà mang hết cái tâm lực của mình không kể thời gian, không kể

sức khỏe tất cả. Để rồi Thầy được cái gì, không được cái gì hết, có mỗi dựng lại cái nền đạo đức nhân bản, nhân quả thế mà Thầy phải khổ với chúng sinh, không ai gánh thay được. Không ai có thể gánh được trợ giúp cho Thầy. Thế nên bây giờ mọi dự định để chúng sinh trách nhiệm của mình, tu cho mình, chấn hưng Phật Pháp chứ không phải là cậy mình cậy mấy bộ y áo không làm nên một tu sĩ, cái đầu trọc không làm nên một tu sĩ.

Thế nên viết nhờ sự dối trá, thế là cái dối trá mọi người tự suy nghĩ, tu là phải thật, tu cứ tu giả thì làm cái gì? Các bạn như thế, cho nên vừa rồi Thầy có nói là Thầy không muốn dạy lớp này thì con sẽ đánh lễ Thầy luôn con đi về. Về cánh đồng mà tu cho được, còn ở đây cũng không thể tu được. ... các vị nên nghĩ lại. Đã có rất nhiều người đã bị Thầy đuổi đi, nhưng khi quay lại Thầy vẫn dạy như cũ, đây là cái tâm Đại Từ, Đại bi của Thầy rộng lớn như vậy. Các vị phải biết như thế. Cùng là một cha, một mẹ sinh ra bây giờ lại đâm, đá lẫn nhau. Thử coi một cái tăng đoàn như thế, bây giờ người ta phải nghĩ rằng bây giờ học trò của Thầy Thông Lạc phải nói hơn hẳn các học trò của các vị

... khác ở cái Đức và cái Giới luật. Cũng như thực tế người ta đến đây người ta nghe người ta cũng phải trải nghiệm thì đây là cái chấn hưng lại. Con nghĩ ngày nay theo được Thầy như thế, thì con phải biết con có cái đức tinh như thế nào mà bỏ hết tất cả các thứ Thầy ra ngoài Hà Nội Thầy thấy rồi. Gia cảnh, phong cảnh con như thế nào Thầy biết hết rồi, chứ không có cái gì mà Thầy không biết. Thế thì bây giờ chúng ta đều từ một cha mẹ sinh ra. Từ nay con nghĩ là ai lo phận tu của người đây, không có ai nhòm ngó đến ai cả, chứ còn vướng mắc thì có Thầy đây, thế làm gì mà hỏi nhau cho ra, chẳng có ai sách tấn gì được cho nhau cả. Thì đây là vấn đề con nghĩ như thế thì hôm nay có vài lời bộc bạch mong Thầy ...

Tu sinh Thanh Quang: Con kính bạch Thầy! Kính thưa tất cả chư tăng ni và Phật tử. Những lời từ đáy lòng con thấy đã cân nhắc mãi không nói được con cũng không thể được yên.

Kính bạch Thầy! Do duyên phước của chúng sinh toàn cầu nên hôm nay chúng con mới có được Thầy. Kính bạch Thầy vì tất cả chúng con, vì nỗi khổ của nhân loại

mà hàng ngày bây giờ Thầy đang phải chịu những điều mà chính chúng con trọng phạm chúng con cũng không thể cảm lòng được. Thầy làm việc với cường độ như thế, Thầy sống tất cả vì chúng con. Một ngày con đã có những lúc đánh mắt trông sang bình bát của chú Mật Hạnh, con biết Thầy mỗi bữa chỉ có một vài muỗng cơm. Thầy tất cả vì chúng con.

Kính bạch Thầy! Bệnh của chúng con là Vô minh, nhưng ít nhiều chúng con cũng đã nhận được ra điều đó. Nên tất cả chúng con ngồi đây cũng từ bỏ, cũng giữ hết tất cả những cái gì thuộc về mình để về đây. Riêng con con cũng nghĩ mình sống coi như đã chết rồi, chỉ mong làm sao cố gắng nhiều hơn nữa làm được những điều như Thầy dạy và Thầy mong mỏi. Chúng con không làm được là phụ ơn của Thầy, là chính tự chúng con hủy hoại chúng con. Một điều quý giá muôn ngàn vạn kiếp mới có thể có được chứ không phải bỗng chốc.

Bạch Thầy! Nhưng tôi của chúng con là Vô Minh. Nên cũng không thể ngay một lúc mà có thể sáng được lên. Cũng như đứa trẻ phải ngã lên không biết bao nhiêu, trăm

ngàn lần rồi bấy giờ mới đứng vững được chân. Chúng con cũng muốn nhanh chóng giữ bỏ những cái xấu để trở thành tốt. Muốn bỏ nhanh cái ác để trở thành thiện, nhưng Bạch Thầy chúng con vẫn mắc những lầm lớn rất nhiều để Thầy phải bận tâm nhiều hơn nữa, để mất thời gian nhiều hơn nữa vì chúng con.

Hôm nay được Thầy chỉ dạy, tất cả chúng con ai cũng từ trong đáy lòng thấm thía hơn nữa những điều lỗi của mình. Dù có lỗi nhiều, lỗi ít và cả những người chưa mắc lỗi đó để làm sao để tốt được hơn. Chúng con xin hứa với Thầy, chúng con sẽ phải cố gắng nhiều hơn nữa để sửa mình, và cố gắng làm được những điều như Thầy đã phải chịu khổ để mong mỏi vì chúng con.

Bạch Thầy! Nhưng riêng về phía Nguyên Thanh, con nghĩ rằng Nguyên Thanh đã có được những chuyện tốt đẹp như thế, Nguyên Thanh phải cố gắng nhiều hơn nữa, hơn chúng con rất nhiều.

Bạch Thầy! Nói được và làm được thì vô cùng quý giá. Nhưng nói được hay, mà không làm được thì điều đó là kẻ vụng. Tri hành thì phải đừng để bất nhất.

Bạch Thầy, nếu biết nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng thì con chắc rằng đã hạn chế đi rất nhiều những chuyện đáng tiếc xảy ra. Cô Út không phải là người xấu. Cũng như Thầy và mọi người ở đây đều Thấy, nhưng chiều hôm qua cô Út đã phải khóc lên, khóc xuống mà từ xưa đến nay cũng đã rất nhiều lần. Tại sao lại như vậy! Tại sao lại có thể mang đến khổ đau cho người khác đến mức độ như thế, còn mình thì không có chuyện gì chẳng?

Bạch Thầy! Nếu Nguyên Thanh biết nín nhịn, biết nhún nhường, và nhất là đang học ở giai đoạn hiện nay, để tri kiến giải thoát, nếu tất cả những điều như thế, dù có nghe ai nói rằng mình như thế nào, dù oan, dù ức đi chẳng nữa thì cũng lấy chỗ đó làm chỗ tu tập để sửa mình. Lấy chỗ đó mà quán xả để thêm chỗ ... làm sao mà có việc gặp lại, để rồi trở thành chuyện to, chuyện tát. Con xin bộc bạch giải bày điều này, xin Thầy hiểu cho. Còn riêng con. chúng con còn giấu gì ở trong tâm thì không thể học và theo Thầy được. Thì riêng con con nghĩ là chúng con hoàn toàn bao giờ cũng phải tin ở Thầy. Thầy nói gì chúng con cũng phải nghe theo thế, làm như thế.

Thầy đánh giá, nhận xét về Nguyên Thanh như vậy là như vậy, không thể khác được, và chúng con sẽ phải cố gắng hướng theo. Nhưng chúng con mong Nguyên Thanh sẽ phải cố gắng tốt hơn nữa. Tốt đẹp hơn nữa, cố gắng tiến bộ nhanh hơn nữa đó là sự mong mỏi của tất cả chúng con và của cả chúng sinh.

Bạch Thầy hết ạ!

[Trưởng lão]: Thầy xin giải thích thêm cái phần này để mấy con hiểu thêm. Khi Nguyên Thanh nghe cái điều kiện mà nói Nguyên Thanh nói cô Út như vậy. Nguyên Thanh có đến nói cô Út con không có nói như vậy. Tức là bực bạch cái nỗi lòng của mình, mình không có nghĩ như vậy. Con hiểu không? Chứ không phải đến mà tranh luận mà cãi cọ. Nhưng mà mấy con không hiểu, chính Thầy bước chân tới Thầy đã nghe rõ. Bởi vì khi Thầy đứng tới đó thì ở chỗ cái hồ nước, con biết hồ nước chưa? Thì Thầy đi tới, Thầy gặp cô Út Thầy bàn công việc, nhưng mà đến đó Thầy nghe, Thầy đứng lại Thầy nghe tất cả từ đầu. Nó biện bạch, con không có nói cô Út vậy đâu, chứ không phải là cãi cọ với cô Út, chống đối cô út đâu. Như

mấy con hiểu, Nguyên Thanh làm gì chống đối cô Út. Các con hiểu bây giờ đến đây là nhờ cô Út mà, làm gì mà chống đối. Làm gì mà dám cương cường mà chống đối, chuyện đó mấy con.

Cô Út thì có quyền hạn rồi, Nguyên Thanh có quyền hạn gì mà chống đối, cho nên mấy con đứng trong góc độ mấy con. Cho nên sự kiện xảy ra đều là do nhân quả. Nhân duyên của nhân quả.

Thầy nói thôi, bây giờ những chuyện đã qua, tất cả mọi sự đã qua hết, cho nó qua đi. Chúng ta sẽ tiếp tục cái lớp học của chúng ta. Bây giờ theo yêu cầu của mấy con, nhưng mà mấy con ráng cố gắng để giữ gìn, thì Thầy sẽ duy trì ráng, nếu mà có những sự việc gì mấy con làm sai trái mà Thầy thấy cần phải giải thể không có cho ... thì thầy cho nghỉ. Bởi vì sự thật ra Thầy biết rất rõ cái giá trị của cái lớp học rất lớn. Thầy thì rất thương yêu, không đem kỷ luật ra, không đem quy ước ra mà phạt từ người này, người kia. Thầy sợ lắm, tội cho mấy con, mỗi lần phạt vạ một người, cái người đó ra đi, người ta đau khổ lắm mấy con, cái tiếng nó hoại. Cũng như Thầy Chân Quang bây giờ một

mình một góc trời, nhưng mà cái tiếng mà Thầy bị Hòa Thượng Thanh Từ đã biệt trú Thầy một năm, mãi mãi không hết mấy con. Cho nên Thầy không muốn mấy con mang cái tiếng đó. Thầy muốn cho mấy con hoàn toàn những đứa con lành lặn không bị một tí vết nào! Cho nên Thầy rất sợ điều đó lắm mấy con, tội lắm mấy con, Thầy không bao giờ. Bây giờ Thầy Chân Quang làm gì thì cái tiếng đó vẫn có muôn đời, Thầy không muốn cho đệ tử của Thầy ngày mai dù có thể nào cái tiếng đó.

Cho nên Ví dụ như Nguyên Thanh về trị bệnh thì về trị bệnh thôi, rồi có dịp về tu thôi không có gì, có vậy thôi, chứ Thầy không có đuổi Nguyên Thanh, các con hiểu, Thầy không đuổi một người nào hết....

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, trong thời gian qua thì bên phái nữ mà Phần nhiều thì Nguyên Thanh thì con cũng có những cái chuyện nhỏ mọn, hẹp hòi nên Thầy la cũng có. Nhưng mà qua thời gian qua và cái sự việc nó xảy ra như vậy thì chúng con cũng rất làm tiếc, thì trong chúng con ai cũng có lỗi về độc cư hết. Nhưng mà nhất là về bản thân con, có những người mà con có giao

tiếp thì ... Thấy cũng sơ sơ qua là cũng có thể trao đổi một vài cái vấn đề về bài vở này kia, rồi cũng có nhưng mà về cái việc của Nguyên Thanh thì chúng con thấy không phải là, thí dụ như Nguyên Thanh sai hay đúng gì đi nữa không có nói về vấn đề đó, thì nếu sai hay là Nguyên Thanh có gì, nhưng nếu mà thực sự là sai hay không đúng thì chúng ta cũng lấy đó để mà có pháp xả tâm, bởi vì Thầy dạy rằng là thanh thản, an lạc, vô sự thì mọi việc đều là vô sự hết. Thì dù Nguyên Thanh đúng hay sai cũng là vô sự. Bây giờ chúng con cũng không phải coi về cái vấn đề này để Nguyên Thanh ra về chúng con, nói chung huynh đệ về một ngày đi nữa cũng có tình có nghĩa, mà huynh đệ không phải riêng Nguyên Thanh mà bất cứ một người nào mà ra khỏi cổng tu viện chúng con cũng rất là đau lòng, do đó thì thời gian ... thì con cũng xin Thầy để cho Nguyên Thanh ở lại tu và chúng con sẽ cố gắng để làm những điều mà không làm cho Thầy buồn nữa, và có cái gì thì chúng con cũng quyết tâm là xả tâm để mà tiến tu để khỏi phụ lòng Thầy. Con xin hết.

Chân Niệm con có ý kiến gì không?

Tu sinh Chân Niệm:

Kính lạy Đức Phật Bốn Sư Thích Ca
Mâu Ni

Kính thưa đức Trưởng lão!

Kính thưa trước đại chúng!

Là như cái chuyện xảy ra vừa rồi bên Ni thì con không có biết. Nhưng mà riêng cá nhân của con thì hôm bữa thứ bảy con có trình bày là sau khi mà con nghe tất cả những cái bài của cô Nguyễn Thanh cái đọc cho bên Nam Đọc thì lúc đầu là con chưa có phát hiện, nhưng mà sau này khi mà con về bắt đầu mà Sư Pháp Ngộ đọc cái bài mà Quán Thân Vô Thường, thì con có về con đọc lại cái bộ Phật học Phổ Thông con thấy là Nguyễn Thanh chép lại trong đó rất là nhiều ở trong cái cuốn tập Phật học Phổ Thông. Sau khi một hôm con thấy chép cũng rất nhiều thì tiếp đó là tới những bài khác thì con thấy chép cũng rất nhiều. Như vậy chứng tỏ rằng trong tất cả những cái bài viết này Nguyễn Thanh đi chép cũng rất nhiều những cái tài liệu khác chứ không phải riêng gì tập Phật học Phổ Thông. Mà riêng về cá nhân của con thì con thấy một lần như vậy là không đúng, nó không đúng

ở cái chỗ. Riêng con thì thôi trình bày hết tất cả những cái sự việc. Tức là nếu mà mình đã chép lại bất cứ một cái tài liệu nào ở trong một cái sách vở hay một tờ báo nào thì yêu cầu mình phải ghi chú thích là mình trích ở trong những bài báo đó ra, chứ mình không thể nào mình trích cái bài đó mà mình ghi cái tên của mình trong đó được. Cái việc làm này là con không có đồng ý. Buổi chiều hôm đó thì con có trình bày hết cái ý của con chỗ này trong đó rồi. Nhưng mà liên tiếp những cái bài sau con thấy rằng cứ chép ở trong đó ra. Và khi mà con làm tới những cái bài mà về ví dụ Quán các pháp Vô thường thì con thấy con cũng muốn trích về những cái tài liệu nào đó ở trong sách mà làm như vậy là không hay. Chỉ cần bây giờ mình có một cái tri kiến nào đó, mình nhớ được cái gì đó thì mình làm, nếu không nhớ thì thôi, tuyệt đối không có trích ở trong sách cái gì hết trơn.

Chỉ có cái bài vừa rồi là Quán thân bất tịnh thì con có trích một cái số ở trong bài cơ thể học. Tức là nói về cái bộ xương của con người thì con có trích, nhưng mà lúc đó con có hấp tấp con quên ghi là con có trích ở trong cái này ra. Và khi mà con phát giác thì con có nói với Thầy Thanh Quang

là Nguyên Thanh có trích rất nhiều trong những cái tài liệu ở trong sách ra chứ không phải là ý của Nguyên Thanh hết, thì sau đó thì Thầy Thanh Quang có nói lại với con như vậy, cũng có viết một cái giấy nói với con về Nguyên Thanh như vậy, con có trình cho Trưởng lão cái giấy đó rồi.

Nhưng mà riêng cái ý của con, con thấy nếu mà mình thực chất, mình muốn thể hiện một cái tài năng của mình tuyệt đối phải cái tri kiến của mình, mình đừng có lấy bất cứ một cái tài liệu nào để mà nói lên hết trơn. Cũng có nhiều cách rất hay, ví dụ như con nắm được một cái tài liệu đó, một cái ý của cái bài viết đó thì con không có chép nguyên văn bài viết đó ra, nhưng mà con có nắm cái ý, con triển khai cái ý con ra. Nhưng mà con thấy là hầu như là tất cả những bài viết đều chép nguyên văn từ dấu chấm, dấu phẩy đều lấy nguyên văn hết trơn. Cho nên đó là cái con không chấp nhận, là cái ý của con là nó như vậy.

Bữa trước con có xin sám hối rồi, nhưng mà dù sao đi nữa con có nói chuyện với Thầy Thanh Quang về cái vấn đề đó con xin sám hối với Trưởng lão và con cũng xin sám hối

trước chúng và cũng có một cái lời khuyên chứ Nguyên Thanh nếu mình là một người có thực tài thì tuyệt đối từ nay về sau đừng có lấy bất cứ một cái tài liệu nào trong sách mà đưa ra nói hết trơn, đó là một cái điều chân thật nhất của một người tu sĩ đối với Phật Giáo Nguyên Thủy. Tại vì mình tu học đây là mình dựa trên những cái nền tảng của chân, thiện, mỹ mà. Mà nói ra một cái gì thì nó phải xác định được cái sự thật của nó. Chứ không thể nào mình lấy của người ta mình chép mình nói là của mình được, con mong muốn như vậy, và riêng cá nhân của con thì con xin sám hối trước Trưởng lão và trước chúng.

[Trưởng lão]: Bây giờ Thầy xin giải thích cái lời nói của Thầy Chân Niệm

Bởi vì chúng ta là những con người tích tập những sự hiểu biết. Từ khi cha mẹ sinh chúng ta ra chúng ta chưa biết kêu ba, kêu má, nhờ ba mẹ chúng ta mà dạy chúng ta tích tập, từ cái chỗ chưa biết chúng ta nhờ Thầy giáo dạy chúng ta tích tập những sự hiểu biết, do cái sự hiểu biết đó bây giờ chúng ta mới có được cái kiến thức để hiểu biết, do cái sự hiểu biết đó chúng ta chép ghi

lại những điều chúng ta hiểu biết. Một người mà có công chép lại những cái tư tưởng của Đông Tây như thế này không phải là một cái chuyện làm một giờ, chuyện rất khó. Đó là chúng ta phải có trí nhớ, Thầy nói cho bây giờ mà đem một cái đồng sách ra mà chép lại thì rất là khó. Thầy xin trả lời để thấy cái công của Nguyên Thanh nó có cái trí nhớ, bởi vì Thầy nói phải có cái trí nhớ, không có trí nhớ thì chúng ta có đọc rồi mà viết chúng ta chưa chắc, mà quên. Chúng ta phải lục lọi những cái tài liệu để mà chúng ta ghi chép. Nhưng ở đây chúng ta ghi chép lại để chúng ta học tập cùng nhau, học những cái ý nghĩ hay, của những bậc tôn túc ở trong kinh sách, cũng như Thầy viết kinh sách đều là Thầy phải đưa cái kinh sách Nguyên Thủy ra Thầy nói chứ Thầy làm sao Thầy, nếu mà Thầy nói của Thầy thì ai tin. Các con hiểu không, bây giờ Nguyên Thanh nói của Nguyên Thanh thì Nguyên Thanh phải là một người chứng, nhưng mà ai tin, cũng như bây giờ Thầy nói nhân quả con người, một người sanh ra nhiều người ai tin. Mấy con có tin không? Cho nên Thầy mới chứng minh từ cái chỗ này tới cái chỗ kia mấy con nhận xét, bây giờ tất cả những cái kiến thức

của con người từ hồi xưa để lại nó là một cái kho tàng văn hóa của loài người. Chúng ta phải tích tập những cái văn hóa đó, những cái kiến thức đó để trở thành cái hiểu biết của chúng ta. Để từ đó chúng ta mới sử dụng nó để mà chúng ta mới xả tâm chúng ta mới có đầy đủ Tam Minh để mà chúng ta phát triển cái tri kiến. Cho nên Đức Phật nói tri kiến giải thoát mà! Các con thấy rõ không? Cho nên con không chấp nhận đó là quyền của con. Nhưng mà thử hỏi con có quyền hiểu biết để mà con nói có phải là con tích tập của người ta không?

Con nói rằng Nguyên Thanh sẽ chép, Thầy đồng ý chép, Thầy đồng ý chép chứ, bởi vì mình học mà, mình phải chép. Mà mình chép ra để cho mọi người đồng học với nhau, cái đó là cái lợi ích chứ đâu phải là không lợi ích. Nếu không có Nguyên Thanh chép thì chắc chắn là mấy con sẽ viết bài của mấy con bao nhiêu đó mà thôi, có phải không? Cái sự hiểu biết của mấy con rất là cùng nhục. Sau những bài Thầy đọc của mấy con, nhiều khi mấy con chấp vá một cách rất không logic như Nguyên Thanh. Các con nghe cái bài hồi nãy của Nguyên Thanh đọc không? Rất là logic, nó sắp xếp như thế nào mà từ sách

khoa học, từ cái sách thiên văn mà nó kết hợp với Phật học để rồi nó trở thành cái bài mấy con có thấy rõ không?. Còn mấy con kết hợp một cách nó lồi chồi, nó không bao giờ nó có cái sự dung hợp. Thấy cái tài mình có chỗ đó không? Mấy con phải biết mình chứ. Các con thấy chưa? Cho nên mình thấy được cái tài. Thứ nhất là Thầy thấy Nguyên Thanh có trí nhớ nếu không có trí nhớ thì không thể viết như thế này. Mà viết không thể ngồi mà viết như thế này thì không thể nào sách đọc, chỉ có cái đầu mình nhớ thôi. Các con thấy từng sấp như thế này, mà bài nó sấp sấp như thế này cỡ bây giờ một đống như thế này mấy con đủ sức mấy con viết vậy không?

Thôi Thầy nói bây giờ có cái thời gian đâu, ngồi viết không thôi thì cái đầu này nó phải nhả ra nó viết chứ còn nếu mà lật sách thì không bao giờ viết được như thế này, các con chưa từng thấy, Thầy thấy thật là con người. Bây giờ cái lớp học này Thầy mới thấy Nguyên Thanh, viết từng sấp như thế này mấy con thấy không. Giấy lớn trang chứ không có giấy nhỏ đâu. Mà từng sấp vậy, mà mười sấp như thế này nó không phải ít, thì mấy con cứ ngỡ tưởng đi. Cái người mà

ngồi không mà cứ chép đi, Thầy cho ngồi chép, thì mấy con được có cái tài của người ta chưa? Không, Thầy nói như vậy mấy con so sánh đi mấy con. Thấy bây giờ Thầy đưa cái sổ tài liệu mà của Nguyễn Thanh cho con ngồi chép một tuần lễ thì con thấy làm cái chuyện đó, mà bây giờ người ta từ trong đầu người ta viết ra người ta phải nhớ chứ, nó thuộc lâu hết chứ. Thầy biết rằng nó viết như vậy là nó thuộc lâu chứ không thể một cái người mà không thuộc lâu mà viết được. Còn bây giờ mấy con đọc rồi mấy con có nhớ được không? Hay hoặc mấy con phải học một thời gian. Vậy thì cái trí nhớ của mình bằng nó không? Không bằng, rồi bắt đầu bây giờ con chê con không chấp nhận. Con không chấp nhận thì ngay từ đầu con thử hỏi trong cái bài của con, con có phải đem cái hiểu biết của người khác không? hay là tự con hiểu biết. Đâu con tự hiểu biết con viết cái nhân quả cho Thầy xem cái hiểu biết của con, hay hoặc là con phải tích tập trong cái sự hiểu biết của Phật pháp. Phải không, các con thấy chưa? Cho nên cái tư tưởng mà như vậy là tư tưởng đúng? Không có đúng con? Sai. Cái tư tưởng kiêu mạn, ích kỷ, nhằm của mình thôi, nhưng mà mình không

đủ cái diễn tả được. Bởi vì Thầy nói, Thầy có hiểu như thế này cho đến khi mà Thầy tu chúng nó khác, mà Thầy hiểu từ nhỏ chí lớn Thầy phải huân biết bao nhiêu sự học. Từ cái tiểu học, từ hồi sanh ra cha mẹ dạy cho Thầy những cái cách sống, đi đứng, nằm, ngồi, đi, đứng, tiếng nói bập bẹ, cho đến khi Thầy vào lớp học được cái sự hướng dẫn của các Thầy cô giáo, cho đến khi lên đại học, đều là bao nhiêu cái sự kiến thức người ta gom lại cho mình chứ mình có cái gì mới mẻ đâu, mình học gần chết, chứ mình không có gì mới hết, cho nên từ cái mà chỗ Thầy chứng Tam Minh, Thầy mới thấy được. Nếu không chứng Tam Minh Thầy cũng chỉ một mớ hiểu biết tạp nhập đó mà gom thôi. Cho nên chúng ta hiện giờ là những người đang tích tập. Cho nên tìm một cái người mà có trí nhớ như thế này Thầy nói thật sự trong xã hội chúng ta, bây giờ nói thôi, xã hội chúng ta nó rộng lớn quá, chúng ta chưa biết chắc. Trong cái lớp học chúng ta, bao nhiêu người mấy con. Thầy cứ đưa mấy con, nầy Thầy nói mà, Thầy đưa mấy con cái tờ này đi, mấy con đọc đi rồi mấy con nhớ, thì mấy con thấy trí nhớ của mình như thế nào. Và đồng thời mà ngồi viết như thế này, chỉ viết lia lia

thôi chứ không, ngày đêm thôi chứ không có cách gì mà khác hơn được, mà phải viết nhanh chứ còn viết chậm, viết rờ rờ rồi chắc cũng không rồi đâu. Thì đủ biết cái tài của người ta. Thôi con ngồi xuống đi.

Tu sinh Chân Niệm: Kính thưa Trưởng lão! Con xin có ý kiến về dù muốn hay không nữa thì chúng con vẫn còn vô minh, cho nên chỉ thấy được một cái tầm ngắn thôi chứ không thấy được cái tầm xa. Cho nên thì thôi cái thấy của con nó chỉ có bao nhiêu đó, nó không có đi xa được. Trưởng lão thì thấy nó qua tới bên kia rồi, cho nên những cái sự lầm lỗi của con thì con xin sám hối trước Trưởng lão và bạch về cái ý kiến của con nó như vậy. Thì chắc là cái chuyện bên nữ ngoại kia thì con không biết, con chỉ có một cái ý kiến đó là mình tu tập thì mình dựa trên cái sự chân thật mình làm, nói và suy nghĩ thì phải chân thật. Con trình bày cái ý kiến của con nó như vậy chứ không có gì hết trơn.

[Trưởng lão]: Thì đó là một cái chân thật, nó có sao đâu. Nhưng mà Thầy nói để mấy con thấy, biết được trên cái sự mà huân hiểu biết, huân hiểu biết để kết tập thành

một cái lý ở trên cái bài học, cái bài pháp của mình thật là khó chứ không phải dễ, cho nên từng cái mà mấy con viết những cái bài đều là có sự huân tập ở trong đó, có sự huân hiểu biết, chứ không phải tự mấy con hiểu biết, nếu mà chưa bao giờ ai nói nhân quả thì mấy con cũng chưa biết nhân quả.. có nghe nói. Mà cái hiểu biết đó nó còn cạn cợt cho nên vì vậy chúng ta cần phải triển khai. Thầy thường nhắc mấy con, chúng ta học bạn hơn học Thầy, người bạn này nó có cái góc độ này hay nhưng mà góc độ khác dở. Nhưng mà ở đây Thầy thấy hầu hết chúng ta người nào cũng vậy thôi, có người hiểu chỗ này, có người hiểu chỗ khác. Chúng ta cần thấy cái hay của người khác, đừng thấy cái dở của người khác, đức Phật thấy lỗi mình đừng thấy lỗi người, chúng ta học cái hay của người khác để chúng ta trở thành một cái người tốt, đó là điều cần thiết.

Vì vậy mà khi mà Thầy đưa ra một cái gì thì Thầy đã tư duy, suy nghĩ kỹ lắm rồi mấy con. Thầy muốn nêu lên một cái điều kiện rất cụ thể rõ ràng. Tại sao mà Thầy phải đưa những cái tài liệu của Nguyên Thanh, Thầy thấy thay vì Thầy dạy cái lớp này Thầy phải soạn thảo những cái điều kiện

cần thiết trước khi mà Thầy cho các con bài học, nhưng Thầy thử cái trí óc của mấy con thử triển khai cái sự tích tập của mấy con được bao nhiêu, nhớ được bao nhiêu, thì sau những cái bài làm của mấy con, những cái bài làm của mấy con Thầy biết mấy con có sự tích tập nhưng chưa đủ đâu. Cho nên nhờ ở trong cái lớp này để mà đưa một cái người có cái sự tích tập, có sự nhớ, có sự ghi chép như thế này để đưa cho mấy con, để đỡ một cái phần rất vất vả Thầy, nếu mà đưa một cái bài làm đề tài làm mà mấy con không xong mà toàn bộ cái lớp này không có người nào chắc chắn là Thầy phải soạn thảo, mà Thầy suốt trong một cái thời gian một tuần lễ mà Thầy soạn thảo để mà mấy con có một cái bài để cho mấy con học thì Thầy phải ngồi Thầy soạn thảo trong một tuần lễ tới cái ngày mấy con học thì mấy con mới có bài, mấy con sẽ được đọc, nghe những điều kiện cần thiết để trang bị cho kiến thức của mấy con để hiểu. Thì tất cả những điều đó thì Thầy phải soạn thảo, các con hiểu. Cho nên ở đây có người đã hiểu biết soạn thảo thì chúng ta học rất hay, trong đó các con thấy có những bài của mấy con mà Thầy không có thì gian mà để cho mấy con đọc với nhau

hết. Cho nên Thầy có hứa là những bài vở của mấy con nên giữ lại, để có dịp chúng ta sẽ kết tập nó lại làm những cái tập sách. Có nhiều bài viết hay, có nhiều cái ví dụ rất là đặc biệt, rất hay để xác định được cái điều mà chúng ta muốn nói, những cái ví dụ đó.

Cho nên ở đây chúng ta là những người đang học, đang tu chứ chưa phải học xong, cho nên chúng ta từ chối không chịu học, không chịu hiểu biết, cho cái sự chép của Nguyên Thanh là đạo văn, ở đây không phải đạo văn. Nghĩa là chúng ta hiểu rồi chúng ta tự viết ra, điều đó là một cái điều đúng chứ không phải sai, nhưng mà tự hiểu viết ra bằng cách là bây giờ đã có người viết sẵn mà mình nhớ trong đầu thì mình cứ đem ra có gì đâu, đâu có cần gì? Thì các con hiểu rằng cái vấn đề này là cái vấn đề rất là quan trọng. Ngày xưa Thông Huyền về đây trao cho Thầy một cái tập luận về Nhân quả. Thầy Thông Huyền cũng trích Kinh sách đảng hoàng nói lên đảng hoàng chứ có gì đâu. Vấn đề đó là cái vấn đề phải học, phải đọc nó mới hiểu, còn nếu mà không học, không đọc thì đâu làm sao hiểu mà viết ra được, đó là tất cả những cái này đều là Thầy đã chứng kiến được cái viết hết. Cho nên ở đây trong cái

vấn đề tu học chúng ta cần phải sáng suốt, coi như mình chưa hiểu gì hết, để cho mình tích tập, mặc dù mình có một cái kiến thức hiểu biết của mình, nhưng hiểu biết của mình chưa đủ đâu. Mình phải rút tĩa từng cái. Cho nên những cái điều mấy con nêu ra như vậy chứng tỏ mấy con là cái bản ngã, một người tu theo đạo Phật, mình biết cái ngã nó không tốt, cho nên vì vậy mình phải biết cái sự tích tập của mình. Thầy biết, Thầy biết mấy con hiểu biết những cái điều đó, mấy con đưa Thầy tức là mấy con xác định được. Thầy biết Nguyên Thanh nó hiểu biết, nó học, nó nhớ như thế nào, Thầy đọc Thầy biết hết, khỏi phải cần Thầy nhắc. Nhưng mà Thầy biết khi mà Hòa Thượng Thiện Hoa viết về các pháp vô thường, Hòa Thượng viết vô đầu hay lắm mấy con, Thầy thấy. Nếu mà chúng ta chưa có cái kinh nghiệm đó chúng ta chưa viết được như Hòa Thượng Thiện Hoa. Hòa Thượng Thiện Hoa viết rất hay Thầy thấy vô đầu. Nhưng bây giờ Nguyên Thanh lại viết, à như vậy là Nguyên Thanh lại nhớ được như vậy sao? Hay quá! Để mà nhắc nhở, không lẽ bây giờ Thầy lại phát cho mỗi đứa một cái tập Phật học phổ thông, để vạch cho mấy con phải đọc cái này

sao!? Hay hoặc là lấy cái tập sách phổ thông này Hòa Thượng Thiện Hoa đã dạy các pháp vô thường như thế này dạy lại cho mấy con. Có phải không mấy con? Các con thấy, cho nên ở đây thì mấy con thấy rằng trong cái vấn đề cần phải hiểu biết, người ta nhắc lại mình ở cái này đúng quá, chứ đừng có nghĩ người ta cực. Người ta có phải viết sách để đi bán đâu mà gọi là cực, người ta đang học để mà tu, mấy con thấy chưa?

Bởi vậy đây là cái lớp Chánh kiến chứ chưa phải là cái lớp Chánh tư duy. Cho nên đâu phải là Chánh nghiệp, nếu mà tới cái lớp Chánh nghiệp thì từ những cái oai nghi tế hạnh, từ cái đức hạnh của người ta. Cái lớp Chánh ngữ thì người ta sẽ học nói, và học cái hành động người ta như thế nào?

Còn bây giờ mấy con mới lớp Chánh tư duy mà mấy con bảo người ta sống là phải như cái người đã từng học những cái lớp Chánh Nghiệp và Chánh ngữ, thì sao được, nó còn mấy lớp, từ cái Chánh Kiến, Chánh tư duy, rồi mới tới Chánh ngữ, thì sơ suất Chánh ngữ cái lời nói nó không có ổn một chút thì mình thấy người ta chưa học tu, nó còn cái thói quen ở ngoài đời, cái thói

quen nó ở trong cái cuộc sống, nó chưa được huấn luyện, được giáo dục. Rồi tới cái Chánh nghiệp, hành động đi đứng, nằm, ngồi. Thí dụ như bây giờ có người đi dậm chân, dậm cẳng vấn đề đó không phải vấn đề của lớp học Chánh kiến đâu mấy con. Chừng nào khi mà học lớp Chánh nghiệp mà những người có cái hành động như vậy đó họ mới sai, mới đáng trách họ. Ở đây chúng ta sống trong cái môi trường đạo đức, chúng ta có nhờ cái huân tập cái hành động đạo đức của gia đình, của cha mẹ, của sung quanh của chúng ta thì chúng ta hơn được một chút, chứ chúng ta cũng chưa học được cái này ở đâu, ở trường lớp nào. Còn bây giờ trường lớp của Đạo Phật nó có mấy con, mấy con sẽ học tới. Nhưng mà muốn học tới thì ngay cái lớp đầu mấy con phải chấp nhận những cái gì mấy con phải học. Mấy con bây giờ mấy con chê cái này là cọp, đạo văn, cọp văn mấy con không cần thiết, mấy con không cần biết thì bây giờ mấy con học cái gì giờ đây. Khi thầy trang bị cho mấy con cái sự hiểu biết đó để nhằm lợi ích cái gì, thì mấy con ở: cái này tôi biết rồi, cái này tôi chưa biết thì cái đó là cái hay của mấy con. À tôi biết rồi tôi khỏi cần học, mà tôi chưa biết thì

tôi học, có phải không? Còn cái này mình tự mang cái bản ngã của mình, mình cho rằng cái này là chép văn không phải đâu mấy con, thật sự Thầy nói ra. Hôm nay thì còn có mấy tuần lễ nữa thì chắc chắn là Nguyên Thanh nó phải về rồi, bởi vì nó hết học cái lớp Chánh Kiến, điều đó là điều chắc chắn. Nghĩa là sau khi mà cái lớp học này thì Thầy đã nói cái chương trình học thì nó chỉ có tới cái Tứ Vô Lượng Tần thôi, rồi còn tùy cái duyên thôi, chứ còn Thầy đã có cái ý định như vậy, chắc chắn là nó sẽ học xong cái lớp Định Vô Lượng của cái Chánh kiến này ở trong cái giai đoạn này thôi, thì nó sẽ về, còn mấy con ở lại tu học, thì tới cái lớp này thì mấy con phải tu tập Tứ Niệm Xứ. Mấy con tu thì phải ráng tu cho được. Còn tu không được thì thôi, Thầy cũng không ép đâu, bởi vì tu thì lợi ích cho mấy con, người nào ráng được thì được. Còn riêng Nguyên Thanh thì nó học được như vậy cũng quá quý, nó cũng biết ở trong cái quán hạnh thiếu dục tri túc nó cũng nói nhiều về đời sống của nó. Thầy cũng đáng thương, tuổi trẻ còn nhỏ mà nó mà nó còn cần có nhiều lớp tu học hơn để đào tạo trở thành con người có đức, có hạnh hơn. Nhưng Thầy tin rằng với cái sự hiểu biết

cố gắng thì dù nó có đứng một cái phương trời nào đó thì Thầy tin chắc rằng nó cũng nhớ rằng nó dựng lại cái đạo đức nhân bản, nhân quả. Nó đừng có nên phá giới luật của Phật, Thầy chỉ ước ao điều đó thôi, Thầy tin rằng ngày nào đó nó cũng làm sáng tỏ một góc trời chứ không phải là như vậy đâu. Còn bây giờ mấy con, chắc chắn là mấy con Thầy biết là mấy con chỉ học tu để được giải thoát đó là may lắm rồi. Chứ mấy con không đứng một góc trời được. Cái khả năng của con người mà Thầy đã nhìn soi, thì Thầy Chân Quang ngày xưa Thầy đã thấy điều đó. Rồi bây giờ tới Nguyên Thanh Thầy cũng thấy điều này. Nhưng Thầy ước ao có một điều là hãy đóng cửa thất tu hành cho được rít ráo để được giải thoát hoàn toàn làm chủ bốn sự đau khổ San, Già, Bệnh, Chết rồi hãy ra mà hoàng dương Chánh Pháp, đừng vội ra sớm như Thầy Chân Quang thì rất uổng một đời. Và một số người theo sẽ là đau khổ. Thầy chỉ ước ao như vậy thôi. Thầy mong rằng Nguyên Thanh ngày mai con cũng sẽ trở thành một góc trời sáng tỏ, với cái nhìn của cái tập mà luận về nhân quả của Thầy Chân Quang ngày xưa và những cái tài liệu mà Nguyên Thanh viết hôm nay Thầy đoán

điều đó không sai đâu mấy con.

Cho nên ngày xưa Thầy đề cái lời tựa trong cái cuốn luận về nhân quả cho Thầy Chân Quang, thì ngày hôm nay nếu mà những cái tập sách của Nguyên Thanh thì Thầy sẽ đề tựa cho nó. Thì Thầy cũng biết nó sẽ đứng một góc trời. Nhưng thôi, đó là duyên của nhân quả, của Phật Pháp, nếu nó có lệch cũng là do Phật Pháp, cũng do con người, chứ không phải do Thầy. Thầy cố gắng đem hết sức mình để mà đào tạo cho thật người tu chứng hẳn hoi có thầy thì biết rằng không lạc đường mà Thầy thì dễ bị lạc đường. Nhưng đó là cái nhân duyên. Thì thôi mấy con yên tâm, không có gì hết. Mấy con cứ lo tu, Thầy sẽ cố gắng hướng dẫn cho mấy con, mong rằng cái lớp học của chúng ta được năm, mười người chứng quả A la hán là tốt.

Thôi bây giờ không có gì hết, mấy con đừng có nghĩ gì hết, tại đó là duyên của nhân quả, từ cái ngày đầu tiên khi Nguyên Thanh đến đây Thầy có mục đích là đào tạo nó ngay liền, và từ cái giờ phút mà nó trở lại đây để mà tu học Thầy cũng có mục đích cố gắng để mà đào tạo trở thành con người lợi ích cho

Phật pháp bên phái nữ. Nhưng không được, vì bên phái nữ các con. Bên phái nam thì hầu hết là Thầy thấy cái ganh tị của mấy con cũng ít thôi, không có nhiều, nhưng mà bên nữ thì quá nhiều, cho nên Thầy thấy Nguyên Thanh ở đây là tai hại nên đi. Còn bên Nam thì mấy con không có cái điều đó. Nhưng mà lòng ganh tị có. Mấy con không biết buông xả, mấy con không biết học tập của người khác. Đó như vậy thôi, mấy con đừng có nghĩ gì hết ráng lo tu, tu để xả tâm mình, để giải thoát, chứ còn mình tích tập cái hơn thua, những cái ganh tị thì nó không hay đâu mấy con, dở lắm,, đời có ai đầy đủ đâu. Không có ai đầy đủ hết, chúng ta hãy học những cái hay của người khác, những cái dở của người khác để chờ cho người ta sửa chữa. Ai cũng muốn mình sửa cho tốt hết chứ đâu có ai muốn mình xấu đâu, người nào cũng vậy, thầy mong các con cố gắng, đừng vì một chút gì mặc cảm mà hãy nỗ lực thực hiện sự giải thoát thực sự của mình. Thầy mong muốn điều đó mấy con. Thôi bây giờ cũng đến giờ để thọ trai, mấy con chuẩn bị về để thọ trai mấy con.

154-(LCK-064A)

*Thầy trò trao đổi về lớp học

* Thầy nhắc tu sinh xả tâm chướng ngại

Mấy chú Quảng Đạo, Quảng Trí, Quảng Chính đều là những tuổi trẻ, Thầy mong để đào tạo cho những người đó, họ có cái khả năng sau này họ đứng ra hướng dẫn bên nữ. Nhưng Thầy thấy điều kiện khó quá, không có thể mà nó yên ổn, nhất là tạo cho em Thầy quá khổ. Chính những người tu họ nói ra nói vào thì cô Út cô quá khổ, thay vì lần lượt nó sẽ đem lại cái sự bình an, càng ngày càng tốt và đồng thời giúp cho cô Út được rảnh rang hơn, có những giờ phút cô yên ổn cô nỗ lực cô tu, để trước khi mà cô ra đi cô cũng làm chủ được sự sống chết của mình, thầy cũng mong ước vậy. Nhưng mà Thầy thấy càng ngày càng thấy càng nói nhiều quá cho nên vì vậy mà Thầy thôi, bây giờ trong chúng mình không đồng ý thì thôi Thầy cho Nguyên Thanh về sau cái lớp học Chánh kiến này, thì thôi cho nó về cho nó yên, để

cho mấy con được ở lại đây yên ổn tu tập, có vậy thôi, nhưng mà Thầy biết mấy con có nhiều người cũng muốn Nguyên Thanh ở đây được sự đào tạo của Thầy, để trở thành một người tu tốt sau này.

Thật sự ra Nguyên Thanh thì nó có hai cái khả năng về trí cũng như về nhiếp tâm vào định. Bởi vì trước kia nó nhiếp tâm nó vào được tướng, cho nên bây giờ phải chuẩn bị cho sự tu tập thì nó cũng tốt được chứ không khó khăn gì. Nhưng cái hoàn cảnh nó quá khó cứ mỗi ngày nó thêm một chuyện, mỗi ngày nó thêm một chuyện. Nó chuyện gì thì mấy con thấy mấy con đâu có bình an được mà mấy con tu, nó bình an nó không có gì thì mình yên tâm mình nhiếp tâm, mình học tập hoặc mình triển khai cái tri kiến mình về. Mình cứ động hoài thì nó khó quá. Cho nên thầy thôi, cũng được chứ không sao, tùy duyên, giờ mình muốn mà không được. Nhưng mà Thầy biết Nguyên Thanh sẽ đứng một góc trời, nó sẽ làm nên chuyện bởi vì cách thức, mấy con nghe cái bài của nó, đứng coi như nó làm Thầy dạy người ta chứ nó không phải nó chịu học người ta đâu. Ở đây thì nó chịu học Thầy lắm chứ còn mọi người chắc nó không chịu học ai đâu. Cách

thức của nó thầy biết, cho nên cũng giống như Thầy Thông Huyền không có khác gì. Đó là cái những điều mà Thầy nhận xét. Chắc mấy con cũng có một chút ít trí tuệ mấy con cũng nhận xét được cái hạng người này họ cứng đầu chứ không phải họ không cứng đầu. Cho nên hôm nay mấy con, theo Thầy thiết nghĩ bây giờ lớp mấy con thì mấy con yên ổn mà lo tu tập đi. Những gì Thầy sẽ giải quyết không sao đâu, tùy duyên mà thôi.

[Tu sinh]: Thưa Thầy con thấy tuy Nguyên Thanh vậy chứ là con dao rất có lợi vì nó bén hai bề, biết chạy bề nào chạy cũng được thưa Thầy. Không biết chạy nó mới bị đứt tay thôi Thầy.

[Trưởng lão]: Bây giờ thì, Thầy thấy để cho Nguyên Thanh ở đây tu thì thứ nhất là mấy con không yên, nó cứ động, vì nhìn vào cái lối mà bên nữ đó thì nhất là Thầy lo bên nữ thôi, chứ bên nam mình thì chắc là không có gì đâu. Ví dụ mình không có cái cảm tình cho nó lắm thì nó cũng không đến nỗi nào đâu, nhưng mà bên nữ họ có đủ cái cách thức của họ, nó khó lắm mấy con, nó không dễ. Bởi vì người nữ họ khôn khéo

quá. Tuyệt đối với cái trí tuệ của Thầy chứ không phải ai chắc chúng ta bị làm, trước mặt Thầy họ nói ngọt ngào lắm, sau lưng Thầy họ lại làm chuyện khác mấy con, ghê gớm thật, nó hai mặt ghê lắm, người phụ nữ ghê lắm. Cho nên Thầy chứ còn người nào chết với họ chứ không phải ... khó quá, thôi thì tùy duyên mấy con. Con có ý gì không?

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy cho con hỏi. Hồi sáng có cái việc riêng Thầy Chân Thành đứng trình bày về cái chuyện, thì con nghe nói câu hơi lạ lạ cho nên con trình lên Thầy, mong Thầy trả lời dùm con. Thầy Chân Thành có nói là trong tu viện chúng ta có người để ý ganh tị thầy, xem thầy tu thật hay là tu giả, con nghe con rất là buồn, tại vì trong tu viện mình tu, bên nam có 24 người, nữa là người xuất gia, cái Thất của thầy gần con giờ có Thầy Phước Tồn, Thanh Quang, Thầy Thanh Quang đi qua đi lại thường là, mà lúc này là con không có đi bên đường bên đó, nhưng mà nghe Thầy nói cái câu nói này con không hiểu được. Tại vì một người tu sĩ mà nói sai sự thật thì con không thể nào con chấp nhận được cái lời nói mà sai sự thật. Nhưng mà cái nguyên do nào mà Thầy biết được người đó nhìn Thầy bằng cái

lòng ganh tị để mà xem Thật giả, con không hiểu nữa.

[Trưởng lão]: Nói chung là để Thầy giải thích cho con hiểu.

[Tu sinh]: Tại vì theo con nghĩ cái biểu tượng như Thầy hoặc Thầy Chân Thành là một cái biểu tượng sáng chói ở trong cái tu viện này dầu một bước đi, một hành động chứ không phải riêng Thầy dạy con một lời nói đâu, cái đi của Thầy và cái nói của Thầy tui con đều học hết, cả Thầy Chân Thành tui con cũng học. Tại vì con nghe nói hồi trước kia con có học Thầy Thanh Quang dạy, hồi trẻ đó, thì nói khi một người mà họ tu, chừng cái tướng nó chuyển đổi cái hình tướng. Họ đi rất là đẹp, thì trên cái phương diện mà cái hành động của tay, chân của họ nó khác bình thường, cho nên chúng con nhiều lúc phải chú ý, chú ý là chú ý như con đứng từ trong thất con mà con nhìn Thầy Chân Thành qua bên kia. Thế thì nhiều khi Thầy đứng Thầy hoặc Thầy đứng như thế nào con cũng để ý. Nhưng mà nói câu ganh tị thì cái câu nói này con thấy nó không có chính xác lắm. Con sợ nhất là một vị tu sĩ nói không đúng sự thật, con đau lòng nhất là cái như

vậy. Mà Thầy ấy nói như vậy mà nó không đúng thì tội nghiệp bao nhiêu người trong đó nếu mà không có cái lòng ganh tị người khác, thì con cũng không muốn một cái câu nói này để cho mình buồn. Như từ khi mà hồi sáng mà ra về rồi, tự nhiên cái câu nói nó nằm man mác trong lòng con rất là buồn.

[Trưởng lão]: Để Thầy giải nghi cho, bây giờ Thầy giải nghi cho thấy cái điều đó bởi vì Thầy Chân Thành thì tu cũng chưa có tới nơi, tới chốn, mà Thấy ai cũng nhìn mình, nên Thầy nghĩ rằng mấy người này ganh tị Thầy, cứ nén nén rình, cái tâm phàm phu mà, cho nên vì vậy mà hầu hết là mấy con thấy. Thật sự ra có người nhìn Thầy cũng soi mói coi xem Thầy có tu đúng hay tu sai. Thì cũng biết Thầy cũng chưa tu chứng, nhưng Thầy nghĩ cũng đúng mấy con, coi Thầy có ngủ gục hay không? Cho nên vì vậy mà Thầy còn ở trong cái vấn đề mà thật sự Thầy còn bị lạng ngủ, nhiều khi Thầy đứng nó ngủ, nhiều khi Thầy cúi đầu xuống Thầy gục xuống Thầy ngủ. Cho nên Thầy nói mấy người này rình thầy, ganh tị sợ hơn thua gì đây mà cứ rình rập hoài. Mà thật sự mấy con rình, mấy con thấy để cho mình bắt trước chứ không phải gì, điều kiện cái nhìn

của mấy con nó có những cái... Nhưng mà khi người ta tu chưa chứng sao mà thấy tới người này, tới người kia cứ rình rập mình, thì mình cứ nghi ngờ trong bụng. Vậy mới nói, mấy người này Thấy tôi tu tôi thức suốt đêm rồi mấy người rình tôi quá trời, thì đó là cái tâm trạng cũng còn ở trong cái dạng phàm phu.

Thầy Chân Thành nói theo cái hiểu, cái nghĩ của mình thôi, sự thật ra chúng ta thấy một cái sức mà Thầy Chân Thành đi kinh hành mà thức suốt đêm vậy cũng hay lắm, thật sự ra Thầy cũng can và nói ngay nhưng mà nó sai, cho nên tại sao Thầy chỉ cái sai, tại sao mình thức được như vậy mà mình nằm xuống hoặc là ngồi yên một chút là nó ngủ, mà nó không hết, chỉ có đi là nó không có ngủ thôi, đó là cái thứ nhất.

Cái thứ hai thì ít ra mà nếu mà tu được thì Thầy mới dẫn dắt vừa cho Thầy Chân Thành thấy cái chỗ tu, Thầy cứ nghĩ rằng chắc ôm như vậy đó chắc chắn nó tỉnh thức như vậy, nó thanh thản như vậy cuối cùng nó sẽ đạt được đạo. Bây giờ thì nó còn niệm còn này kia cho nên Thầy cố gắng chừng nào Thầy tập chừng nào mà Thầy nằm nó

không ngủ chắc có khi nó hết, tham chắc nó cũng sạch. Nhưng mà làm sao hết được mấy con, chỉ có đi nó mới vậy thôi chứ còn cái si nó không phải vậy đâu. Cho nên mà vì vậy Thầy biết cái sai cho nên Thầy nói với Thầy Chân Thành cái sự dính mắc của Thầy lắm mấy con cái cửa Thất Thầy mới về. Nghĩa là đầu tiên Thầy nói cái thất, ý của Thầy Thầy nói cái thất Thầy cắt sửa Thầy ở thì nó dính vô đó mà Thầy còn bỏ Thầy đi, tức là thầy không dính. Nhưng mà Thầy nói để cho Thầy thấy là bị dính mắc, rõ ràng là Thầy phải sửa cái cửa tới lui cho nó vừa ý. Thay vì cái người không dính mắc, ta đến ở ai cho gì ở nấy không sửa gì hết, mà những người sửa là sửa theo cái ý của mình, tức là nó dính mắc chứ gì, tức là Thầy nói thì Thầy cũng nhận thấy cái còn dính mắc. Cho nên Thầy nói sáu bảy năm trời tu nhìn lại thì mình vẫn còn dính mắc.

Cho nên cái hồi sáng Thầy Chân Thành trình là điều kiện nói hết cái tâm trạng của mình. Nghe Thầy nói bên nữ họ ganh tị với Nguyên Thanh thì Thầy cũng nói bên nam cũng ganh tị với Thầy, có phải không? Mà bên nữ ganh tị thật mấy con, chuyện Thầy nói đây lát cái buổi chiều cũng có chuyện

rồi. Trời đất ơi, họ gom góp làm sao? Cho nên Thầy biết hồi sáng Nguyên Thanh nó vậy đó lát nữa họ vô nói cô Út là Nguyên Thanh nói cô Út bài đó nói Đề Bà Đạt Đa. Các con thấy chưa, bởi vì Thầy biết cái tâm niệm đó nó có những cái li gián, cách thức nói để mà li gián, để làm cho nó bất an, ai không biết ở trong này cô Út là nắm quyền.

[Tu sinh]: Thưa Thầy la Thầy có chìa khóa phòng.

[Trưởng lão]: Khoan để Thầy đưa ra chứ không phải lên

Cho nên vì vậy nó có nhiều chuyện mà Thầy muốn giải quyết cho nó ổn, cho nó yên để không vì một người. Thực sự ra thì tìm người như Nguyên Thanh để đào tạo cũng khó có người như vậy lắm cũng không phải dễ, chỉ tìm như vậy cũng khó. Nhưng mà phải nhìn cái lợi ích chung cho một số người đông, còn riêng nó thôi, duyên nó cũng không được, hơn nữa thì lúc này nó bệnh đau cũng nên cho nó về quê nghỉ ngơi. Ở đây dưỡng bệnh thì nó cũng có phương pháp nó cũng có thể điều trị cũng được. Nhưng mà thôi, ở đây càng có nhiều chuyện mất công Thầy cực khổ, phải không? Cho nên mấy con yên

tâm, vẫn cứ lo mình tu đi, tu được càng tốt chứ không gì đâu, Thầy cũng cố gắng hướng dẫn. Bây giờ biết làm sao hơn. Thầy đã chọn nó từ lâu rồi, chọn Nguyên Thanh từ lâu rồi, Thầy khuyên lớn, Thầy sách tấn lắm đó chứ không phải để đâu, nhưng mà thôi. Rồi mấy con còn ý kiến gì? Mấy con còn gì?

[Tu sinh]: Kính thưa **[Trưởng lão]:** Con có ý kiến về cái chuyện của Nguyên Thanh thì con...mặc dù con 12:00

[Trưởng lão]: Không phải, con phát hiện lâu rồi, chứ không phải mới phát hiện đây. Thầy biết con phát hiện lâu.

[Tu sinh]: Con phát hiện nhưng mà bước đầu chính thức cái bài Pháp Vô Thường là con mới có cái ý kiến bước đầu Nguyên Thanh viết ở trong đó ra con mới vác cái bộ sách Phật học phổ thông của mình ra con mới phát hiện. Cho tới khi mà tới cái bài Quán các pháp vô ngã con cũng tính là trích những cái Vô Thường ở bên ngoài để mà đưa vô...

[Trưởng lão]: Như vậy là cái câu chuyện các pháp vô Thường con quá dở, không bằng người ta con. Người ta biết cách áp dụng, còn con chưa biết sử dụng, mặc

dù con biết mà con chưa biết sử dụng. Con chỉ nghĩ rằng mình lấy cái của mình, thành ra cái của mình nó quá dở, đem vô áp dụng bằng cái mẫu chuyện, tức là sang cái giai đoạn khác.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão: Khi Nguyên Thanh viết cái người mà li gián bên nữ Thầy biết, nếu biết Thầy không dùng cái luật của người xuất gia mình sẽ tản xuất mấy người đó

[Trưởng lão]: Được chứ, sao lại không con Thầy biết rõ mặt mày hết.

[Tu sinh]: Làm theo luật đi Thầy, như thời Phật cũng có làm được mà.

[Trưởng lão]: Rất tội con, nếu mà mình tản xuất ra thì mình phải họp chúng, rồi mình mới

[Tu sinh]: Hoặc là người đó có thể cho chúng biết để sám hối trước chúng để nhẹ tội bớt chứ không con thấy những người đó tội nặng lắm.

[Trưởng lão]: Rất nặng chứ, con thấy mỗi lần

[Tu sinh]: Lúc đó là thời Đức Phật ông

đâu có đuổi, ông sai ông Xá Lợi Phát với lại ông Mục Kiến Liên. Phật không có đuổi, nhưng Phật sai đệ tử

[Trưởng lão]: Thầy muốn nói, một cái người mà phạm giới phật ông A Nan nhắc, nửa đêm rồi sao Phật không chịu thuyết giáo, rồi cuối cùng sách cái ông mà Phạm giới lúc phải sám hối rồi mới được.

[Tu sinh]: Con cũng muốn cái người đó sám hối trước chúng đó Thầy, nói trước chúng để chúng biết vậy thôi, nó đỡ nhẹ tội bớt.

[Trưởng lão]: Thầy rất thương vì khi mà biết được thì nó khó lắm, nó khó có thể nói rằng, mặc dù bây giờ có sám hối rồi. Nhưng mà cái tiếng nó vẫn còn, tội. Thật ra Thầy cũng cố gắng để khắc phục những cái người đó để cho họ sửa, bởi vì buổi hôm nay, không phải là cái mục đích là Thầy giải thể cái lớp, nhưng Thầy cương quyết để làm cho họ sám hối đó con thì nó mạnh mẽ. Giải thể cho cái lớp nữ này nó đi hết, để cho họ bỏ cái tật của họ, chứ mà họ ngồi trước mặt Thầy người nào Thầy cũng biết hết không có người nào mà Thầy không biết. Nhưng mà Thầy muốn cho họ sám hối, cho nên vì

vậy đó vừa rồi mà Thầy đọc một cái bài thơ của một cái người đó viết một tập sách đến xin sám hối Thầy. Nhưng chưa hẳn, mấy con biết họ nói vậy chứ chưa hẳn đâu, người nữ ghê gớm lắm mấy con, phải nói rằng họ nói một điều mà họ làm một ngả không phải vậy đâu, cho nên để coi thật sự có sám hối, có sự thật có chấm dứt hay không? Nhưng mà họ đã viết cho Thầy một bức thư, đó là một người, nó còn nhiều người chứ đâu phải một người mấy con.

[Tu sinh]: Nhiều người hả Thầy!

[Trưởng lão]: Cho nên trong cái tu viện mà nếu mà không có đủ cái sức hiểu biết thì mình sẽ lầm lạc, không bao giờ mà cô Út cô nói cho Thầy biết cái người đó đâu. Cho nên nó khó lắm chứ không phải dễ đâu, nhưng mà Thầy đủ sức hiểu biết mấy con, cho nên mới có một người. Vừa rồi thì người đó đưa cho Thầy một cái tập vở trong đó ghi lời sám hối, xin Thầy thế này, thế khác. Được rồi, biết sám hối thì cũng tốt rồi, nhưng mà còn nhiều người khác nữa chứ đâu phải một người đâu. Để cho họ coi chừng, nếu sám hối thì cái lớp nữ còn, nếu không sám hối coi chừng. Mà thầy tin rằng họ chỉ ganh

ghét với Nguyên Thanh mà thôi. Khi Nguyên Thanh đi rồi thì cũng không có gì đâu, họ sẽ bình an, nhưng mà sợ chấp rồi những người đó họ tu không tới. Cái tâm như vậy thì Thầy thấy, nghĩa là mình phải biết xả thì mình mới tới, còn mình không biết xả thì không bao giờ mình đi tới.

Cho nên mấy con bên nam thì mấy con yên tâm. Những vị như Chân Niệm hoặc như Thanh Quang vừa rồi Thầy nhắc nhở mấy con đó cố gắng hết sức mình, ít ra mình cũng tìm học. Đừng có giạt những cái điều kiện, Thầy biết khi mà con cầm cái cuốn Phật học Phổ thông con vạch đưa Thầy, Thầy biết rất rõ, Thầy biết hơn con nữa. Con tưởng là Thầy không biết cho nên con mới đem cuốn Phật học phổ thông đến trao cho Thầy. Thầy đã biết từng cái tâm niệm từ trước nữa chứ không phải mới đây. Con biết Thầy biết rõ con ở chỗ nào, tại vì Thầy làm Thầy mà Thầy không biết sao được, từ cái tâm niệm đó. Còn Thanh Quang thì sám hối, cũng có nhiều lần nói với Thầy. Nhưng mà sự thật ra có xả hay không thầy cũng biết, chứ không phải Thầy không biết. Khi người ta xả người ta cởi mở lắm mấy con, không bao giờ người ta còn bị hút một cái gì, từ cái sai của người

khác, có Thầy chữa, chưa hẳn mà Thầy để như vậy đâu. Các con khỏi cần nói, Thầy đều nắm biết cái sai của mọi người. Nhưng mà Thầy biết mấy con nói xả chứ mấy con không có xả.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, tức là về vấn đề Nguyên Thanh ạ?

[Trưởng lão]: Thầy nói vậy đó, bởi vì đó là đối tượng của mấy con mà.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con thưa Thầy là có những lúc trong lòng con có thưa với Thầy rồi, con cảm thấy thương Nguyên Thanh, nó đang ở trong con như thế con thấy đây là một con người, hiện tại ở trong lớp này. Trong số ở lớp đây thì đúng là người cũng có năng lực. Bạch Thầy đã trông thấy cái hướng đào tạo rất khác, sẽ phải là như thế, chúng con đều tin ở Thầy. Nhưng mà thưa thực trong lòng con thì có những lúc con thấy thương Nguyên Thanh, về cách sống của Nguyên Thanh, con trông thấy những cái việc làm của Nguyên Thanh mà Nguyên Thanh không nhận ra, giá Nguyên Thanh nhận được ra thì có uy tín biết bao nhiêu, con nghĩ trong mười đệ tử của Phật, tất cả những vị ấy, dù có hoàn cảnh, tính cách khác nhau thế nào

đi chẳng nữa, kể cả có những người tu chứng rất muộn như ông A Nam mà ở hòa cái nhân lành nó là cơ bản. Nó trùm lên trên tất cả, chứ nó không phải là một cái tính cách con cho là ác và thâm hiểm như thế nào, thì có lúc con lại nhận thấy như thế, nhưng có lúc thì con lại thấy rất thương chứ không phải là không.

Bạch Thầy, chúng con thì không thể nào dấu tất cả tâm niệm của chúng con thì con tin là không thể dấu được Thầy điều gì hết, thế nên con đứng thưa với Thầy điều gì, con cảm thấy như con đứng trước gương, con đứng trước mặt trời không bao giờ dám một cái gì đó. Ở đời có thể con có những mảnh khoe, có những lúc đối phó chỗ này, chỗ khác để bảo vệ mình, thế nhưng mà với Thầy thì cả những cái gì thì con không bao giờ dám giấu cả. Con chắc là Thầy đọc được những điều đó, con có phải đâu là ghét Nguyên Thanh, nhiều lúc con tự bảo con làm sao mình lại có thể đi, có thể ghét một người như thế, tuổi tác của họ như thế, sự hiểu biết của họ như thế, nhận xét của họ như thế, sinh ra trong xã hội sống được trong môi trường, những hoàn cảnh, những cái gì tóm lại là như thế. Con thấy những

điều nhận thức về chính trị của Nguyên Thanh rất là non nớt, con có thể chỉ ra rất nhiều đoạn non nớt, có thể là rất nhiều cái hớ hênh, con biết Nguyên Thanh ở cái tuổi ấy, con chắc là khoảng tầm Đinh Tị chãng, khoảng tầm 79, 77 con cũng đoán vậy, con đã suy ở trong lòng con nghĩ như vậy, thế nên việc va chạm như vậy, những cái việc non nớt ấy con nhìn rõ mười mười. Trong cái nhìn ấy con chỉ thấy thương Nguyên Thanh thôi, chứ hoàn toàn con không bao giờ, con làm sao một người con như thế này con lại có thể mang so mình với Nguyên Thanh. Cái giới của Nguyên Thanh Thầy đã khẳng định rồi, cái con không có, cái đó thuộc về nhân bản, con không hề có cái chuyện gì để suy nghĩ cả. Nhưng những cái hiện tại ở Nguyên Thanh đây nếu bằng cái trí phàm phu này xem xét thì con phải biết rất rõ con hơn Nguyên Thanh cái gì chứ, cái đó không thể không đem ra để nói. Thầy không phải nhận xét tất cả mọi người, nhưng tự con con biết con khác Nguyên Thanh ở chỗ nào, và con kém Nguyên Thanh ở chỗ nào chứ, sao con lại đi so sánh một người như con với Nguyên Thanh. Cái gì ở Nguyên Thanh hay, con vẫn để ý, con vẫn học, con học từng tí một.

Bạch Thầy thí dụ như trong bài viết của con con cũng có một câu con học của Nguyễn Thanh, một câu con nhận thấy điều đó là gì là cái Sóng Thần nó có thể gây ra từ ở Thái Bình Dương, nhưng tác động của nó lại tới tận Đại Tây Dương, cái đó là con học chứ, đâu con lại đi học cái người mà con ghét bỏ, con khó chịu hoặc là con khinh khi. Không, không phải, tất cả những cái gì đúng, phải thì đều cố gắng đề mà học, hiện tại tư tưởng chưa thông thì nó vẫn có những chuyện như thế. Nhưng mà chưa thông là chuyện chưa thông chứ không thể cái chuyện mình chưa thông mà lại có một thái độ thù hằn đối địch với này khác của mình như thế, trước nhất là rất tầm thường đã, rất xấu, không là cái gì cả. Cho nên con cũng sự thực không có cái điều đấy.

[Trưởng lão]: Nhưng mà Thầy nói như thế này này mấy con thấy rằng là những cái điều mà Nguyễn Thanh còn những cái tật xấu thì Thầy sẽ là một người sẽ uốn nắn, chịu trách nhiệm tất cả mọi sự việc đó, thì mấy con yên tâm. Trái lại thì mấy con cứ nhắc đi, nhắc lại hoài nó thành cái chỗ mấy con không có xả tâm, các con hiểu không? Trái lại, mấy con biết rằng trong cái lớp học

mà Thầy là một người dạy đạo đức, tức là người nào khiếm khuyết điều gì Thầy sẽ bổ sung cái đó chứ không có thiếu khuyết. Chứ đâu phải bây giờ mấy con muốn mà được như vậy, cho nên Thầy nói may thì mình sống trong một cái môi trường nào đó mình quen được cái đạo đức từ ông cha của mình. Cha mẹ của mình truyền lại môi trường sống chung quanh, mình sống phải chỗ xấu bị ảnh hưởng những cái xấu, mà bây giờ được uốn nắn thì người ta trở thành tốt chứ sao mấy con. Mà đây là cái trường lớp dạy đạo đức thì tức là những hành động đó nó sẽ không còn mà nó hết. Ngay bây giờ Thầy đã nói đây là lớp một, mới đào tạo cái tri kiến hiểu biết, chừng mà tới cái lớp uốn nắn, lớp Chánh nghiệp, Chánh ngữ đó thì uốn nắn từng lời nói, uốn nắn từng hành động, chừng đó mấy con khỏi còn cái chỗ nào mà chê. Cho nên Thầy nói mấy con đừng có để cái tâm ý, nhắc đi nhắc lại nó không hay, đây là cái trách nhiệm của Thầy, mỗi người đều có cái xấu, cái tốt chứ đâu có phải người nào đều xấu hết, người nào tốt hết đâu. Cho nên từ đó mấy con biết cái lớp dạy đạo đức chứ đâu phải là dạy học không? Cho nên mấy con tin ở Thầy, Thầy biết những cái điều

kiện đó, mình biết, Thầy cũng biết, thôi xá gì mà mình lại nói, cứ để mình lo mình tu tức là mình xả tâm đi, tâm mình phải thanh thản. Cứ mỗi lần nhắc tới Nguyên Thanh là thấy tướng nó đi, rồi thấy tướng nó nói, thấy nó ngênh ngênh, thì cái chuyện đó là tự mình chướng mình, của người ta thì kệ người ta. Cái chuyện của họ, để cho Thầy, khi nào mà Thầy dạy tới oai nghi tế hạnh người ta thì người ta sẽ hết chứ. Có phải không mấy con, bây giờ người ta chưa học tới thì người ta chưa hết, có gì đâu mà mấy con cứ phiền hà.

Còn Chân Niệm thì con trách cứ thế này thế khác, tưởng tận ra thì mình cũng bị kiến chấp của mình, cái hiểu biết mình nó lệch lạc, nó không đúng, Thầy mong mấy con đừng hiểu cái cách thức đó, nó làm cho mấy con có cái chướng ở trong mấy con, có hiểu chưa? Vì vậy cho nên chúng ta cứ nghĩ rằng mình cố gắng mình xả để tâm mình thanh thản, an lạc, vô sự là tốt nhất. Bởi vì cái lớp của chúng ta là cái lớp Chánh kiến, để hiểu để xả tâm mình. Mình lo mình sửa mình, mình cũng còn những cái điều nó chưa phải đâu, cho nên vì vậy mình ráng cố gắng, tới chừng nào học cái lớp Chánh ngữ, Chánh nghiệp tới chừng đó mấy con

sẽ uốn nắn từng chút từ cái bước đi, từng cái lời nói, từng cái hành động, mọi cái như thế nào đúng, mọi cái. Mình có nhiều khi cái bản chất mình quen rồi thì, có người đi cúi đầu, có người thì nghênh nghênh đủ thứ, có người ngó qua, ngó lại rồi nó quen đi nó cũng chưa hẳn là mình sửa chữa được. Tuân tự những cái phương pháp người ta uốn nắn mình trở thành những con người đúng, con người oai nghi tế hạnh tốt. Bởi vì đạo Phật rất nhiều oai nghi tế hạnh không ít đâu, chưa có viết cái cuốn oai nghi, tế hạnh mấy con làm sao biết. Khi mà Thầy viết mấy con mới giật mình, hàng ngày tôi sống như vậy mà tôi quên cái hạnh, đó, đó là những cái mình cần phải học mấy con.

Thôi bây giờ thì những sự việc thì nó đã qua rồi, từng lần lướt, Thầy nghĩ rằng, nếu mà có điều kiện tốt thì Nguyên Thanh về quê rồi nghỉ ngơi một thời gian, rồi có duyên trở về tu học thì tốt, chứ còn ngay bây giờ ở đây thì thầy nói quá chướng, mọi người tâm bây giờ còn non nớt quá chưa xả. Cứ nhìn chăm chăm vào đó thì một nỗi là tu không được. Thấy nó đi ra, đi vô là không ưa rồi, kiểu này làm sao tu, rồi trong khi nó cũng còn yếu ớt làm sao đã ngồi yên. Thấy người ta

hái quýt, dậm chân, đạp chân. Ôi trời ơi! cái kiểu này nó cũng không yên tu đâu phải để đâu, nó nói là Thầy biết có người đi ngang qua nó dậm chân bộp bộp rồi, không có thể nào, nó nói là có chứ không phải không đâu, Thầy biết. Mà nói nói người này, người kia mà nó mượn cái này cái kia nó nói là trường hợp đó. Nó đã gặp theo cái nhìn của nó, mà nó viết ra. Cái hiểu của nó nó viết ra, cái bụng của nó hiểu sao nó viết vậy. Nó viết cho thỏa mãn cái bụng của nó.

[Tu sinh]: Con kính bạch Thầy, cái tính cách của Nguyên Thanh là cái tính cách rất mạnh, tính cách tuyên chiến với tất cả mọi người, mọi chỗ, mọi lúc, mọi nơi. Ngay cả buổi ở trên Tổ đường này cũng là sự tuyên chiến, ngay lúc mọi người mà đọc mà Nguyên Thanh tập trung theo dõi nhìn Nguyên Thanh thì sắc thái của Nguyên Thanh khác hẳn ngay, từ ánh mắt nhìn, vừa đọc nhìn chữ, vừa mắt nhìn mọi người, con nói rằng cái tính cách ấy, cái thái độ ấy thừa với Thầy ra ngoài cuộc đời thì sẽ bị tát vỡ mặt. Thế còn nếu sống ở đây thì bạch Thầy cũng khó sống nổi, bởi vì trong cái chỗ những huyết riêng sẽ không bao giờ chấp nhận Nguyên Thanh.

Ngay một điều đơn giản thế này thôi, Thầy tắt cả các sáng dù công việc bận đến đâu phải lên để cho mọi người câu hỏi Thầy vẫn cầm chổi quét dọn, thực sự như Nguyên Thanh thì dù thế nào dứt khoát không làm là không làm, từ ngày về tu viện đến hôm nay, dù có được góp ý thế nào nữa cũng không làm.

[Trưởng lão]: Ra làm trụ trì luôn.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, những cái như thế thì những người kia làm sao họ chấp nhận được, với người ta quét dọn, nhưng Nguyên Thanh không quét dọn song vẫn đứng lên, coi như dưới tầm mắt mình không có tất cả những người đấy, một mình mình sống một mảnh trời riêng, lên đến đây không ngồi với ai cả, không tiếp cận kể cả chưa có Thầy thì đi ra ngoài không đứng ở đây nữa. Bạch Thầy, xin lỗi sống tự mình tách rời mọi người như vậy làm sao ai có thể gắn bó với mình, trong khi đó Nguyên Thanh thưa Thầy lúc nào cũng được Thầy nói là người có đầy triển vọng và sẽ như thế. Thế nhưng họ trông vào thì thực tài chưa thấy có một cái gì là cái hướng thiện, là cái tiến bộ hơn họ cả, mà nó lại toàn những mặt trái, nói

một đàng, làm một nẻo, những cái việc đó nó quá trời. Con bây giờ nếu con mà thưa con chứng minh những cái việc đó thì con đọc vanh vách những cái việc.

[Trưởng lão]: Đó là cái chướng ngại trong tâm con quá trời, mà con không chịu xả. Như vậy con mới thấy cái dở của con vô cùng. Chính cái đối tượng đó đó, để giúp cho mọi người tu mà trong cái lớp chúng ta mà Thầy đưa ra cái người này là cái đối tượng để xả tâm, thế mà mấy con Thầy thấy mấy con có xả đâu, rõ ràng là mấy con không xả.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con thưa Thầy, con đã xả, con đã xả đến mức như thế này, con xin Thầy con gặp Nguyên Thanh riêng nói chuyện mà con đã nói rằng con đã thưa trong cái bữa trước mà nếu cần con phải xin lỗi trước mặt Nguyên Thanh, bởi vì lỗi là ở chỗ nào? Lỗi chắc là hản kiếp trước con với Nguyên Thanh như thế nào đó, nên hôm nay mới có cái chuyện tự nhiên Nguyên Thanh đối xử với con như vậy. Con sẵn sàng xin lỗi cơ mà, con xả. Thế mà cách đây khoảng ba tuần con đã thưa với Thầy, sự thực trong lòng con sau khi được nghe cái bài thứ hai đọc ở đây, thì con thấy trong lòng con nhất

định thương Nguyên Thanh vô cùng. Nhưng mà nó nổi lên như thế, thưa Thầy, được một tí thôi, xong một lúc nó lại đè lú mất ngay lập tức, nó khó xả là ở chỗ đó.

[Trưởng lão]: Cái nghiệp nó nặng, nó lên xả không được.

[Tu sinh]: 30:30 Kính thưa Trưởng lão, con có ý kiến về việc này tức là về cái cách sống của Nguyên Thanh, đúng ra con không để ý bên đó nhưng mà phần đông con ... bên nam, bên nữ nhưng mà con đi khát thực ở ngoài kia thật ra là tất cả mọi ngư, nếu mà bên khát sĩ thì đáp y, nếu mà bên cư sĩ thì người ta có một cái áo lam hoặc một cái áo tràng, nhưng mà Nguyên Thanh có khi mặc áo tràng, nhưng mà có khi thì không mặc gì hết trơn, mặc đồ bình thường bung xuống rồi bung về thôi, có khi thì bung bát, cũng có khi là ... làm đủ kiểu hết trơn tức là không có một cái oai nghi gì hết trơn là cái thứ nhất, cái thứ hai còn rất nhiều cái nữa. Bây giờ thì tất cả mọi người người ta không chấp nhận cái kiểu

[Trưởng lão]: Con không chấp nhận à thôi, không cũng không muốn nói gì!

[Tu sinh]: Ý con là bên nữ

[Trưởng lão]: Nó chung là bây giờ, Thầy nói như thế này, cái lớp của chúng ta nó chưa phải, Thầy có dạy mấy con đi ôm bình bát khát thực đâu, mà tại mấy con bắt trước thôi chứ Thầy có dạy đâu mà nói. Bởi vì những cái điều đó để cho mình xả tâm, mình học mình xả. Còn các con bây giờ cứ đụng đầu chướng đó, đụng đầu chướng đó vậy cái lớp này là lớp học để xả tâm mà xả cái thứ gì, dùng cái tri kiến. Tại con không nhắc cái nhìn mà nhìn bảo người nào cũng như mình hết à. Trời đất ơi như mình thì vậy còn tu cái gì.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Con xin kiến vầy này! Nguyên Thanh cũng có những cái hay và cũng có những cái mà không hay thì mấy vị phát biểu rồi đó, nói chung nếu nhìn cái xấu của người ta mình cứ nhìn thì không bao giờ hết đâu. Chẳng hạn như bây giờ riêng mà Nguyên Thanh hay là riêng bất cứ một vị sư nào, như con cũng vậy thôi, nếu mà cứ nhìn cái xấu của con một chập rồi nó xấu hết trơn

[Trưởng lão]: Cái nào cũng xấu hết

[Tu sinh]: Xấu, mà khi người ta nói rằng thường cây bồ hòn nó cũng méo, ghét đi ngang cái gáo nó cũng tròn, cho nên bởi

vậy khi mà đã thấy một người có một cái gì nó chướng mắt một cái là người ta sẽ nhìn, ai cũng nhìn, mỗi người nói xấu một tiếng thì thành ra xấu quá trời.

Con xin ý kiến như thế này bạch Thầy này: Nguyên Thanh sau này có duyên mà được quay lại thì Thầy, đồng ý là những cái bài Nguyên Thanh rất là góp ý kiến cho mọi người nói chung vì rằng nói rất là nhiều nhưng mà nó cũng có phần góp ý cho cái lớp học, nhưng mà con ý kiến một điều là Thầy cho Nguyên Thanh đọc một vài bài thôi, đọc nhiều vì người ta đang ngấm vào, đang ngả súng rồi, mà Thầy cho nên đọc hoài mà càng ngả súng càng giữ đạn nó không nổ dập chết luôn. Bởi vậy Thầy mới biết được cái tâm niệm của mấy con tu, chứ còn nếu mà Thầy cho người này đọc thì

[Tu sinh]: Mai kia mà thầy, mai kia cho ít thôi, chứ không người ta ngã nữa.

[Trưởng lão]: Ngã đến cuối cùng Nguyên Thanh đi thôi có gì đâu, là hết ngã

[Tu sinh]: Bạch thầy con nghĩ trong bụng mà con không dám nói, con nghĩ trong bụng lâu rồi, con nghĩ. Con nói Nguyên Thanh mà cứ đọc kiểu này thì chắc có lẽ về

ngủ sớm. Vì người ta nhắm vào mà thầy, người ta không thấy một người nó không vừa ý rồi thì đến lượt người khác. Đồng ý là Nguyên Thanh cũng không phải là xấu hết đâu, có nhiều cái tốt lắm chứ, nhưng mà có một cái là người ta nhìn cái xấu người ta nhìn hoài, nói tới...

[Tu sinh]: Kính bạch Trưởng lão! Cái đó là con cũng biết chứ không phải không, nhưng mà tất cả mọi người ai cũng biết hết trơn, nhưng mà Nguyên Thanh không nhận thấy cái lỗi của mình.

[Tu sinh]: Nguyên Thanh chỉ thấy cái lỗi của người ta đập người ta thôi, mà không thấy lỗi của mình.

[Trưởng lão]: Thôi bây giờ mình có thấy cái lỗi của mình chưa? Cầu cho người ta chưa còn mình chừng nào mà có Thầy nhắc nhở

[Tu sinh]: Con nghĩ mình là đàn ông mình phải cao thượng hơn, đừng có gộp cái đó

[Tu sinh]: Con có một cái ý kiến này này. Ví dụ khi mà Sư Pháp Ngộ nói như vậy thì chắc không phải như vậy đâu. Con nói

một câu chuyện đơn giản thôi, ngay mà khi mà cái hỏi con còn ở cái thất mà bây giờ cô Hạnh Nhân bây giờ lúc đó ... giờ con muốn tìm một cái Thất đó con đi chỗ khác, lý do sao. Hỏi đó là Sư Pháp Ngộ, có một lần Sư Pháp Ngộ đi ra gặp con ở đó, về con trình bày, để con nói lên là như vậy, thực chất nó là cái tâm mình nó không phải là như vậy, sư Pháp Ngộ lấy đồ ăn, rồi sư Pháp Ngộ mới ra cái lu nước chỗ đó rửa, không có xà bông, bởi vì chỗ đó đâu có xà bông đâu, con mới nhắc con nói Sư Pháp Ngộ rằng, tôi nói sư rằng rửa phải có xà bông nó mới sạch được, ý của con là mình không nói chuyện nhiều, cho nên con mới nói rằng rửa có xà bông nó mới sạch chứ, tức là con nói sư đem cái khay về cái thất rửa mới được, chứ còn rửa ở đây là không được. Nhưng mà con không nói rõ như vậy, nhưng mà từ đó là con bị Sư nghi ...liền. Liên tiếp sau đó là Sư với Nguyên Thanh là liên tục, trong khi đó 34:47 mà con nói, hỏi đó con muốn vào cái thất bây giờ nhưng mà bây giờ không có một cái pháp nào hết trơn, ráng nhẩn nhục cỡ đó, suốt một thời gian ròng chừng mấy tháng chứ không phải đơn giản đâu. Cho nên nói là một chuyện nhưng mà thực chất ra nó

không phải là như vậy.

[Trưởng lão]: Bởi vậy Thầy nói mấy con tu nhớ xả tâm chứ đừng có ức chế tâm

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con mới chỉ có nói chuyện với nó một hai tháng, gặp nó một vài lần thôi chứ, sau đâu có nói gì đâu, mà sư nói tôi là ghé gớm. Năm trước, năm lẻ tư thì nói chuyện với sư sau rồi này tôi không nói với sư một câu nào hết.

[Trưởng lão]: Thôi mấy con đừng có cãi qua lại không hay gì đâu, thôi giờ Thầy nói, mục đích mình đến đây là mình xả tâm, thực sự ra...

[Tu sinh]: Cái bệnh của Nguyên Thanh, bệnh phổi bây giờ như thế có phải là chuyện nhân quả không?

[Trưởng lão]: Đâu có bệnh đó cũng là chẳng qua trời trở gió như mấy người mà trở gió ho vậy thôi chứ đâu có gì mà nhân. Thì nói chung là nhân quả, ai cũng có bệnh nhỏ, bệnh lớn, bệnh nặng, bệnh nhẹ cũng đều là nhân quả hết à. Nhưng mà cái chuyện nó không quan trọng đâu. Vấn đề nó quan trọng là hồi nãy nó quan trọng, hồi nãy Thầy có nói mà. Nguyên Thanh bây giờ ở đây

thì bệnh cũng hết chứ không phải không, nhưng mà Quý vị làm quá trời quá đất rồi Thầy cứ để cho Nguyên Thanh đọc riết thử coi Quý vị xả cho tới bận nào cho biết, để thấy được cái chỗ tu học của mình. Không ngờ là Quý vị không có xả tâm, người nào cũng nổi chướng lên hết, thì mới thấy là áp dụng vô bài học của mình để cho mình biết cách, nhân quả ở chỗ nào, rõ ràng là mình kết cấu nhân quả khi mà có cái ác pháp từ trong tâm của mình cho đến bên ngoài, tự tạo cho mình cái khổ mà, mà mình đã học bài nhân quả rồi. Từ đó mấy con cứ nghĩ đi, cái tâm niệm của mấy con vậy biết bao cái người sanh ra, nhân quả. Mấy con vô tình lắm, cho nên tạo những cái ác pháp.

Còn cái vấn đề huấn luyện cái người đó trở thành người xấu, người tốt là do cái nhiệm vụ của Thầy chứ đâu phải của mấy con, mấy con chỉ nên xả tâm mấy con là tốt nhất, phải không? Nhưng mà Thầy tạo cho những cái duyên, nếu mà không có kiếm một người cũng khó lắm, mà có được như vậy là dễ mới có hướng mà tạo và cũng nhắm vào cái chỗ đó để hướng dẫn cái người đó để trở thành, bởi vì đó là những cái oai nghi tế hạnh, mấy con tưởng bộ Nguyên Thanh nó

vậy hoài sao? Thật sự ra, Thầy đào tạo thì không bao giờ có vậy, Thầy biết từng chút, khi mà xảy ra điều kiện gì là Thầy chớp ngay điều đó, Thầy không để người ta xảy đến cái mức độ khó trị. Riêng ví dụ như lạc vào tướng thì bắt đầu Thầy cho đi ra làm việc, thì gặp cái việc xảy ra trên cái vấn đề làm việc, thì bắt đầu là Thầy đưa ra Hà Nội Liên, linh động Thầy biết từng chút mà. Rồi bắt đầu nó trở về quê, Thầy biết ở ngoài đó như thế nào trở về quê để mà thực hiện, thì đồng thời về quê do cái duyên đó mà bây giờ đang khởi sự cái Trung tâm an dưỡng từ thiện ngoài này, đó đâu phải là Thầy thất bại đâu, đâu phải nói cho Nguyên Thanh về là Thầy Thất bại, không phải đây đâu có thất bại chút nào đâu.

[Tu sinh]: Về Đà Nẵng hả Trưởng lão?

[Trưởng lão]: Nó về Đà Nẵng, nó về Đà Nẵng rồi, khi mà Thầy mở khóa rồi Thầy cũng đâu có gọi đâu có duyên đủ nó đến, thì nó đến là lúc bây giờ mấy con có chương. Người thì bảo đừng có cho vô thế này thế khác, mà đến đây đúng là cái lớp học để chúng ta thử thách, xem coi cái sự xả tâm của chúng ta bao nhiêu, thì mấy con thấy,

bây giờ rõ ràng là mấy chúng ta đã thấy hai tháng qua nó đã chứng minh cho sự tu tập của chúng ta từ lâu tới bây giờ . Hồi nào tới giờ mấy con vô đây Thầy cũng nói xả tâm, ly dục, ly ác pháp chứ, để chứng minh cho cái sự tu tập của mình. Mấy con thấy chưa, may là Thầy triển khai cái lớp tri kiến dạy nhân quả rõ ràng, thế mấy con cứ kết tập cái nhân quả chịu ảnh hưởng nhân quả, không đứng trên nhân quả chuyển biến mà lại bị nhân quả. Cái kia là cái nhân, mà mình cứ tạo thành cái quả để ở đây cứ rắc rối cho mình làm cho mình khổ, rồi nó làm động cả cái tu viện nữa chứ. Mấy con thấy, qua cái vấn đề tu tập mà kiểm điểm lại thật sự ra mình thấy mình không có xả. Cái này không xả thì muôn cái khác không xả.

[Tu sinh]: Vì vậy sau này rất tiếc cái cơ hội, cái đó để làm cái đối tượng để mình lấy đó mình học phải không Thầy?

[Trưởng lão]: Không phải, cũng là một cái đối tượng để mình tu học, nhưng mà cũng chính cái đối tượng để đào tạo trở thành một cái lớp của mình rất tốt không có gì đâu. Thầy có bao giờ mà Thầy bỏ đâu.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, theo con nghĩ là

mấy vị tu sĩ mà trước khi đi tu mà có người vợ khó chịu thì có thể chấp nhận được cô Nguyên Thanh, tại vì cái người vợ khó chịu nó bắt bẻ đủ chuyện Thầy. Con thấy cái điều đó là cái điều tốt.

[Tu sinh]: Nói chung ra bên thanh niên nam thì cũng có một vài vị có cái ý chút chút đó thôi, chứ còn nói chung ra không có vấn đề gì hết. Chỉ có bên phái nữ người ta sâu sát hơn, người ta dễ nói chuyện với nhau chứ còn bên đây con nhận xét bên nam còn có vài người thấy như vậy nhưng mà cũng lo là lo cái việc của họ. Khi mà Thầy nêu ra thì họ mới lôi ra những cái đó, nói chung là họ cũng lơ.

[Trưởng lão]: Nói chung là cũng bỏ qua.

dạ bỏ qua, vì thanh niên người ta có cái cao hơn. Phái nữ thì cứ nói lên nha lên nhem, chỗ này, chỗ kia nó thành ra động.

[Trưởng lão]: Nó dật

[Tu sinh]: Thưa Trưởng lão là con cũng biết cái chuyện này là ...

[Trưởng lão]: Bởi vậy Thầy mới họp đủ mà.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy cho con có ý kiến là trong cái chuyện vừa qua thì cái vấn đề bên đây cứ xảy ra triền miên, thì người ta nói là ngừa bệnh hơn trị bệnh, cái phương pháp Thầy dạy là ngừa bệnh hay là Thầy để cho xảy ra rồi từ đó Thầy ứng biến để Thầy giải quyết hay là Thầy vừa sử.

[Trưởng lão]: Cái cách thức của Thầy là cái cách thức ngừa bệnh, coi như là chưa phải bệnh đâu mấy con. Mà Thầy ngừa đó,

[Tu sinh]: Nếu ngừa thì mọi chuyện nó xảy ra hay là để mấy cô sấm hối là mọi chuyện nó xảy ra rồi. Còn nếu ngừa đã không để xảy ra.

[Trưởng lão]: Không phải đâu, nó đã xảy ra rồi, Sóng gió Chân Như con đã nghe, bây giờ cái lớp học mà ngừa ra chứ không phải là ngừa trước kia.

[Tu sinh]; Kính bạch Thầy! Nhưng mà tư tưởng để ra hành động, nếu mà ngừa được thì tương tự không có xảy ra như chuyện vừa rồi, nếu ngừa được thành công không xảy ra.

[Trưởng lão]: Không cái vấn đề này là cái vấn đề mình đã thấy rõ, không phải ngừa theo cái kiểu mà ở phàm phu tránh né. Ví dụ

như bây giờ tránh né là Nguyên Thanh đến đây không có cho vô, là ngựa, như vậy thì hoàn toàn không có chuyện gì phải không, có ai có đối tượng gì đâu mà phải nói năng gì, mọi người đều yên. Các con thấy không? Nếu đó là cái ngựa, ngựa theo cái kiểu mà ngựa bệnh hơn trị bệnh của phạm phu, còn ở đây ngựa nhân quả, lấy nhân quả mà ngựa nhân quả.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, tại con nghĩ là ngựa cái này là ngựa tư tưởng để ra hành động, thì trong khi Thầy đã thông được tư tưởng mọi người, để mọi người tin những cái đó. Đối với Nguyên Thanh cũng không để ra, coi như đã cái tư tưởng đi, phương pháp khác pháp của Thầy đã thông tư tưởng người ta nói mọi người đều nói thoải mái hiểu biết rồi thì không có bị rắc rối.

[Trưởng lão]: Theo cái kiểu của con mà đã thông, con biết là một số mình 60 người mà đã thông, chắc là cái lớp này phải chờ thời gian nữa mà. Nghĩa là cái người đã thông trước tiên là cái người phải là cô Út, phải không, rồi kể đó thì mới mọi người sau. Như thế mới đúng chứ, mà đã thông thì cái lớp này phải chờ một năm nữa chứ nó không

có thể mở gấp như thế này được. Con hiểu không, bây giờ mình biết mình mở ngay, cái chuyện này mình chuyển biến, cứ mỗi một cái sự kiện xảy ra là mình giải quyết trên cái đợt sóng này mà thôi, Cho nên ngăn ngừa tất cả mọi cái mà giải quyết mọi cái, vừa ngăn mà vừa giải quyết chứ không phải ngăn ngừa kiểu mà ngừa bệnh hơn trị bệnh. Con thấy không, vừa xảy ra thì, trước thì mình ngăn, mà cái duyên nhân quả tới thì chuyển. Các con thấy là Thầy thường ngăn là không có cho nó xảy ra, nghĩa là ngăn không có cho, mềm mại, dễ dàng, tất cả mọi cái đều tùy thuận, nhẫn nhục, tất cả mọi cái, không bao giờ có to tiếng, không bao giờ có lệnh gì hét, tức là nhẹ nhàng làm cho mọi người thoải mái, nhưng chuyển biến một cái, nhân quả hiện ra một cái là nhẹ nhàng dập xuống liền tức khắc, mấy con mới được yên chứ không khéo đâu có yên mấy con, đâu phải dễ.

[Tu sinh]: Trong cái lớp học này nhiều lần con thấy không có Thầy nó cũng động dữ lắm, tối nay con đang ở trong cốc con nghe khóc quá trời. Con bạch Thầy! Con đi lấy giấy tờ ở dưới kho đó ban ngày thì con gặp Thầy con xin Thầy, rồi tối gặp cô Út, sáng nay ba giờ sáng con thấy cô Út bơ phờ một

mình đổ qua đi không nổi. Tối hôm qua cô ngủ không nổi hay sao mà cô trông bơ phờ vậy? Lúc đó là con đi ra ngoài đó, thì con không biết rằng đêm cô không ngủ được, cô khóc. Thì hôm đây, vì nghe lời Thầy, tức là việc làm của mình bị cản, nghe lời Thầy mà, tức quá ngồi khóc một mình.

[Trưởng lão]: Nói chung Thầy rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng tất cả, linh động, uyển chuyển khéo léo rồi an ủi mới được yên chứ không sẽ không yên đâu.

[Tu sinh]: Không yên từ lâu rồi

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Đã gọi là Sóng gió Chân Như, ai cũng dùng cái từ đó ngoài miệng, nhưng thực tế của vấn đề Sóng gió Chân Như như thế nào thì con cho rằng như thế nào thì con thấy rằng cũng chưa mấy người hiểu cho đến nơi, đến chốn cho nó thấu đáo cả. Thế nhưng chỉ biết rằng hai cái lần nếu lần trước gọi là Sóng gió Chân Như và bây giờ cũng lại có dấu hiệu nếu không cẩn thận thì cũng lại là như thế thì con thấy đều bắt đầu từ cái bệnh của nó là từ chỗ chị em toàn tùm năm, tùm ba dẫn đến cái chỗ cái thói hư huyền có được 45:00 lên rất lớn, cái gốc của nó nổi lên bắt đầu từ cô

Út và những vây cánh, chứ không có ngoài những cái chuyện đó. Thế nhưng mà con thấy Nguyên Thanh cái người đứng ở ngoài cuộc nó đều Sóng gió Chân Như mình không dính líu gì đến cái chuyện mà mình đã là người dẫn đến việc đó. Nhưng mà thôi, bây giờ con thấy là thế này này, Nguyên Thanh về chưa phải là Nguyên Thanh không được học, mà lại có khi được học đặc cách, học theo cái cách học riêng mà Thầy tính toán sẽ khác, Thầy có chiến lược của Thầy. Tất cả những cái việc chúng con đều trông vào sự tính toán của Thầy, ở hoặc đi như thế nào là chỉ có Thầy mới là người tính một cách tốt nhất, đúng nhất, chính xác nhất. Tất cả những cái lời thưa của chúng con đều là những cái nguyện vọng của mình thôi, như câu nói thưa là làm bận thêm cho Thầy thôi, thế thì chỉ còn mỗi con đường tốt nhất là chúng con phải làm thế nào thì chúng con nghe như thế và làm như thế.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, mấy con thấy cái đó là đúng nhất, bởi vì dù trước mặt Thầy, Thầy nói như vậy thế nhưng mà Thầy có những kiểu cách Thầy hướng dẫn chứ không phải là không kiểu cách, nhưng mà các con thấy, sự việc lẽ ra thì như các chùa

khác thì Thầy tấn xuất mấy cái người mà quậy phá hết, có phải không? Nhưng mà ở đây mấy con thấy Thầy nói rồi thôi. Chỉ có coi như là cảnh cáo, chỉ làm cho mấy con sợ thôi, để cho mấy cô đến xin sám hối này kia thôi, để yêu cầu Thầy đừng có giải thể cái lớp bên nữ thôi, nó là cách thức của Thầy để cho họ ngăn chặn, rồi cách thức mà cho Nguyên Thanh về trị bệnh cũng là một cái điều kiện để đặc cách để hướng dẫn chứ đâu phải bỏ qua, mấy con đừng tưởng. Thầy đâu phải là cái người đui đáu. Các con thì hiểu với cái tầm vóc của mấy con, sự thật ra không phải vậy đâu mấy con, mấy con phải hiểu, cho nên Thanh Quang nói là đúng không có gì sai đâu.

[Tu sinh]: Nguyên Thanh làm bài có thể làm bài từ xa được không?

[Trưởng lão]: Cho nên khi thì ở xa, khi ở gần tùy theo cái lớp tu học khi huấn luyện từng cái hành động mà mấy con biết, khi mà huấn luyện từng cái hành động đức hạnh, để rồi Thầy đào tạo, người nào mà được Thầy đào tạo đức hạnh mấy con thì khỏi mấy con khỏi nói. Thật sự khi mà Thầy đào tạo thì không phải đâu, Thầy biết cái người nào cần

phải lúc nào đào tạo, cho nên Thầy nghĩ là mấy con bây giờ xả tâm được an vui, được thanh thản, an lạc, vô sự để lo cho phần mình, còn những chướng ngại đó đều là nhân quả thôi có gì đâu, người ta thấy nó là nhân quả có gì đâu mà phải phiền trách mà phải nghĩ ngợi này kia, ở trên đời này đâu có ai trọn vẹn là người tốt hết mà đâu có ai trọn vẹn là người xấu hết đâu. Thấy người ta xấu đó là tại chùng cái nhìn của mình mình thấy xấu thôi, nhưng mà trong cái xấu đó người ta có cái tốt chứ chứ đâu phải không, nhưng mà được uốn nắn, rèn luyện người ta vẫn hoàn toàn tốt chứ. Một người tu chứng đạo mà làm sao mà người ta không tốt.

[Tu sinh]: Bạch Thầy cái thuốc chữa tâm bệnh của Thầy con thấy nó hướng rõ hiệu quả ngay lập tức, con Thấy Nguyên Thanh từ hôm về đến nay đã khác với Nguyên Thanh trước đây rồi. Trong những ngày gần đây, trong cách ứng xử cách dạy dỗ, cách đối xử của Thầy con thấy Nguyên Thanh đã khác nhiều, chứ không phải không nữa đâu.

[Trưởng lão]: Là Thầy nói như cái ngày đầu Nguyên Thanh mỗi lần mà ở đây thì đem máy lên liền, mà từ đó mấy con thấy nó

không có tới đây nữa phải không? thời gian gần đây mấy con thấy nó.

[Tu sinh]: Con cũng thấy khác.

[Trưởng lão]: Có sự tiến bộ chứ, Thầy khéo léo dạy dỗ mấy con, chứ thầy không nhắc nhở làm sao có được phải không, rồi lần lượt uốn nắn từng cái hành động, từng cái tri kiến có thể có sự thay đổi. Mấy con không nhìn thấy, từng chút, từng chút Thầy uốn nắn để trở thành một người hoàn toàn sau này có đủ gương hạnh để lãnh đạo mà, cái mục đích Thầy mà, nếu mà Thầy bỏ ra, thì Thầy không có đào tạo nữa thì những người này họ có khả năng đó họ sẽ đứng một góc trời chứ đâu có thua ai đâu. Cái kiểu cách, các con cứ nhìn cái kiểu cách mà nó không có phục ai trong này hết, cái kiểu cách lãnh đạo, cái kiểu cách làm vua, không phải cái kiểu cách, Thầy đã tuyên bố với mấy con trước kia rồi chứ đâu phải.

[Tu sinh]: Còn phàm nó vậy chứ khi đắc đạo rồi thôi

[Trưởng lão]: Cái lẽ đương nhiên là cái tu mà chúng đạo rồi nó khác xa một trời một vực, nó thay đổi hết chứ bộ. Mình còn phàm phu thì nó vậy.

[Tu sinh]: Thực ra Trưởng lão tuyên bố rồi như vậy cho nên là Nguyên Thanh nó mới đi ở trên mây, nếu mà Trưởng lão không tuyên bố thì Nguyên Thanh sẽ...

[Trưởng lão]: Bây giờ cái tánh mà nó như vậy là nó như vậy mà con, cái người như vậy. Nhưng mà được cái dịp Thầy tuyên bố, trong lúc này nó đi trên mây thì sau đó hướng dẫn, chỉ nó mới thấy rõ, còn nó ngằm ngằm mà nó ngả ngằm ở trong đó mà nó chưa có lộ ra, cái đó mới khó xả mấy con, còn cái mà người ta nghênh nghênh, ngang ngang người ta nói coi trời bằng nắp vung thì cái đó mới dễ dạy. Còn cái người mà ngằm ngằm coi như mình không có ngã cái đó mới là khó xả.

[Tu sinh]: Nó không được lộ ra

[Trưởng lão]: Nó không lộ

[Tu sinh]: Bên kia nó lộ bị bắn dập nó quá mới tốt được chứ. Còn nó không lộ ra kêu ai bắn dập, nó cứ nằm trong bụng cứ êm êm ... tưởng ngon lành ai đụng cái là ngã một đồng.

[Tu sinh]: Hồi sáng cái bài quán thân bất tịnh (50:00)... mà Thầy giao

[Tu sinh]: Bạch Thầy con thấy cái pháp dạy của Thầy đặc cách với Nguyên Thanh, chứ không bao giờ lại có cái chuyện một cái bài viết như sáng hôm nay, song lại kèm thêm một cái phần phụ lục đằng sau nữa, tâm sự, nhật ký như thế. Mà lại mang vào lớp, mà lại đọc trước mọi người, nếu không phải cách dạy của Thầy không thể có điều ấy, cái đặc cách ấy chỉ có nhằm mục đích giáo dục mà thôi chứ không có gì khác cả. Nhưng mà dạy con người ấy thì như mà nhân dụ ngọc đối với Thế gian đã như thế rồi chứ đừng nói đến trí tuệ của Bạc Tam Minh, thế nên con tin tất cả những cái điều ấy, nhưng cái việc Thầy nói về Nguyên Thanh.

Bạch Thầy! Có nhiều lúc bình thường Thầy cho rằng Thầy như thế, không hiểu làm sao Thầy đối với Nguyên Thanh một cách đặc biệt như thế, nhưng co cho rằng tất cả những việc đó là những cái vị thuốc mà Thầy bốc để điều trị Nguyên Thanh liên tục, hết thang này đến thang khác. Thầy đối vị liên tục cái sự quan tâm, đặc cách của Thầy chính là ... trông thấy nó có tác dụng hẳn hoi, thế là hôm nay thôi thì cũng là bắt đầu chuyển một giai đoạn Nguyên Thanh sang giai đoạn khác. Hôm nay nói đến việc

đó thì chúng con nói ra thế thôi, chứ chúng con thì Nguyên Thanh có liên quan gì đến đời sống chúng con ở chỗ này đâu, nếu có chẳng thì cũng chỉ nghĩ là tiếc, nghĩ đến con người như thế. Nhưng mà trí tuệ Tam Minh của Thầy, Thầy nhìn thấy và đã nói Nguyên Thanh trước tất cả chúng con như thế, nói như thế này là nói với cả toàn thể giới chứ không chỉ nói với chúng con đâu.

[Trưởng lão]: Đúng đó con.

[Tu sinh]: Thế nên con phải tin điều đó. Chứ còn với cái trí tuệ đần ngu của con thì con cho rằng ba chục tuổi đầu rồi, tính cách như vậy, lối sống như thế. Bây giờ đi theo con đường của Đại Thừa để nổi ở một góc trời, làm sao có chuyện ấy. Đây là cách nghĩ rất đần độn của chúng con. Chứ còn tự mình Nguyên Thanh để chứng đạo, không. Mấy nghìn năm nữa cũng không chắc có được điều ấy. Đi con đường khác thì Đại Thừa bây giờ làm sao có cái chuyện để Nguyên Thanh có thể dựng được một góc trời. Có bột mới gột được hồ chứ, tự nhiên ba chục tuổi đầu cho đến 31 tuổi nữa để có thể làm việc ấy. Thế nên con hoàn toàn thấy điều Thầy dạy.

[Trưởng lão]: Đây bây giờ Thầy nói

như thế này này! Nội cái sự kiện mà xảy ra ở trong tu viện của mình, Nguyên Thanh có cơ duyên là một góc trời rồi mấy con, đừng nói chuyện, mấy con đừng tưởng. Thầy Chân Quang mà không có sự kiện gì với chúng, ở Thường Chiếu mọi người đều biết, có phải không, đến khi về đây với Thầy rồi Thầy về ngoài đó, thì mấy con biết. Nếu mà không có những sự kiện này thì đâu có chuyện gì mà phải nói mấy con, nó rất bình thường, còn cái vấn đề nó xảy ra như thế này mới thấy được những cái con người mà cần thiết để cho mình đào tạo thì nó phải quan trọng đến cái mức độ nào và lời Thầy nói tuyên bố với cả thế giới này chứ không phải thường đâu mấy con. Cho nên cái điều kiện mà Thầy không đào tạo được Nguyên Thanh là cái điều kiện rất. Những cái này ai cũng nghe, cũng chú ý hết, không ai không chú ý đâu.

[Tu sinh]: Cô Liễu Châu cũng phải vào cuộc để xin. Đã đủ đó là chuyện động trời rồi.

[Trưởng lão]: Làm cho mọi người đều chú hết mà mấy con, tất cả những cái này là một cái điều kiện để giới thiệu được những cái điều kiện, nhưng mà tiếc vì không được

ở đây để rèn luyện, Thầy tiếc cái thời gian, thì đó cũng là cái nhân duyên thôi, tới đâu thì Thầy sẽ cố gắng.

[Tu sinh]: Mau hơn, ở đây thì được mau hơn.

[Trưởng lão]: Lẽ ra thì được gần gũi, bài vở, được hỏi, con biết mỗi lần nó làm bài vở nó phải đặt cái máy vô đây này, hỏi Thầy cách thức như thế nào? Hỏi kỹ lắm, cho nên nó mới làm được vậy, hỏi không kỹ nó không nắm mà làm được đâu.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Con thấy Nguyên Thanh đây nó cũng sôi động hơn, những cái bài vở nó sôi động. Chứ nếu không thì nó ít sôi động.

[Trưởng lão]: Nếu mà nó lừ đừ cũng như là mấy cô khác, nghe rồi cứ về làm, tự mình làm không cần hỏi kỹ lại thì chắc chắn là cũng không nắm vững đâu, đằng này nghe rồi trong lớp nghe rồi, tới chùng hỏi kỹ lại mới làm chứ không phải làm đại đâu. Cách thức như thế nào, thế nào hỏi rất rõ ràng, con người rất thông minh mà, Thầy nói thật sự biết như vậy Thầy mới thấy cái sự thông minh của người ta. Người ta muốn làm cái bài đó coi cái ý của thầy muốn dạy cách nào?

Chứ còn mình về mình tự nghĩ ra mình làm coi chừng bị trệch, con thấy phải hơn mấy con ở chỗ cái bậc đó chứ.

[Tu sinh]: Nguyên Thanh nói cái ý nó cũng đúng với ý thầy nói. Thầy muốn nói nhưng Thầy lại không nói mà để Nguyên Thanh nói ra.

[Trưởng lão]: Đó, chính cái chỗ đó.

[Tu sinh]: Cái chỗ Nguyên Thanh nói ra cái chỗ đó nó mới lạnh. Những cái việc mà Thầy nói ra thì Thầy không nói, Thầy cứ làm thình mà Nguyên Thanh hiểu được cái ý của Thầy và nói ra những điều kiện cho Thầy. Thầy nói thì không sao mà người ta nói là chết.

[Trưởng lão]: Nói chung là trong cái vấn đề mà tu học thì hiện giờ mấy con đã có những cái thực tế trong cái bước đường tu học của mình để xả tâm rồi, Thầy tin là mấy con biết cách, còn nếu mấy con à không xả thì mấy con chịu lấy thân phận của mấy con chứ Thầy đợi mấy con cầm cây chổi mà quét ra. Mấy con hiểu rồi, còn cái vấn đề mà người sau mà lãnh đạo được Phật giáo hay không thì lần lượt tới sau này mấy con sẽ biết thôi chứ bây giờ cũng chưa chắc là

Nguyên Thanh đâu, đừng nghĩ một hai là Nguyên Thanh cũng không phải.

[Tu sinh]: Không phải đâu, nhiều khi những người con nhận xét những người lý luận giỏi như vậy đó nhưng mà họ đi lâu, họ bị chướng ngại nhiều. Như Nguyên Thanh đó, có những lý luận hay nhưng mà nhiều khi hành xả tâm nó bị nhiều chướng pháp nó đi lâu. Bằng chứng con thấy như một em của Xá Lợi Phát, hoặc là ông Da Xá trong thời kỳ Đức Phật, những cái người mà lý luận hay, người mà lún trong những cái đòn đi theo mà những người sau họ lại đặc trước, A là hán trước hết, còn những cái người kia bị nhiều cái chướng pháp lắm.

[Trưởng lão]: Chứ sao, con thấy như ông A Nan, cho nên tới lúc Phật chết rồi ông ấy mới chứng đạo

[Tu sinh]: Thông minh dễ sợ.

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão con hỏi cái chỗ này, cái chỗ Định Vô Lậu mình có thể mình căn cứ trên một cái bài viết văn bản rất xuất sắc... Cái Định Vô Lậu của họ có thông suốt hay không? Còn có nhiều người, có những người người ta viết thể hiện ra một cái câu văn, ... câu văn họ viết không

được, nhưng mà về cái xả tâm thì người ta lại xả tốt, hết lậu hoặc hay không ạ?

[Trưởng lão]: Không con, Thực sự cái hiểu mà để xả cũng là một cái hiểu cho đúng mà hữu ích không phải là một cái bài văn quá dài ,con hiểu không, nhưng mà người ta hiểu đúng. Còn bây giờ mình hiểu mông lung thì mấy con không xả được, cho nên cái bài của Nguyên Thanh nó cũng có dài dòng, nhưng mà gồm lại những cái ý để cho mình xả ,chừng đó, bây giờ mình hiểu là như vậy nhưng mà tới chừng Thầy sẽ dạy cho người ta thực hành dùng cái Định Vô Lậu để xả, người ta dạy cái ý nào để xả trong cái bài này, chưa người ta chưa dạy, mới dạy cái tri kiến của mấy con thôi. Cho nên vì vậy mà mình hiểu thì nó nhiều vậy chứ, tới chừng mình xả thì nó bao nhiêu mấy con, nó phải có chỗ xả của nó chứ. Nhưng mà cái mình không hiểu mình biết đâu mình xả. Mình nắm được cái ý chính của cái chỗ mình muốn nói, đó là một cái điều kiện. Có nhiều người lí luận nói thì hay, nhưng mà tới chừng áp dụng không biết cách không xả được chứ đâu phải dễ. Cho nên ăn thua cái chỗ mà tới cái chỗ mà thực hành người ta dạy cách thức xả. Bây giờ mấy con mới có cái Chánh kiến để mà

hiểu nó thôi còn mấy con cũng có những cái điều kiện khi mình hiểu thì đã có xả rồi, chứ không phải không xả đâu, nhưng mà khi áp dụng để xả từng cái tâm niệm của mình, từng cái đối tượng của mình thì ngay đó người ta sẽ chỉ cho mình cái điểm mà mình hiểu cái nhân quả này, mình lấy cái chỗ nào đó để mình xả, dạy cách thức cho mình chứ. Những cái phương pháp nó đi dần tới cái sự Chánh kiến, Chánh tư duy trên tư duy đó, con nghe cái Chánh tư duy trên tư duy mà, cái tư duy của cái pháp tư duy mà, còn cái này tư duy trên cái Chánh kiến để cho mình hiểu thôi, các con hiểu chỗ đó chưa?

[Tu sinh]: Viết tổng quát

[Trưởng lão]: Viết tổng quát hết, biết tất cả mọi cái cho nó rõ ràng mà mình chưa có hiểu hết, hết rõ ràng mình cứ nghĩ rằng tôi viết nhiều đó đủ, chưa hẳn, bởi vì đó là cái lớp Chánh kiến mà, cho nên Thầy nói, Chánh tư duy trên Chánh tư duy mới là cái chỗ để mà xả.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy con xem trong tạng kinh thì ông Upali là một người thợ cạo của Hoàng tộc, chỉ có biết đi cạo đầu đầu biết một chữ nào đâu khi mà vào Đức

Phật lại đắc đạo sớm, mà lại là một vị thông hiểu Tạng luật. Upani thợ cạo đầu có biết gì đầu, biết cạo đầu không, ai có tóc thì cạo không?

[Trưởng lão]: Bây giờ Thầy nói như thế này, con thấy ông thợ cạo nhưng ông thông minh sao, mình đầu có ngờ là ông thợ cạo lại thông minh. Cho nên bây giờ Thầy nói, con có nghe câu chuyện thế này, bữa hôm ông đang cạo đầu Đức Phật, chắc có lẽ ông cạo mạnh tay sao Đức Phật nói nhẹ nhẹ xuống chút, thấy ông thở nhẹ,. Đức Phật có dạy hơi thở không, sao ông thông minh điều đó, đương cạo đầu sột sột, Đức Phật nói nhẹ chút chớ. Thì ông lại thở nhẹ chút, có phải không các con thấy, tại sao người ta thông minh được vậy, còn mình sao mình không biết vậy thì ông Upali đầu phải là không thông minh mấy con, cho nên khi mà ông hết thở ông đứng ông nhập định, ôi trời đất ơi! Ông nhập Tứ Thiên ông tịnh chỉ hơi thở, Ông Phật mới kêu người khác cạo đầu, ông tu hơi thở. Ông cạo đầu Đức Phật ông tu hơi thở, ông Phật hướng dẫn cách thức cạo đầu. Mà ông biết hướng dẫn hơi thở, con nghĩ làm sao? Có phải ông thông minh không?

[Tu sinh]: 1:00:30 Kính thưa Trưởng lão, tất cả đây là có ba cái chuyện con thấy sự thật nó như thế nào không biết, nhưng mà con có một cái ý kiến là thí dụ nói về cái sự thông minh... trong cái câu chuyện mà hồi sáng cô Nguyễn Thanh cô đọc thì thấy có một cái câu chuyện của Đức Phật, có một thiếu phụ độn vô bụng vu cáo cho Đức Phật ăn nằm với cô ta... đây là cái câu chuyện bịa đặt

[Trưởng lão]: Cái đó bịa đặt không có đâu.

[Tu sinh]: Có thấy một đoạn là Phật nói một câu là “chuyện này chỉ có ta và cô biết thôi”, Phật nói câu đó không ai hiểu gì hết.

[Tu sinh]: Không phải là Nguyễn Thanh bịa đặt nhưng câu chuyện này có trong kinh, như mà ý nói là như câu chuyện đó là nghe câu chuyện đó là bây giờ bất cứ người phụ nữ nào cũng biết người đó có chữa hay không? Cái này nếu độn người ta biết liền. Hỏi đó ví dụ như bây giờ con nói này: Bây giờ con là một vị sư nha, con biết trường hợp đó nhưng mà con không có tới để mà con rờ con kiểm tra được, nhưng mà con có thể nói

một người cư sĩ nào tới....(1:01:30)

[Trưởng lão]: Nội cái câu chuyện ở trong kinh mấy con, chỉ rút ra nói thôi, còn mấy con làm bác sĩ khám nghiệm thì thôi, khỏi nói, khỏi nói cái chuyện đó.

[Tu sinh]: Nếu mà con viết cái câu chuyện này ra là con ... vì đó là Chánh kiến mà, nên câu chuyện này chắc là không có đúng rồi,

[Trưởng lão]: Không cái này là người ta khéo léo lắm, một đám Bà la môn người ta ủng hộ, không lý nào mà người ta để cái đám khác vô kiểm, mà vô đưa công an người ta xét coi cái bà này có thiệt bụng vậy không? Hoặc là đưa bác sĩ tới coi thử coi, thì cái chuyện đó nó khác rồi mấy con, còn cái chuyện này là cái chuyện người ta tổ chức mà. Tổ chức để người ta làm mất uy tín Phật, cho nên trong lúc đó là lúc người ta hại Phật, cho nên người ta có tổ chức hẳn hoi, cái nhóm của người ta. Con nói lại đó rờ bụng, nó đập chết luôn.

[Tu sinh]: Mục đích để nó đi tới đi lui, cho đúng tháng nó mới nói nó có thai chứ đâu phải tự nhiên vô nó tôi có thai liền đâu.

[Trưởng lão]: Cái nghề, nó tha vàng mình trời đất ơi cái bà này

[Tu sinh]: Đúng tháng rồi nó mới khai nó hô lên chứ

[Tu sinh]: Cái người đó không thể nào mà ngụy trang ...

[Trưởng lão]: Nhưng mà cái bộ đồ của Ấn Độ nó dễ độn lắm mấy con, chứ không như bộ đồ của mình độn với khó. Rộng

[Tu sinh]: Nếu có Chánh kiến mình vạch ra mình thấy như thế ...

[Trưởng lão]: Đây là mình lòi cái câu chuyện, khi nào mình nói cái sai, cái đúng ở trong kinh sách thì mình nói, còn bây giờ chỉ lo cái chuyện mà người ta phỉ báng Phật, người ta làm cho mất uy tín của Phật thôi, cũng là cái mẩu chuyện nó có thật chứ không phải là nói láo, cũng lấy trong kinh nói ra. Thì Thầy nói ở đây Nguyên Thanh hoàn toàn trong cái học tập, cái hiểu biết tích lũy bằng cái học tập của kinh sách, cho nên mỗi cái nó nói đều có trong kinh sách hết. Bây giờ nó không nói sai ngoài kinh sách. Cái học mình phải nhận xét cái nhớ của nó, chứ còn có nhiều khi mình nói mình

không nhớ, đọc rồi có nhiều khi mình quên mình không nhớ. Cho nên Thầy muốn nói cái vấn đề đó để cho mấy con thấy, trong cái sự tu tập của mình đừng có đê chướng cái gì. Trong khi mục đích của mình tu tập hiện giờ thời gian nó ngắn quá nó không có dài, mình ráng mình lo xả tâm thôi, còn phần ai thì kệ, mình biết mình lo cho mình giải thoát, đó là cái duyên của mình. Còn cái sự kiện xảy ra hầu hết là ở trong lớp của chúng ta Thầy đều thiết nghĩ hầu hết là bị động hết không có người nào mà không yên cả. Bị động hết

[Tu sinh]: Con bây giờ mà con thấy con cũng động,

[Tu sinh]: Nhưng mà bạch Thầy con thấy có xả tâm ạ.

[Trưởng lão]: Xả rất nhiều chứ, xả rất nhiều, có tiến bộ. Cái động này là cái động để mà xả chứ không phải mà ở trong thất mà ức chế tâm. Từ lâu mấy con thấy cái lớp không có mở ra thì mấy con thấy nó tịnh lắm chứ gì, nhưng mà cái tịnh nó không đi tới đâu, tới thì đã tới rồi, nó không tới đâu. Bây giờ mở cái lớp động chứ mình thấy cái tâm mình, nó xả liền

[Tu sinh]: Bạch Thầy con thấy nó có hai tri kiến, ví dụ như khi bình thường mình ôm pháp mình tu nhưng mà nó có ác pháp trong tri kiến ác pháp,, mình hiểu cái ác pháp đó còn nhiều, còn đây mình động khi mình hiểu nó không có.

[Trưởng lão]: Nó xả ra.

[Tu sinh]: Cái kia nó đi mất, bớt đi, cái này nó lại tăng thêm, tuy rằng thấy động nhưng mà nó tăng

[Trưởng lão]: Nào thôi bây giờ trong cái buổi mình gặp nhau mình nói chuyện để mình hỏi những cái phương pháp tu. tuy rằng nói vậy chứ sự thật ra Thầy nói chính Chân Niệm và Thanh Quang cũng đều xả rất nhiều, nói vậy chứ mà xả nhiều đó, nếu mà mình cứ để ở đó nó ức chế trong lòng mình hoài, coi vậy chứ mình nói mình xả chứ sự thật ra mình bị làm, bị nó lừa, bị ức chế trong đó, cho nên trong cái sự việc mà có thể mình xả tâm, thì mình nói toạc ra hết tất cả những cái tâm niệm của mình từ đó đến nay, còn nếu mình không chịu xả thì tức là mình huân vô còn nhiều nữa, bực tức mình nữa thì cái đó lỗi của mấy người ráng chịu.

[Tu sinh]: Nên xả đi, vì con nghĩ bạch

Thầy con thấy những cái tâm niệm cũ của mình mà nó cứ trào lên là mình xả còn chưa nổi, bây giờ mình huân vô cái mới nữa vì người này, người kia huân nữa thành ra .

[Tu sinh]: Nói là chuyện xả tâm không phải là chuyện đơn giản, nói như vậy nhưng không phải vậy đâu ạ.

155-(LCK-064B)

- *Triển khai tri kiến xả tâm
- * Vấn đạo từ trường tái sanh
- * Nhân quả
- * Sinh đôi
- * Tâm từ
- * Dân số tăng

[Tu sinh]: Bạch Thầy diễn đàn Chân Như ta dừng lại không ra nữa, hai năm rồi không ra nữa?

[Trưởng lão]: Thầy không có muốn cho ra nữa, bởi vì ra nữa thì có nhiều cái sự động lấm. Bởi vì mỗi người viết một bài, mỗi người viết một bài rồi động mấy người tùm lum. Nhất là Nguyên Thanh mà chiếm cứ ở trong đó hết thì chắc chắn mấy người đọc thôi chắc mệt mấy người hết. Thành ra Thầy thôi không có.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, cái dấu hiệu của cái chuyện là bắt đầu phải từ cái động, theo con nghĩ như thế, nó càng động mạnh thì lúc bấy giờ mới có bước chuyển, chứ còn nếu

không động thì làm sao mà chuyển được.

[Trưởng lão]: Bởi vậy Thầy muốn nói, khi nào mà mình chuyển được, cái lớp mình mở mang ra để cho mình có đủ cái tri kiến để mình chuyển cho mình khỏi bị ức chế, còn nếu mà mình chuyển mà nó không có đủ cái tri kiến thì bị ức chế hết. Cho nên Thầy thấy bây giờ cần thiết là triển khai cái sự hiểu biết của mấy con nhiều trong Phật pháp nó mới tốt. Cho nên càng hiểu biết thì chúng ta mới thấy nó xả tâm, từng chút, từng chút chúng ta thấy bây giờ nhắc về Thầy Chân Niệm nhắc đến Thầy Chân Thành thì hai người cũng từng biết hết đó chứ. Cái ông này không quét thì ông kia tôi quét có chút, quét ông này cũng để ý ông kia...

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão cái con đường của Thầy mà con đâu có tham gia vô, lúc trước thì con quét con đường đó, nhưng mà bây giờ mà... 1:29

[Trưởng lão]: Thầy dạy thôi còn năm mét mình về mình quét luôn, tại vì mình quét nhiều thôi mình quét chút bao nhiêu.

[Tu sinh]: Nói như vậy chứ chắc gì nếu mình vô trường hợp đó là phải nói ra

Tôi quét luôn, xong mỗi lần quét ba

bốn chục thước thôi.

Mai một tôi

[Trưởng lão]: Thầy nói thật sự ra nó ít, Thầy thì thầy dãi mà nhiều Thầy quá chúng công mà chịu đó, bởi vì bây giờ nó nhiều Thầy nó làm biếng nó không có quét, trời đất cái chùa nó dơ. Còn hỏi đó có một ông thầy sạch sẽ lắm

[Tu sinh]: Mấy thầy đầu kia đâu có đâu, đâu có ai quét bên dọc này, dọc bên kia quá, quét xong rồi tiếng đồng hồ.

[Trưởng lão]: Đúng là cái tâm phàm phu. Thôi bây giờ mình cố gắng mình xả mấy con, những cái đó mình tư duy, mình suy nghĩ mình xả, không có gì đâu, mọi người chú ý. Thì như vậy là xả, thầy nói bởi vì khi mà mấy con quét rồi, thì Thầy một lúc sau đó thì cấp chổi đi theo coi chỗ nào hai bên chanh chấp thì Thầy quét, thường thường hay có những điều đó lắm không, mọi lần Thầy thấy sáng ra coi mấy người rồi gặp thầy rồi thôi đừng quét, đừng quét, nhất là mấy cô. Thôi thầy cũng nhường cho quét, nhưng mà quét xong một lát thầy cấp chổi coi chỗ nào người ta chấp không quét mình

[Tu sinh]: Thầy dạy mỗi ngày phải quét cái tâm mình, không phải cần quét cái rác ra. Sáng ra lo quét cái tâm mình, quét rác không.

[Trưởng lão]: Thôi bây giờ bỏ qua những cái điều đó đi mấy con, phải cố gắng mà tu tập, có những điều kiện gì thì chắc chắn là thầy là người hướng dẫn Thầy phải chịu trách nhiệm. Chừng nào mà thầy viết một bức thơ thì mấy con tu như thế nào đó thì mấy con ráng tu tốt thì nhờ mà xấu thì chịu, thầy không trách nhiệm, còn hiện giờ thì đối với mấy con thì thầy còn trách nhiệm nói thì nói chứ còn cái điều kiện là mấy con nhớ phải ráng xả tâm vì đó là li dục li ác pháp là những cái pháp đầu tiên của chúng ta tu tập, bằng cái sự hiểu biết của mình, bây giờ cái sự hiểu biết rồi, thì mình tư duy, suy nghĩ, còn cái ông này ông xả thôi, mình xả có vậy thôi thì tức là mấy con sẽ bình an nhất không có gì khác, không cần lặp đi lặp lại gì hết, chừng nào ông này ông thấy được ông quét thì mình khỏi, không có gì đâu, mình đi làm việc khác, buổi sáng mình lao động một chút, nhưng mà lao động trong lúc có những cái chướng ngại chính là những chướng ngại đó đó, mình cần phải quét

ra mình mới bình an. Bởi vì nó có những chướng ngại nó mới hiện lên trong đầu của mình, và trong đầu của mình thì trước tiên mình chưa học cái tâm từ, chứ nếu mà học cái tâm từ thì sự thương yêu của tất cả những người tu tập cũng còn đang làm lạc mà thôi. Mà sự làm lạc đó thì chúng ta cố gắng mà khắc phục tâm mình tha thứ mọi lỗi lầm của người khác, bây giờ chúng ta sắp sửa học tới cái bài từ tâm, rồi bi tâm, rồi hỷ tâm, xả tâm. Đó là bốn cái bài Pháp rất là quan trọng, cho cái chánh tư duy của chúng ta chánh kiến.

[Tu sinh]: Kính trưởng lão không cho làm luôn một loạt

[Trưởng lão]: Không con, chưa hết đâu.

[Tu sinh]: Con bạch Thầy như mấy cái bài nhân quả thì là con thấy từ trong cuốn Phật học phổ thông Thầy dạy trước khi làm cái bài phải đưa ra cái dàn bài sau đó mới có cái bài luận sau. Vậy trong cái bài Từ tâm tui con có lập cái dàn bài không?

[Trưởng lão]: Thì con cứ lập dàn bài cái chỗ nào không đúng thì tức là chưa hiểu đúng thì cứ đem lên hỏi thầy, thì tốt nhất chứ sao? Thí dụ như bây giờ con muốn lập

dàn bài thì bắt đầu thì mình vào đề, rồi thân bài, mình kết luận, vào đề nó có ba cái mục như vậy chứ không có gì hết. Mình vào đề bằng cách nào đây, nói thí dụ như mình nói về tâm từ, vào đề thì mình giới thiệu cái Đức từ tâm, cái lòng thương yêu của mình đối với cái sự sống của muôn loài thì mình giới thiệu cho người ta biết thì đó là vào đề, có gì, điều đó thì dễ thôi, sau khi mà vào đề xong rồi thì bắt đầu vào thân bài của nó. thì mình muốn nói như thế nào cái lòng từ của mình như thế nào thì mình cứ triển khai cái lòng thương yêu của mình như thế nào đối với từ cỏ cây, cho đến thời tiết rồi cho đến loài động vật, cho đến những cái loài người cho đến loài người như thế nào mình mới hết, những đó. Nếu mà mình nói xong rồi khi mà cuộc đời mình tiếp xúc mình thấy còn cái sai qua cái lời nói thì mình đã nói rồi mà mình thấy sai thì mình chỉnh ngay mình làm trong khi mình nói, bởi vì nói phải “tri hành phải hợp nhất” cái lời nói với cái hành động của mình phải hợp nhất, mà bây giờ mình nói rồi, thì nó đã nhắc nhở mình đó, do đó khi mà mình thấy ở cái này sai thì mình sẽ ngay đó mình chỉnh mình lại có gì đâu, bởi vì cái bài học là cái hiểu biết đi trước, cho nên cái hạnh đi sau, vì vậy mà sau khi dạy tới lớp

Chánh tư duy thì mấy con sẽ sử dụng, bây giờ thì mấy con tư duy ở trên Chánh kiến cho nên vì vậy mấy con cần hiểu, hiểu làm bài cho nó rõ ràng, cụ thể để chuẩn bị cho mình tới cái giai đoạn mà tu tập Tứ Niệm Xứ, lẽ ra thì phải học cái lớp Chánh Tư Duy mới biết cách tư duy trên tư duy, nhưng mà vì bây giờ áp dụng vào để cho mình tu tập cái thời gian nó ngắn hơn trên Tứ Niệm Xứ về cách thức xả tâm do đó thì Thầy mới hướng dẫn cách tư duy trên cái sự tư duy qua cái sự hiểu biết của mình rồi, để áp dụng nó vào chỗ nào để xả, có vậy thôi chứ không có gì hết.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Trong cái cuốn hai đạo đức làm người thầy cũng có nói từ tâm, bi tâm, hỷ tâm, xả tâm

[Trưởng lão]: đúng rồi, mấy con có thể nương vào đó mấy con ghi lại. Tức là mấy con hỏi đó mấy con đọc sơ qua mấy con có hiểu rồi chứ gì? Nhưng mà hiểu chưa có thấu đâu, mấy con bây giờ mấy con làm mấy con viết ra thành một cái bài, có thể dựa vào đó nó sẽ nhớ hơn một chút nữa, rồi mình tư duy thêm có còn cái gì thiếu và trong cuộc đời của mình có những cái sự kiện gì mình đã thương yêu chúng sanh, đã thương yêu các loài cỏ cây và chưa có thì mình khởi ý để

mình nghĩ đến cái chỗ thương yêu đó

[Tu sinh]: Nhưng mà theo con nghĩ là không có cần phải lập cái dàn bài một cái dàn bài từ ngoài... gì ở ngoài...8:20

[Trưởng lão]: Có chứ con, phải có. Không khéo con đi lạc đề. Nếu mà cái bài của Nguyễn Thanh mà nói về thực phẩm bất tịnh mà nói qua hạnh thiếu dục tri túc, nếu mà không có một cái sự nối kết chặt chĩa thì mấy con thấy nó lạc lắm, chứ không phải không đâu.

[Tu sinh]: Nó lòng vòng

[Trưởng lão]: Thành ra nó lòng vòng, nó lạc đề nó qua thiếu dục, tri túc. Mà nó áp dụng như là sít sao từ cái thực phẩm bất tịnh mà áp dụng qua tri túc để đến cái phương pháp xả.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Cái bài viết về Thiếu dục tri túc thì bài ấy là do Nguyễn Thanh nghĩ ra hay là Thầy gợi ý để làm?

[Tu sinh]: Không, chính nó, nó nghĩ ra, sau khi Thầy nói con nhỏ này nó cũng khéo thiệt, nó cũng biết cách để mà nghĩ ra để mà xả. Cho nên vì vậy mà Thầy mới Thấy được cái đầu óc một cách rất là lạ kỳ, thay vì làm

cái thực phẩm bất tịnh, nội cái thực phẩm bất tịnh không nó dẫn nó rất nhiều, cái chỗ mà nó đưa từ cái chỗ mà nó đã học, hiểu biết để mà nó nói đến, để gợi cái lòng thương yêu của mình đối với những con bò cái này, những cái con gà này, con gà nó khép chặt ở trong một cái hộp như thế này mà nuôi con gà để nó đẻ, nó đốt đèn sáng trưng ở trong đó hết để mà đẻ một cái trứng.

[Tu sinh]: Một bên thì gai gang, một bên thì ba gang, cho ăn rồi đốt đèn cả ngày cả đêm.

[Trưởng lão]: Còn con heo cũng vậy mấy con, trời ơi con bê cũng vậy, đẻ ra rồi thì nó nhốt con bò mẹ riêng ra con bò con nó nuôi cách khác.

[Tu sinh]: Nói đầu mà Thầy con Thấy ghê quá

[Trưởng lão]: Nó nắm vững hết cái trại trần nuôi ở đâu bên Mỹ hay sao?

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Cái tài liệu đó sau này có cho con xin nghen Thầy,

[Trưởng lão]: Nó có nhiều bài lắm con, Thầy sẽ đưa mấy con, nó nói rất rõ một năm vậy đó, ở nước Hoa Kỳ nó đã tiêu thụ bao

nhiều con gà, bao nhiêu con heo, bao nhiêu con bò nó thống kê bên nước đó vào đây nó thuộc hết.

Rồi nó chuyên chở qua Việt Nam nó bán bao nhiêu, bao nhiêu tụi nó tính hết. Ghê gớm thiệt, những cái độc nó ghê gớm, Thầy nói nếu mà không có...

[Tu sinh]: Bạch Thầy, tu như chúng con có thể để một lượng sách làm tủ ở bên cạnh để tham khảo để làm được không?

[Trưởng lão]: Nói chung là cái tri kiến của mấy con mà, cái tri kiến của mấy con nói cần thiết lắm mấy con. Bởi vì đây là mình triển khai cái tri kiến hiểu biết của mình bằng một sự thật, để gọi lại cái lòng thương yêu của mình khi thấy một con bò cái mà nó cho ăn cái bầu sữa nó phồng, nó phải treo lên mấy con, để dùng máy nó bóp con bò cái để mà lấy sữa, cách rất là khổ đau, cho nên vì vậy nghe rồi thầy nói thật hết muốn uống sữa.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Trong các tạp chí hàng ngày nếu quan tâm đến chỗ này một chút thì chỉ cần một, hai tiếng đồng hồ thì không biết bao nhiêu tư liệu để viết.

[Trưởng lão]: Đó thì lẽ đương nhiên

[Tu sinh]: Nắn được vấn đề đó có thể viết đầy các tư liệu ấy.

[Trưởng lão]: Thì con thấy cái này nó thực tế quá mà, mà nó gây được cái lòng thương yêu của mình rất lớn, nó rất là rõ ràng, cho nên người ta không hiểu biết rồi người ta thấy uống sữa này kia rồi. Khi mà hiểu biết cách thức người ta nuôi người ta lấy sữa, từ con bò con mà ra nó không bao giờ được con bò mẹ liếm được chút nữa, nó nuôi kiểu đó. Rồi từ con gà mà nhốt lấy trứng, trời đất ơi Thầy nghe nó ghê. Rồi con heo, con gà mà nó nuôi nó lấy thịt mà thịt này kia, cách thức bên nước của nó, nó ăn cái loại thịt mềm như thế nào, nó nuôi con bò đó, con heo đó nó như thế nào, nó ác vô cùng, nó làm cho con vật nó quá khổ, sống một cách chật chội, đó thì các con thấy, trong cái vấn đề đó mà nếu không làm sao mình gọi được cái lòng thương yêu. Mà trong khi thế giới người ta đang đẩy đầy tài liệu đó quá trời mà mình không đọc. Rồi cái sự hiểu biết kiến thức như này mình có hiểu biết được đâu.

Thầy nói nếu mình không đọc mình không hiểu biết gì hết, ai cho thì cứ ăn thôi.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Đưa những cái

tài liệu đó ra nghe thấy giật mình, tài liệu đó bên nước ngoài, trong này Phật học không có, mỗi tháng có ra một cuốn, mỗi tháng nó ra một cuốn. Mình không có mua thưa Thầy nó nói hết.

[Trưởng lão]: Lẽ đương nhiên là có nhưng mà mình cứ cấm đầu của mình, bây giờ cái lớp Chánh tri kiến của mình mới triển khai ra để cho cái tri kiến của mình hiểu biết, để từ cái hiểu biết đó rồi mình mới thấy xót xa mấy con và đồng thời cũng lấy cái này mình mới nói ra cái đạo đức nhân bản mấy con, để cho mọi người ăn thịt họ mới thấy được cái nỗi đau. Nó thực tế, cụ thể mà nó có bằng chứng đàng hoàng chứ đâu phải mình nói cái chuyện mơ hồ đâu.

Rồi thử mình đặt thành vấn đề trong khi mình luận mình viết đặt thành vấn đề như mình bây giờ người ta nuôi mình để ăn thịt, người ta nhốt mình như thế này rồi người ta cho ăn mình cũng ráng mình sống mình ăn cho nó mập ra vậy, tới chừng đó người ta đưa ra lò sát sanh để thịt mình cho nó mềm.

[Tu sinh]: Bữa nay Việt Nam mình đó mà thầy, nó mở cái lò sát sanh, ví dụ như con gà đưa vô cái nó có cái máy nó xoay một

cái lông rụng hết trơn, đưa vào cái máy kia nó cắt cổ lấy máu, đưa vào kia nó chặt thịt, một ngày mấy trăm ngàn con gà, nhanh lắm.

[Trưởng lão]: Thì mấy con cứ nghĩ đi, chúng ta cần phải hiểu, nhất là trong cái giai đoạn chúng ta đi theo Phật giáo mà học cái tâm từ, tâm bi thì chúng ta cần phải hiểu, mà khi mà những cái tài liệu chúng ta nói lên thì chúng ta hoàn toàn chúng ta nói lên cái Đức hiếu sinh của chúng ta. Nó làm cho mọi người khác người ta đọc đến người ta xúc động, đó là cái lợi ích lớn mà. Từ đó nó ngăn chặn được cái tầm vóc ác.

Thì trên cái nền kinh tế thế giới bây giờ người ta nhắm vào cái lợi cái tiền bạc nhiều người ta làm như vậy. Sự thật là thấy khổ của cái loài vật mà sống trong cái thời gian sáu tháng, năm tháng quá khổ, ghê gớm khổ. Những cái tài liệu như vậy chúng ta học để rồi chúng ta thấy còn gì mà ăn, còn gì mà uống, còn gì mà ham nữa. Chính đưa ra những cái đó mới, bởi vì hiểu được cái mục đích quán thực phẩm bất tịnh chứ gì, để ngăn chặn cái lòng tham ăn của mình gì? Mà đưa ra những hình ảnh đau khổ đó chúng ta còn muốn ăn nữa không mấy con, cái hay cái chỗ đó nữa chứ. Nếu mà chúng

ta không biết sử dụng cái chỗ này nó trật lất. Mình quán thực phẩm bất tịnh sao lại quán nuôi gà, nuôi heo, trong này. Mình phải hiểu biết được cái chỗ áp dụng được cái chỗ đó mà phải có cái đầu óc hiểu để làm cho người ta ngăn chặn.

Cho nên cái mục đích của chúng ta quán thực phẩm bất tịnh là gì? Cái mục đích đó là làm chúng ta chán cái ăn uống, mà giờ nghe cái chuyện đau khổ của loài vật như vậy chúng ta có nhàm chán không? Nó hơn là cái chúng ta quán mà suông suông, chứ quán suông suông chứ sữa tôi uống không sao. Nhưng mà không ngờ muốn uống được giọt sữa trời đất ơi con bò nó siu chân, siu cẳng nó đau đớn nó vô cùng nó mới có được giọt sữa chứ.

Cho nên trong những cái bài học của chúng ta từ đó, từ đó nó từ chúng nó thấm nhuần, nó thấm nhuần từ đó chúng ta thấy, chúng ta không còn thích sữa nữa, chúng ta không còn thích ăn, uống những cái ngon, dở. Do cái hiểu biết nó thấm nhuần.

Như vậy Thầy muốn cho mấy con cũng đều hiểu như vậy, và may có một cái tử sách của Nguyên Thanh, nói cái tử sách là cái đầu của nó ý, chứ thực ra bây giờ mà đọc mà viết

thì ngồi đọc sao hết. Mà sự thật ra nó chưa chắc nó mang vào trong này. Cô út nói nó mang hai cái tủ sách chứ sự thật một thùng sách là hết sức. Ba cái kinh là hết mức, nhưng mà cái này nó đọc ở đâu, chứ không phải ở đây có.

[Tu sinh]: Có lẽ nào đã qua cái khóa này hồi ở ngoài rồi thưa Thầy, giờ nó còn...

[Trưởng lão]: Cho nên ở đây chỉ có viết lại thôi, chúng ta chỉ viết lại mình viết có hệ thống viết cho chúng ta đọc nghe từ cái thực phẩm bất tịnh cho đến cái vấn đề nợ, vấn đề kia, nó nhằm vào để hướng dẫn cho chúng ta ly cái lòng tham ăn của chúng ta. Cái đó là cái hay đó nha. Cho nên nó dám đem áp dụng cái thiếu dục tri túc vào cái chỗ mà bất tịnh ở trong này, con thấy ghê gớm chứ đâu phải, nhiều khi chúng ta chưa biết, nhưng thực ra cái thiếu dục tri túc chúng ta biết nó như thế nào, chúng ta chưa có hiểu cái chỗ này đâu mà bây giờ nó đã hiểu, Thầy nói sự thật cái đầu óc này thông minh thật đâu có phải. Biết áp dụng cái chỗ này để mà ly cái tham ăn của chúng ta, các con thấy cái chỗ đó, cái gì mà tốt hơn là cái chỗ mình biết đủ rồi mà còn thêm nữa. Cái tâm tham của mình, thấy cái này ngon thêm thêm chút,

phải không? Các con hay viết cái chỗ đó là cái chỗ mà nó biết áp dụng đây chứ, biết áp dụng vào. Như vậy là sau khi nói rồi, mà khi hướng dẫn nó đã sẵn ở trong cái đầu nó rồi, áp dụng để không khó đâu, sự hiểu biết. Bởi vì nó lấy từ cái tri kiến cái định vô lậu của Phật nó triển khai cái tri kiến của mình, cái ý của mình dẫn đầu các pháp cho nên mình dẫn nó vô những cái đúng Thầy nói nó sẽ giải tỏa được cái tâm của mình nó sẽ xả được tâm mà không bị ức chế.

Cho nên hôm nay các con thấy rõ, cái Thiền nào ức chế và cái thiền nào xả tâm, mà xả tâm bằng cái gì chứ đâu phải xả cái Nghiệp bằng cái ức chế của chúng ta đâu, hoặc là chúng ta tác ý sơ sơ, cho nên chúng ta biết rằng con đường chúng ta đi đúng, không còn sai nữa, nếu mà không có cái Định Vô Lậu, cái tri kiến giải thoát này là muôn đời chúng ta đều bị ức chế, không làm sao mà chúng ta ra. Cho nên những cái tài liệu này thì mấy con chờ đợi Thầy sẽ phô tô Thầy sẽ gửi cho mấy con để cho mấy con có cái tài liệu để cho mấy con đọc và ghi nhớ, mấy con đọc mấy con thấy, Thầy chỉ nghe qua một lần thôi, nhưng mà Thầy thấy sót sa mấy con.

[Tu sinh]: Đem tất cả những cái bài viết của cô Nguyễn Thanh đóng thành sách

[Trưởng lão]: Có lẽ là đưa đánh vi tính con,

[Tu sinh]: Đưa hết luôn.

Sóng Thần ở Ấn Độ Dương, do động đất nó mới ra Sóng thần.

Đưa hết tất cả các bài của Nguyễn Thanh từ bài một đến hết..

[Trưởng lão]: Coi như là sau này nó đủ hết, nhưng bây giờ những cái bài cần thiết thì Thầy sẽ pho tô cho mấy con đọc.

[Tu sinh]: Bạch thầy bây giờ con...

[Trưởng lão]: Thôi bây giờ thì mấy con cố gắng, thật ra thì lần lượt mình triển khai mỗi người một chút ít thì cái duyên phận của Nguyễn Thanh như vậy thì thôi, mấy con đừng có nghĩ ngợi gì? Thầy cũng lo lắng cho nó chứ không phải là Thầy bỏ nó đâu. Thầy đã tuyên bố như vậy và mọi người cũng đều biết nếu mà cái điều kiện mà Thầy bỏ nó để nó không có tu tập được thì Phật tử người ta sẽ trách Thầy, con thấy hồi sáng này cô Liên Châu cô đến cô xin cô Út để cho Nguyễn Thanh ở lại đây đừng có đuổi

Nguyên Thanh, xin Thầy nữa. Vì vậy rõ ràng là người ta đã nghe những cái bài đọc, tuy rằng người ta nghe một lần chứ chưa phải nghe nhiều nhưng người ta mong muốn có những người tu cho được tốt, có những cái tài thì đó là những cái điều kiện mà Thầy sẽ cố gắng, mặc dù là trong cái khó khăn của Thầy chứ không phải dễ, mà thầy cũng cố gắng để giúp đỡ cho Nguyên Thanh tu tập cho đến nơi, đến chốn. Thầy nghĩ rằng cái vấn đề đó nó không có khó đâu mấy con. Như là Thanh Quang đã nói, đó là trách nhiệm bốn phận của Thầy rồi.

Thôi bây giờ mấy con còn hỏi điều gì nữa không?

[Tu sinh]: Hỏi này thầy giảng là từ trường ác đi tái sanh, khi cú đầu người ta tạo cái từ trường ác đi tái sanh. Xin Thầy giảng rõ, chi tiết hơn từng giai đoạn từ A tới Z, nghĩa là từ giai đoạn đầu cho tới khi tái sanh đi vào bụng ai? Chẳng hạn từng giai đoạn chi tiết.

[Trưởng lão]: Từng cái giai đoạn, thí dụ như bây giờ đó một cái người đó họ chửi mắng một người khác, thì cái từ trường ác nó phóng xuất ngay liền tức khắc, đó là qua cái tâm sân của họ, nhưng mà cái từ trường đó

là một cái phóng xuất ra một cái từ trường đó là cái nhân, cái nhân đó nó tiếp tục nó sẽ tương ứng với một cái quả ở đâu đó. Ví dụ như mình chửi cái người này thì nó tương ứng nó sanh ra một cái người để bị người khác chửi lại, bởi vì nó từ trường ác mà, cho nên nó sẽ tương ứng trong khi đó nó phóng ra cái từ trường đó, nhưng mà nó chưa có đủ duyên. Thí dụ như nó chưa có hợp duyên cái từ trường đó nó không có thành cái quả của nó đâu, nó không thành cái quả, tức là nó chưa đủ duyên thì nó chưa thành đứa con của nó phải không? Nhưng mà nó đủ duyên ngay khi mà con nói cái lời nói đó thì nó đủ duyên thì nó đủ duyên tức là nó hợp lại, chứ nó không phải đi từng bước, từng bước như chúng ta hiểu đâu, khi mà chúng ta nói cái từ trường thì mình nói đây chứ nó phóng ra thì nó khắp cùng trên cái bầu khí quyển của chúng ta, nó không có đâu xa, nó ở trên cái hành tinh sống của chúng ta, nó không có đâu xa, bởi vì nó là cái môi trường sống.

Cái hành động nào, cái lời nói ác thì nó sẽ phóng cái từ trường ác, thiện thì sẽ phóng từ trường thiện, mà nó tương ứng với đâu đó thì nó lại tái sanh làm liền, mà nó không tương ứng tức là duyên hợp nó chưa đủ, thì

tức là chúng ta còn tiếp tục phóng nữa, con hiểu không. Mà khi mà nó tương ứng thì ngay trên từ trường, bởi vì nó là nhân quả chung của mọi người. Người kia cũng sân, người nọ cũng sân tương ứng hết, trong đó nó tương ứng nó giống nhau, nó chờ cái tương ứng với cái sanh nó tương ứng với nhau. Ví dụ cái người đó nó tương ứng cái sân đó giống như cái sân của con sân, thì ngay đó nó sẽ kết hợp thành cái duyên của cái đứa con của cái người đó.

Cho nên nó nhân với quả, nhân với quả, nó đâu có bao giờ, bây giờ con còn sống mà nó vẫn sanh ra những đứa con, đứa con của nhân quả, tức là nhân cái hành động thiện, ác của con, con hiểu không? Tức là nhân quả.

Do đó nó không phải là nó đi từng bước, từng bước nó không phải đâu, con phóng xuất ra rồi, rồi bây giờ đằng kia nó cũng giận, bây giờ đặt thành trong cái hành tinh chúng ta này giờ này đây ngoài chợ Trảng bàng nó có cái bà đẩy sân dữ tợn, cũng đồng thời ở chỗ kia nó cũng có cái người sân cũng dữ tợn, chửi lộn này kia, rồi ở Thành phố năm, bảy chỗ nó cũng sân nó chửi lộn trong cái thời điểm đó thì nó cũng phóng xuất ra

cái từ trường sân, cái người tham nó phóng xuất ra cái người tham, mà cái người cầm dao giết người, cắt cổ gà, cắt cổ chó hoặc là thiêu đốt hoặc làm cái gì nó cũng phóng xuất ra đầy trong không gian chúng ta những từ trường. Rồi bây giờ nó tương ứng giống ai thì nó sẽ tương ứng giống ai nó làm con người ấy hết, tức là nó thành quả, nó duyên hợp nó thành quả, nó phóng xuất ra, cũng như bây giờ phóng xuất ra không nghĩa người ta sanh liền đâu, con hiểu không? Nó chờ cho tương ứng

Cũng như bây giờ Thầy sắp sửa cận tử nghiệp của Thầy sắp sửa Thầy bỏ thân, mà nó chưa tương ứng tức là nó chưa có cái bào thai để nó tương ứng nó vào cái bào thai, tức là cái duyên đó nó chưa có hợp. Tức là bây giờ ông bà đó, nó hợp với ông bà đó rồi, cái tương ứng của Thầy, cái cận tử nghiệp của Thầy nó hợp với ông bà đó rồi, nó giống y như vậy, nó cũng tham, sân, si phiền não giống y như vậy phải không? Nhưng mà ông bà này chưa có giao hợp đâu cho nên Thầy còn nằm đây Thầy còn cà hắc, cà hắc cà hắc, nhưng mà chờ ông bà này giao hợp bên đây thầy hắc một cái bắt đầu nó không thở nữa thì ngay đó cái quả đó, cái cận tử nghiệp đó

nó đã vào cái bào thai, nó tương ứng. Tức là bên đây Thầy tắt thở, Thầy hợp cái vậy thì hết thở nữa rồi thì bên kia nó có cái đứa con ở trong cái bào thai rồi, có cái mầm đó. Tại vì nó giao hợp nó phải đúng, nó duyên hợp, nó tương ứng duyên hợp.

Cho nên cái từ trường nó vô hình, nó thuộc về Tưởng, Tưởng uẩn, nó thuộc về Hành uẩn, nó thuộc về Thọ uẩn, nó thuộc về Thức uẩn, nó bốn cái uẩn, mà giờ cha mẹ kết hợp nó chỉ có cái Sắc uẩn thôi, mà giờ Sắc uẩn nó chưa giao hợp thì ông nội nó vô chỗ nào mà nó thành con. Con hiểu chỗ đó chưa? Cho nên nó chờ cho đúng cái thời điểm. Mặc dầu bây giờ ông bà đó lại có cái tham, sân, si giống như cái tham, sân, si của Thầy ở bên Việt Nam, nó giống rồi, nó chờ đó. Hể mà bên đây hợp một cái thì Thầy tắt thở thì bên kia, đó là cái cận tử nghiệp. Còn cái chưa cận tử nghiệp mà nó vẫn sanh nhân quả thì nó cũng như vậy mấy con, nó cũng phóng xuất ra nó chờ đó, hợp cái nó sẽ có.

[Tu sinh]: Bạch Thầy con xin hỏi câu hỏi này. Con thấy có một nhà..kệ nó khoảng 11, 12 tuổi rồi, mà giống như nó không có não Thầy, não nó giống như không có chất bên trong, nó cũng dính như đứa trẻ mới

sinh, mặc dù nó lớn nhưng nó giống như đứa trẻ mới sinh, nó vẫn không biết gì hết. Nếu như mà nói về...cái trường hợp đó như thế nào Thầy.

[Trưởng lão]: đó là cái trường hợp sắc uẩn nó thiếu rồi, tức là cái nhân quả của nó thuộc về loại thần kinh rồi mấy con. Cái não không có cho nên nó giống như cái cục thịt mà.

[Tu sinh]: Có trường hợp mà đến một lúc nào đó 12, 13 tuổi nó dính, bỗng nhiên nó có cái não trở lại mà nó hoạt động bắt đầu giống như từ sơ sinh trở lên.

[Trưởng lão]: Thì nó cũng có cái trường hợp đó, tức là nó có cái mầm đó mà nó không phát triển, cái mầm của não nó không phát triển, mà cái đó cũng nhân quả con. Nhân quả nó tạo cái duyên gì đó mà bây giờ cái óc nó không phát triển, nó để cho nó nằm nó chịu như là cục thịt một thời gian. Đó là cái cũng nhân quả rồi.

[Tu sinh]: Thưa Thầy vậy nó cũng nhập liền chứ nó không phải đi mênh mông ngoài không gian thưa Thầy.

[Trưởng lão]: Cái từ trường hả con? Cái từ trường nó đâu có đi con, nó tưởng

nó đi. Con thấy, mấy con cứ hiểu. Bây giờ Thầy nói như thế này này, khi cái từ trường đó mà mình nói theo cái hiểu của mình như là cái dòng điện nó phải đi ở trong cái dây điện. Bây giờ Thầy bật cái đèn, thì cái dòng điện nó thấy nhanh chóng vậy chứ nó có đi ở trong đó có thấy không, cái dòng điện nó đi, thì cái dòng điện mình đâu có thấy hình dáng, nhưng mà cái đó nó khác con. Cái từ trường này khác, con vừa nói lời nói là nó phủ hết không gian chúng ta, nó không có chạy mà nó không có đi, bởi vì nó trong cái môi trường nhân quả, nó khác cái dòng điện.

[Tu sinh]: Vậy cái môi trường nó có sẵn.

[Trưởng lão]: Nó có sẵn rồi mấy con, nó tương ứng là nó phủ hết rồi, cho nên nó liền đó mình nói cái nó phủ hết rồi, phóng ra là nó không có không gian, thời gian.

[Tu sinh]: Thưa Thầy hỏi đó cái công ty Ngọc nó bị trong người nó có cái màu sắc từ, nó có phải giống vậy không thưa thầy. Màu sắc nó đi nhập qua màu tím bên đây màu tím, bên kia màu tím nó nhập vô..

[Trưởng lão]: Không cái đó là họ nói về màu sắc chứ không có con, bây giờ cái

từ trường bao giờ con thấy cái từ trường của nam châm mà nó hút mà con thấy nó có màu sắc gì không? Nó không có màu sắc gì hết, mà mình đây mình mượn cái đó mình nói thôi, chứ sự thật ra nó không có mấy con. Mình không có nói, cái từ trường thì nói phóng ra, đánh người ta cái.

[Tu sinh]: Tham khi mình nói tham là nó phóng ra luôn,

Kính thưa Trưởng lão! như vậy thì khi một người tái sinh làm con cái của cặp vợ chồng này (29:00)

[Trưởng lão]: Thầy nói cái đó con thấy là hai anh em sinh đôi, mà người sanh trước tâm khác, mà người sanh sau tâm khác con, rồi cái tai họa trên cuộc đời này cái người sanh trước nó gặp cái tai họa khác, mà cái người sanh sau cũng hai người sanh đôi, cũng đồng thời trước sau có một vài phút, một vài giây mà nó khác, đó là nhân quả người ta mà, nó tương ứng mà bây giờ nó giống cái tham, sân, si nó. Nhưng mà cái nghiệp của nó để thọ được cái phước báo hay không nó còn có cái riêng của nó chứ, cái cộng nghiệp và cái biệt nghiệp con.

[Tu sinh]: Cái cận tử nghiệp mà nó đi

đầu thai thì dùng trí tuệ Tam Minh vẫn biết nó ở chỗ nào, thế nhưng cái từ trường mà nó phóng xuất ra trong lúc mà còn đang sống chứ chưa phải là đoạn cận tử nghiệp thì nó cũng đi đầu thai thì lúc ấy có dùng tam minh để biết rằng nó ở chỗ nào không?

[Trưởng lão]: Biết chứ, bởi vì Tam Minh mà, nó có cái chỗ nào mà nó không thông. Bởi vì cái Tam Minh này nó hay lắm mấy con, nó không có không gian, thời gian, hể ý nó muốn là nó thấy biết.

Bởi vì thí dụ như bây giờ Thầy nói là một con người sanh ra nhiều người bằng cái hành động thiện, ác của nó mà khi mà còn sống thì không ai tin. Nhưng mà cái người người ta có Tam Minh, người ta nói cái người ta biết liền, người ta hiểu liền, khỏi cần phải đem thảo mộc mà chứng minh, con hiểu không?

[Tu sinh]: Thế thì một đời người đang sống mà họ tạo ra không biết bao nhiêu người, bao nhiêu loài vật. Không biết thế nào kể hết được. Những tính cách mạnh nó đầu thai vào tính cách mạnh, nó cứ như thế nó đầu thai vào tính cách mạnh

[Trưởng lão]: Đúng vậy, mình thì coi

như là vô tình cứ chịu phóng xuất mà sanh ra mặc ai sanh ra nó làm gì làm, khổ đau gì mặc, nhưng mà không ngờ mình chính là chủ chốt, bởi vì mình là nghiệp nhân quả mà. Bởi vậy nói nhân quả, mấy con đừng có nghĩ là mình đi tái sanh.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Con xin hỏi Thầy những con vật nó sanh rồi nó cũng tức giận, nó cũng phóng xuất.

[Trưởng lão]: Đúng vậy đó con, nó cũng phóng xuất, hể nó tức giận mà nó giành ăn, nó cấu xé nhau thì nó cũng phóng ra y như mình vậy.

[Tu sinh]: Như vậy là hàng ngày con tưởng tượng ra mà nó phóng xuất ra... cả cái môi trường

[Trưởng lão]: Chứ sao

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Cái từ trường của vật với của người không tương ứng với nhau được ạ?

[Trưởng lão]: Sân nó cũng y nhau con, nó cũng tham, sân, si, con vật nó cũng như con người. Nhưng mà cái lớp nghiệp của nó là con vật, cái tâm của nó. Cái vô hình, cái phần tâm nó vẫn giống nhau, nó tham, sân,

si nó cũng vậy.

Nhưng con người nói khác hơn là nó biết thiện với ác, còn con con vật nó không biết. Vậy chứ cũng có con nó hiền lành lắm mấy con, nó được cái sự hướng dẫn của mình. Thầy nói bây giờ một con rắn đi, nó ở gần với một người tu đi, nó hiền lắm mấy con, mà nó ở gần với người dứ gặp ai nó mổ, gặp cái ông Thầy mà bắt rắn mà ông dùng ngải, nghệ ông bắt rắn ông xả, mình vô lý quá nó cắn mình chết. Còn gặp ông Thầy tu mà ở gần con rắn, con rắn mình vô nó không cắn, nó có ảnh hưởng tốt lắm chứ.

[Tu sinh]: Thưa Thầy những cái con vật mà lúc nó làm thiện như vậy rồi từ trường phóng ra nó sanh làm người không thưa Thầy.

[Trưởng lão]: Nó gần với một cái con người của chúng ta đó nó được những cái thiện mấy con, nó sẽ sanh làm người. Bởi vì tiêu chuẩn, nó có cái tiêu chuẩn đó con. Thí dụ như con rắn mà nó hay bắt nhái, cóc mà giờ nó ở gần con người của mình, nó không ăn con cóc, con nhái nó hiền lành ăn chay luôn, bữa nào nó cũng xin cơm mình nó ăn, mình không cho nó ăn những con vật hiền đó, tức là nó tránh những cái nhân sát sanh

nó rồi. Rồi mình thấy con người mình còn nói vọng ngữ, nói láo chứ, chứ còn con vật nó có nói đâu, rồi nó cũng đỡ, cái giới đó, con hiểu không? Rồi cái tánh mà nó dâm dục này kia thì nó cũng có chứ không, mình ở gần mình riết rồi cái tánh dâm dục nó cũng hết đi, đó là những điều kiện nó thành người được mà, nó đúng năm tiêu chuẩn giới luật là nó thành người đó mà.

Một con vật con nuôi mà nó đúng năm tiêu chuẩn mà nó sẽ thành người đó. Bởi vì năm tiêu chuẩn làm người mà, năm giới đó.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, như vậy là trong cái khoảng thời gian con sống độc thân, con tự nhiên con cảm nhận cái cây nó muốn gì đó, thành ra con ngồi trong cốc con mà con ngồi con thuyết đạo cho mấy cái cây đó nghe này, chứ mấy cái con chim mà nó bay đó nó lú lo trong cốc con, con ngồi con tịnh tâm con thuyết đạo cho nó nghe, như vậy những cái từ trường nó tốt không Thầy?

[Trưởng lão]: Thầy nói thí dụ như một con vật nó cắn con đi, như một con muỗi hoặc một con kiến nó cắn con, con nói: con đừng có cắn chú, chú đau lắm à con. Con cắn là ác pháp, còn con không cắn là thiện pháp. Con nhắc vậy, sau đó con kiến không

cấn con. Đó là mình hướng dẫn thiện mà con.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, đúng như Thầy, con có mấy lần bị trích nó bò lên chân con con rết bự này Thầy, cái nó vấu vấu vậy nè, con đứng im bặt con nói mình làm thiện ít khi gặp vật, vật nó không có làm hại mình đâu, nhiều lần trích như vậy con đỡ đỡ nó vậy con thả đi mà mấy lần nó sống

[Trưởng lão]: Thì đó là mình hiền mà, rồi từ đó mình dạy nó, mình biết nó sẽ gặp những người ác nó cấn đó, chứ không phải không đâu. Nhưng nó thấy mình quá hiền không có, Thay vì người ta nó bu vậy đó, bám vô trong da mình vậy, mình lật đặt mình rung nó đi, nó biết là cái này dữ tợn rồi nó cấn liền, nó đâu có. Còn cái này nó thấy con đứng yên, thành ra từ từ bắt đầu nó xả, nhưng mà con nên dạy nó con: Con rết mà con có duyên mà đến đây bò trên chân chú đó nha, con đừng có cấn ai nha con, con không cấn ai thì con sẽ được bình an, yên ổn, con nói vậy đó, đó là cái điều tốt. Thành ra cuối cùng nó thà chết nó không cấn đâu.

[Tu sinh]: Lúc đó là con ngồi yên, kiến nó bò lên chân của con, tại mình không biết kiến nó bò lên chân mình, là cùng chân

lên luôn, con nói với kiến con, nếu như mà mình có phản ứng là mình có cái từ trường ác đối với nó, và như vậy là làm cho nó ác như mình luôn, giết nó nó mới cắn mình, thành ra nó ác, thôi mình yên lặng rồi nó đi nó mới hiền, vậy mà lát nó bò mất hết.

[Trưởng lão]: Đó vậy đó mấy con, nó cảm thông được mình, và đồng thời mình cũng hướng dẫn mình, và đồng thời mình cũng hướng dẫn nó, mình cứ mà mình sống mà mình biết cách mình, bởi vì mình là cái người tu mà phải không đâu, mà chính cái chỗ ở không đó mới luyện cái tâm từ, cái lòng thương yêu mình dạy chính nó thâm nhuần cái lòng từ của mình lớn lắm thành ra mình với mọi vật nó gần gũi nhau, cái lòng thương yêu nó gần gũi nhau. Mấy con cứ tập một thời gian mấy con sẽ thấy cái lòng thương yêu của mình lớn lắm đó. Cho nên đối với ai mình cũng không tức giận, không buồn phiền.

[Tu sinh]: Con bạch thầy như vậy là những cái đàn kiến mà có duyên gặp mình, mình cũng từ từ ảnh hưởng lành như thế thì qua một cái giai đoạn nào đó, nó cũng có thể ảnh hưởng nó có trở thành người không Thầy?

[Trưởng lão]: Chứ sao con, nó sẽ thiện, đúng cái tiêu chuẩn là nó làm người là hết, bởi vì qua cái lớp kiến mà thôi. Cũng như cô Diệu Vân hồi trước có cái đường, cái thất của cô có cái đường kiến đi qua từ bên đây nó đi qua, kiến lửa mấy con, nó làm cái hang, nó làm cái đường đi, thấy đất ở trên, nếu buổi sáng quét nó chạy tùm lum ra đụng đâu cắn đó, thì cô có quét, cô nói: bây giờ con đường này cô đến đó cô quét cô ngồi xuống cô nói: Ở đây là cái đường đi, mấy con đừng ở đây đi chỗ khác đi cho cô quét, chứ không mấy con ở đây thì cô quét làm cho mấy con đau hoặc là mấy con bị động, tốt hơn mấy con đi để cho cô quét, chứ bữa nào ở đây cũng rác rến không dơ lắm”, thì cô nói vài ba lần sau nó cảm thông rồi sau nó không có bò ngang đây nữa, nó đi đường nào. Nó cũng cảm thông được với mình chứ, đó những hiện tượng mà chúng ta thông...

[Tu sinh]: Bạch Thầy khi đó từ trường mà tương ứng Thầy dạy chúng con lớp làm... đó thầy, có một lần nguyên một bày kiến đông lắm, nó bò ngang cái thất con đang ở luôn, con đi mà con đi ngang con đạp một cái mà mấy chục con như vậy đó, con đi vô thấy mấy chục con nằm con quá trời khổ,

con thương con khóc, con ngồi con khóc vậ riết, con nói ra các em mà bị dậm như vậy ta cũng đau khổ lương tâm ta lắm, mai một các em đừng có bò ra đây nữa, con ngồi con nói chuyện với nó biết bao nhiêu vậy mà bây giờ nó không có bò ra nữa. Kiến nó bò ngang đường khác.

[Trưởng lão]: Mấy con đều biết, loài vật nó đều giao cảm được mình, tại vì cái tâm của mình nó phóng xuất cái từ trường, rồi cái xúc giác nó cảm nhận, nó không nghe tiếng nói con đâu, nhưng mà cái tiếng ái ngữ của con, cái lòng lành của con, nó phóng xuất cái từ trường đó ra, con hiểu không, cho nên nó lợi ích lắm. Trong cái con đường tu tập của chúng ta tới đây cái tâm từ mấy con học nhiều lắm mấy con, không phải đơn giản đâu. Tới đây cái vấn đề mà chúng ta từ cái chỗ mà chúng ta lý thuyết, chúng ta nói tất cả những cái hành động của tâm từ, nó làm cho chúng ta triển khai được cái lòng thương yêu, độc nhất của Đạo Phật đi vào giải thoát, đâu có ít.

Tứ Vô Lượng Tâm đó là những cái pháp độc nhất đi vào cái sự tu tập. Hôn nay chúng ta thấy cái tâm từ chúng ta nó có nhiều cái hiệu quả lớn lắm, nó đối trị tâm sân chúng

ta rất lớn đó mấy con. Cái người có từ tâm là người ta không có sân, người ta không có giận hờn ghét ai hết, cái đó là Từ tâm. Cho nên chúng ta không có giận hờn ghét ai hết, cái đó là từ tâm của chúng ta, cho nên chúng ta càng nuôi lớn cái tâm từ càng tốt, mà đây tới bài học của chúng ta rồi. Thực phẩm bất tịnh xong rồi thì chúng ta qua học tâm từ mà. Cái chương trình của chúng ta là đi tới cái chỗ đó.

[Tu sinh]: Con bạch Thầy: Vấn đề sanh.. cái câu mà chấm dứt sanh tử luân hồi quá ít, mà trong hàng ngày tất cả mọi vấn đề luôn luôn tái sanh liên tục, thì như vậy là qua một quá trình thời gian lâu dài thì cái sự tái sanh ra sinh vật nhiều thì bắt đầu coi như là, về như vậy chi...chưa hết trong vấn đề tương lai, tại vì tái sanh thì quá nhiều mà trong vấn đề chấm dứt sanh tử thì quá ít, khó. Càng ngày sự tái sanh nó nhiều quá thì nó đẩy đi đâu hết.

[Trưởng lão]: Đi đâu hết, con thấy rõ ràng như một trái đu đủ, nhiều khi người ta đem mấy hột người ta gieo, người ta trồng thôi, như người ta ném trong cái đồng rác ở đâu đó nó không có lên được, nó cũng nhân với quả, cái duyên nó không đủ, ngay khi đó

nó yếu tử từ trong nhân trong quả, chứ nó không phải nó ra đời hết được, nó thành ra mọi vật hết được, nó ra mọi vật hết được thì thế gian này nó chật hết còn gì? Con hiểu không? Cho nên Thầy nói bây giờ cây đu đủ con không lý gì con có cái cây đu đủ có trái rồi con mổ trái con gieo trồng hết khu đất, con bắt đầu bây giờ nó mỗi, nó đầy hết, không biết trồng đâu nữa. Trồng nhiều đó thôi chứ bây giờ làm sao bây giờ, có đất đâu mà đem đất người ta trồng được nữa sao? Mà chừng một trái đu đủ là trồng hết cái lớp đất của con rồi. Mà giờ nó một dọc trái vậy. Rồi một trái này nó ra dọc nữa, dọc nữa, cây nữa, cây nữa, dọc nữa mấy con biết bao nhiêu nhân quả mấy con. Cho nên cái yếu tử của nó quá nhiều, nó cũng sanh ra nó chịu khổ đau trong một thời gian ngắn nhân với quả để trả mà nó chết chứ đâu phải là nó sống được đâu. Nó chưa thành con cá mà chúng ta đã nuốt trong bụng hết rồi. Cái chứng của nó mấy con thấy.

[Tu sinh]: Nó nảy mầm nó chết

[Trưởng lão]: Này mầm nó chết, nảy mầm nó chết, nó lên bao nhiêu mà khi mà nó đã đầy như vậy rồi thì con thấy nó lên không có được, nó sẽ bị diệt ngay từ cái trứng nước

của nó từ trên cao thì nó bị nắng, khô chết nó lên không nổi, nà nhân quả chứ cỡ mà nó lên hết bao nhiêu rừng mà đem hột cây tràm này mà gieo thì chắc cũng đầy ngập. Coi như là cái nào nó cũng lên hết.

Thật sự ra nếu mà con người trên hành tinh này mà phóng xuất ra những cái từ trường đó mà nó sanh ra được con người, nó đâu phải chuyên để mấy con, nhưng mà điều kiện nó bị khổ đau, nó bị chết non, chết nớt hết. Đều là sanh ra hết, không có trật cá chỗ nào hết, mà bị nép.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Những thế kỷ trước thì cái sự phát triển của loài người nó ở tốc độ bình thường thôi. Thế nhưng 50 năm vừa qua của cái thế kỷ 20 thì cái tốc độ phát triển của nó là lên gấp 3 lần toàn cầu tức là từ 2 tỷ lên tới 6 tỷ. Riêng một số các nước đặc biệt ví dụ như khu vực Đông Nam Á thì nó tăng trên bốn lần. Ngay như nước ta thôi, mới lúc nào 15, 16 triệu thôi, đến bây giờ trên 80 triệu trong vòng 50 năm ấy. Thế thì cái gì đã tác động cho có một sự đột biến về nhân khẩu trên toàn cầu như thế?

[Trưởng lão]: À thì con thấy đó là nhân quả,

[Tu sinh]: Bạch Thầy chỗ nhân quả này nó như thế nào, Thầy có thể dạy chúng con nó cụ thể hơn tí nữa.

[Trưởng lão]: Cái nhân quả đó, thí dụ như một cái duyên ác thì nó sanh ra, nó càng sanh ra ở trong một cái đất nước đó, nó thọ lấy những cái quả khổ như đói khát hoặc là thiếu hụt cái này, cái kia nọ. Mà cái nhân quả đó nó thiện, nó đầy đủ do cái nhân quả đó mà nó sanh ra cái nước đầy đủ. Cho nên nó tùy theo mỗi cái điều kiện của nó.

Như bây giờ tại sao đất nước chúng ta không còn giữ cái mực dân số vậy mà lại tăng lên, do cái chỗ nào? Do cái lòng dục của người ta nhiều, con hiểu không? Rồi cái vật chất ăn uống nó sanh ra dục nữa. Người ta bây giờ ngồi khỏe quá, làm việc khỏe quá nó sanh dục. Còn người ta hỏi trước người ta ít dục là tại vì người ta cày ruộng, người ta cấy nó mệt nhọc quá cho nên về người ta lo là chúm cái đầu người ta ngủ cho nên người ta không dục, cho nên nó đâu có duyên mà nói hợp mà nó sanh ra nhiều được.

Vậy ông bà mình ngày xưa con thấy mười mấy đứa con, như ông nội, bà nội Thầy 14 đứa con mà cỡ vậy bây giờ một cặp vợ chồng cứ 14; 14 vậy cái số lượng nó tăng

lên dân số Việt Nam nó bao nhiêu. Kế hoạch hóa đẹp bỏ hết, nó nép hết biết bao nhiêu. Nhưng mà mình không thấy được cho nên mình tạo ra những cái nhân ác này kia để chết yếu biết bao nhiêu sự đau khổ. Đó thì nó từ ở trong trứng nước nó ngăn ngừa, nó diệt từ trong trứng nước, ngăn ngừa của từ cái thuốc, đến khi mà nó sanh ra, nó lớn lên chút ít ở trong bào thai thì nó mọc, nó bỏ đủ loại chết hết. Đó là cái nhân ác chúng ta, hiện tượng của những cái điều kiện ác của chúng ta. Do đó cái sự ác độc của chúng ta từ giết hại chúng sanh, từ ăn thịt chúng sanh, từ hung dữ đánh đập, từ cái này kia, cho nên chúng ta thấy những cái đứa trẻ, những cái đứa sanh ra thì cái mầm chết yếu đều nó nằm ở trong cái ác pháp không à, nó đâu có thiện pháp.

Thiện pháp thì người ta ngăn ngừa người ta không còn dục, thì người ta không còn dục thì người ta đâu cần phải uống thuốc mà nó phải sanh ra quái thai, như cục thịt như thế này. Tất cả những cái điều kiện chúng ta chỉ chạy theo dục rồi ngăn chặn để mà thỏa mãn cái dục chứ chưa phải là chúng ta ngăn, hạn chế, biết làm chủ cái dục đâu. Cho nên tất cả những cái này đều

là quả.

Thì bây giờ mình mới bắt đầu triển khai cái đạo đức để cho họ thấy được cái lợi ích mà tự mọi người phải sống đạo đức không làm khổ mình, khổ người.

Chứ còn nếu mà cứ đà này cứ càng diệt chết bao nhiêu thì những cái nhân quả chúng ta làm thì nó phải gánh chịu cho những cái con người sau của chúng ta, những cái đứa trẻ kế tiếp trong hiện tại này mãi mãi, đang thọ hưởng những cái khổ đó.

Trong cái thời đại bây giờ đạo đức nó không có mà cứ mãi làm cái điều ác thì buộc lòng nó phải sanh ra, rồi những cái điều ác thì phải chạy theo dục, mà dục thì nó phải có dục này, dục kia chứ đâu phải là một thứ dục, mà cái ái dục, sắc dục thì mấy con thấy nó như thế nào? Thì nó phải tiếp tục nó sanh chứ, mà nó sanh thì mới nhiều quá chúng ta hoảng sợ rồi chúng ta mới tìm mọi cách ngăn chặn, mà khôn ngăn chặn cái dục chứ, mà lại ngăn chặn cái chuyện là không cho sanh.

Các con thấy bây giờ người ta kế hoạch hóa gia đình là người ta ngăn chặn cái chuyện sanh chứ người ta đâu có kế hoạch hóa gia

đình bằng cái tâm dục của mình đâu. Để dục đủ thứ hết, nghĩa là ăn mặc hở hang để khiêu dâm, gợi dục rồi để chạy theo dục. Nhưng mà bây giờ sợ nó sanh đông quá mà nó không có đủ sống cho nên bây giờ phải móc thai, bỏ thai. Nào kế hoạch hóa gia đình bằng cách uống thuốc, bằng cách trích thóc đủ loại. Có phải không? Mình tự mình làm khổ lấy mình mà mình không biết cái gốc, mình ngăn chặn cái gốc, cái nạn nhân mãn mà mình sợ mà mình ngăn chặn một cách rất là sai lầm.

Mà bây giờ Nhà Nước có biết cách nào hơn, có biết sách đạo đức đâu? Chứ chúng ta biết được chúng ta học chúng ta biết được ở cái thân này bất tịnh, vô thường. Những cái điều mà chúng ta chạy theo cái dục đó nó như nhuốc nó này kia, nó làm cho chúng ta ổn, nhiều khi chúng ta phải học thấu suốt, rồi chúng ta phải tập những cái quán tưởng về cái thân bất tịnh của mình, nó làm chúng ta thấm nhuần được nó ngao ngán, nó khiến sắc dục nó quá sợ hãi. Tự nhiên nó ngăn chặn hết mọi cái này thì trong nước của chúng ta đâu có dân số mà đến cái mức độ báo động.

156-(LCK-064C)

- * Vấn đạo nhân quả từ trường ác
- * Nhân quả hành tinh vũ trụ
- * Phân biệt tâm tử và tâm bi
- * Tứ Niệm Xứ

Bạch Thầy! Ở Việt Nam mình đi ra đường khắp nơi con thấy nó còn nhiều cái còn tốt đó, đi qua Ấn Độ Thầy, nhìn thấy ghê lắm. Tới nào người ta ngủ ở sân ga hay bên xe đầy nghẹt, sớm ngày coi như mùi phân, nước tiểu đầy. Người ta sống không nhà, không cửa nhiều lắm, rác rưởi như cỡ mình xả hàng bao nhiêu trăm người chết, mới đây, chết vì rác không? Cho nên bởi vậy người ta sống giống như gà, như vịt vậy Thầy. Đi ra bến tàu một cái tàu hỏa mình đi là không biết đường nào đi, nhiều ga lắm. Người giống như là tan trường, như học sinh tan trường, ùn ra tàu ga tàu lửa như vậy, dơ dáy như vậy mới thấy là khủng khiếp, người không có ăn nữa. Nắng hạn một cái là không có gì ăn rồi, chết đói. Trời nắng lên cái là chết nắng, trời

rét như mình mấy hôm vừa rồi mặc áo ấm là họ chết bao nhiêu trăm người bên đó vì rét. Tội ngủ thì trùm cái bao bố vào đầu vậy thôi, nằm ở ngoài bến xe, bến ga, bến tàu khắp nơi. Nhìn ở bên nước Ấn Độ thấy nó sợ. Tái sinh ở đó là tái sinh ...

[Trưởng lão]: Nhân quả

[Tu sinh]: Bạch Trưởng lão! có trường hợp nào mà cực ác mà không có tái sinh không Trưởng lão? Tức là độ ác quá, thí dụ như là ... Hít le, hay là Bôn Bốt, ác quá, giết người quá nhiều, không đi tái sinh?

[Trưởng lão]: Ác quá thì nó hoại diệt luôn cái thế giới chứ nó ở đó mà tái sinh, nó đâu cần tái sinh, bởi vì ác cái từ trường ác toàn ác không thì nó sẽ hoại diệt cái hành tinh này liền, do chính con người mình, mà chỉ cần ném bom nhau là nó cũng hoại diệt luôn chứ. Bây giờ nó đang trên cái đà mà nó có thể nó sắp sửa nó hoại diệt, nếu mà trên cái đà ác pháp này thì cái hành tinh chúng ta nó không có trọn vẹn, nó sẽ hoại diệt con người chúng ta. Nó không thành con người chúng ta như thế này, toàn ác pháp, nó sẽ thành con người ác hơn nữa. Cái môi trường con thấy mà từ cái chỗ mà con sâu bình

thường người ta phun thuốc rầy, để ngừa nó đừng có ăn lúa, hoa đậu nữa. Sau thời gian ngừa nó lại sanh ra một cái loại sâu không có sợ thuốc đó nữa, phải thay đổi thuốc, mà con sâu thấy ghê gớm hơn. Hồi đó con sâu nó có hai cái râu, bây giờ nó có bốn cái râu. Không, nó còn lông lá nó ghê gớm nữa chứ. Mình ngừa thuốc độc nó hơn nữa cho nên nó càng ác thì nó sanh con người ác khác, chứ nó không phải không sanh. Nó sanh con người ác độc hơn, mà trong cái ác độc đó nó lại tự hoại diệt nó hơn, cho đến cuối cùng nó sẽ tự diệt nó. Đến cuối cùng nó càng ác thì nó đủ sức mà nó.

Bây giờ Thầy nói bây giờ nó có số bom nguyên tử đi, nó đập nước này tan nát, nó đập nước kia tan nát, tới nó nó cũng tan nát luôn, nó hoại diệt chứ sao? Con người chúng ta sẽ hoại diệt đó.

[Tu sinh]: Sao không đi tái sanh luôn?

[Trưởng lão]: À nó hoại diệt tức là nó hoàn toàn là nó không còn, nhưng mà cái môi trường này nó hoàn toàn là cái con người mình, không có còn có cái lớp cái lớp cái người của mình không còn có nữa. Nó hoại diệt cái con người của mình nhưng mà

nó thay đổi một con người khác, một con người khác thì nó thành ra một con vật ác vậy thôi chứ, nó khác rồi, cũng như bây giờ nó cào cột không, nó không còn nốt người, nó hết con người rồi.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Là con người gặp với nhau có thể là cắn xé nhau

[Trưởng lão]: Cắn xé nhau, bây giờ cái răng của con người, lúc bây giờ con người của mình bây giờ nó vừa ăn thịt được mà nó vừa, cho nên cái răng nanh nó không có dài, nó vừa ăn thỏa miệng được, vừa ăn trái cây được. Mà tới chừng mà cái con người mà nó độc hại hơn, cái răng nanh nó dài xuống như thế này, nó cắn nhau, nó xé nó đâu cần gươm đao như mình nữa.

[Tu sinh]: Nó gặp nhau nó cắn nhau luôn.

[Trưởng lão]: Thì nó còn dữ tợn hơn nữa. Không! Cái hiện tượng của ác pháp là con thấy con vật ác nó đều có cái tướng nó rất là dữ, con vật nào mà hung dữ con thấy nó có cái tướng dữ. Con cọp làm sao nó không có lông cấn như con mèo, hoặc là như con chó, nó lại có rằn, có ri làm mình thấy ớn thật chứ, chứ đâu phải không con? Phải

không? Còn con Beo thì nó có lổm đổm, lổm đổm dữ tợn lắm, cái hình sắc của nó là nó tượng trưng cho nó dữ lắm. Thì cái tướng của nó, cái đặc tính của nó thì nó phải theo cái tướng của nó, nó có khác gì?

Cho nên con người mình dữ quá rồi nó bắt đầu nó mọc sừng, mọc nanh hoặc này kia nó ra dài. Thì bây giờ đâu con người kiếm con người cũ thì không còn, còn thì con người mới thì đó tức là nó thay đổi rồi. Cái môi trường sống không bao giờ dám cái sự sống đâu mấy con, nó không có dám. Nhưng mà nó khắc nghiệt hơn.

Thí dụ như nó lạnh quá, thì ở cái chỗ lạnh nó cũng sanh ra cái loài lạnh, chứ không phải nó không sanh. Cũng như những cái loài vật ở đất nước mình mà đem qua bên liên xô, ba bữa chết queo hết à. Có phải không, nó tự đó, ở cái môi trường đó nó sẽ sanh ra cái loài vật đó, chống lại cái lạnh đó, nó thích nghi với cái lạnh đó nó mới sanh ra được. Thì bắt đầu bây giờ mình dữ quá thì con người của mình mất tiêu hết. Nó chết hết, thì nó thay thế lên cái loài người khác. Bởi vì nó môi trường sống chứ đâu phải môi trường chết sao mà nó chết sạch, các con cứ

nghĩ tưởng, mấy con cứ nghĩ. Chắc có lẽ trái đất mình nổ tung một cái. Thầy nói bây giờ cho nguyên tử nó đến nó đập nát cái trái đất này, chết hết trái đất này hết sạch đi thì mai một nó có cái loài người ghê gớm lắm, mình mà có lông mà ... nó khỏi cần mặc quần áo. Không, Thầy nói điều đó, cái môi trường sống là phải sanh ra, bởi vì cái bom nguyên tử, cái chất xạ tiến nó độc. Thầy nghe nói như thế này, cái lò nguyên tử của Liên Xô nó bị xì đi. Bắt đầu một thời gian sau người ta đến. Trời đất ơi! Cái con chuột nó bằng con heo ấy, mà nó lại nó cắn cái bánh xe hơi của người ta quá trời, cái con chuột nó lớn bằng con heo, là con chuột, tại vì cái chất độc mà nó giữ ghê gớm lắm. Còn con kiến nó bằng cái xe tăng, xe tăng cái càng mà nó giữ tợn. Thì cái vấn đề đó người ta nói thực ra mình đọc ở trên báo chí mình nghe nói chứ còn mình chưa có biết. Mà Thầy nghĩ rằng chắc chắn trong vấn đề môi trường quá ác, môi trường quá độc thì nó tái sanh cái loài độc chứ không phải gì khác.

Thì rõ ràng người ta ác miết rồi người ta diệt cái loài người của chúng ta hiện giờ nó có thiện, có ác thì nó sinh ra toàn cái người ác. Chứ bây giờ thật sự trong con

người chúng ta nó có thiện, người nào cũng có, bởi vì trong con người chúng ta là có thiện, có ác hết. Do có thiện có ác mà đạo Phật mới ra đời, để mà ngăn ác diệt ác, sạm thiện tăng trưởng thiện. Nó có ý nghĩ của con người, nhưng mà tới chừng mà con người này nó toàn ác không thì chắc chắn họ không còn ngăn ác diệt ác vì toàn ác nó không còn thiện rồi. Gặp nhau cắn xé nó không còn nghĩ ai hết, chỉ nghĩ nó thôi. Từ đó đạo Phật đâu còn cái chân lý của nó nữa đâu, cái chân lý của loài người trong hiện tại của chúng ta mà nếu duy trì con người này thì không còn cái chân lý nữa. Nếu cái loài người này bị diệt hết rồi thì cái chân lý này nó không còn ở đây nữa, nó không còn. Nhưng mà con người của mình là con người vốn nó có thiện, có ác cho nên vì vậy đạo Phật ra đời để giúp chúng ta duy trì cái sự sống, đem lại cái bình an cho hành tinh này. Còn không khéo đến đó thì đến sau cùng thì chúng ta cũng từ cái chúng ta ác đó mà chúng ta cái nhân quả của nó mà nó sanh ra. Cũng như Thầy bây giờ nó không nanh, nhưng mà khi mà Thầy chết rồi từ trường ác nó mọc nanh ra chứ sao? Bởi vì Thầy ác dữ hời đó có phải không, mấy con cũng vậy

chứ làm gì. Nó hoại diệt hết thì bắt đầu nó hợp lại, từ cái từ trường của chúng ta nó có ác, có thiện thì bây giờ nó không còn đủ cái duyên mà nó sanh ra cái con người nữa, thì nó phải sanh ra con người toàn ác.

Chứ cái môi trường này nó bắt đầu nó hoại diệt hết, trái đất này sụp đổ, nếu mà trái đất này nó sụp đổ một cái là cái không gian vũ trụ này nó sụp hết. Bởi vì trái đất của chúng ta đang đi theo cái quỹ đạo của Mặt Trời phải không, mà tự nó sụp một cái, mất cái quỹ đạo này tiêu thì ở Mặt Trăng kia, cái Cung Trăng kia nó cũng nhào nhào luôn hết. Rồi bao nhiêu cái hành tinh khác nó cũng đổ xuống hết, nó làm đùng đùng ở trên cái không gian này hết, nó nhào mèò hết, nó không còn biết lối đi nữa thì nó đâm cụng nhau cả đống. Cái hành tinh này nó đập cái hành tinh kia, hành tinh kia nó đập hành tinh nọ, không gian nó lơ lửng mà nó mất cái quỹ đạo đi nó đâu có đứng lơ lửng được. Nó đổ nhào, các con hiểu điều đó, nó mất cái quỹ đạo, nó đang đi thì nó còn chạy đi như vậy là nó chạy theo cái tốc độ để nó giữ ở trên không gian, còn mà nếu nó không đi như vậy là nó đổ xuống liền tức khắc, mấy con tưởng nó dễ sụp xuống.

[Tu sinh]: Bạch thầy như vậy là thí dụ như trái đất mình nó nằm trong một cái hệ Thái Dương, mà Thái Dương nó có bao nhiêu cái tiểu hành tinh, bao nhiêu hàng triệu cái hành tinh khác. Bây giờ cái hành tinh quả đất mình nó cũng đang di chuyển theo một cái định luật của nó để nó duy trì hết tất cả một cái hệ Thái Dương.

[Trưởng lão]: Đó cái hệ của nó đó, nó có nhiều Hệ Thái Dương, nhưng đây là trong cái hệ Thái Dương của mình thôi.

[Tu sinh]: Nếu trái đất mình mà nó bị nổ tung hay nó bị nhào thì tất cả những cái Hệ Thái Dương

[Trưởng lão]: Hệ Thái Dương này sụp đổ, mà Hệ Thái Dương này sụp đổ thì Cái Hệ Thái Dương này nó sẽ đi theo cái quỹ đạo của nó trên cái không gian của nó cả một cái nhóm, cái nhóm của nó đang đi theo cái Quỹ đạo của nó nữa nó mới đứng ở trên không gian được. Chứ không phải là, nó đã đi theo cái quỹ đạo từng cái hành tinh của nó rồi. Nhưng mà cái Thái Dương Hệ của chúng ta nó lại đi trên cái quỹ đạo của không gian, nó đi theo cái quỹ đạo đó, mà vừa cái này sụp xuống một cái bao nhiêu cái Hệ Thái Dương

khác nó đều sụp hết, nó đi theo cái quỹ đạo của nhân quả mà.

[Tu sinh]: Nó ảnh hưởng nhau, vậy thì tất cả những cái Hệ Thái Dương khác nó cũng đều là nhân quả hết.

[Trưởng lão]: Nó cũng nhân quả, bởi vì nó chung trong một cái không gian

[Tu sinh]: Cái hành tinh khác nó cũng đều nhân quả hết?

[Trưởng lão]: Nó nhân quả hết. Mấy con tu chứng Tam Minh rồi mấy con ngồi mấy con xem

[Tu sinh]: Như vậy nó bao la quá, quả đất mình nó đã bao la rồi, nội cái Thái Dương Hệ của Quả đất mình nó đã bao la, nhưng mà nhiều Thái Dương Hệ khác, những hành tinh sống khác thì nó còn bao la nữa.

[Trưởng lão]: Nó rộng mênh mông.

[Tu sinh]: Như vậy là không gian nó vô biên

[Trưởng lão]: Nó vô biên.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, như vậy là tất cả những hành tinh đều do sự điều khiển của quỹ đạo của Mặt Trời, như vậy là Mặt Trời

nó có cái lực hút không Thầy?

[Trưởng lão]: Thì nói đối với cái Thái Dương Hệ của chúng ta đây thôi, chứ bên kia nó có cái Thái Dương Hệ khác nó không có ăn thua gì với bên đây đâu. Nhưng mà cái Thái Dương Hệ này một cái nhóm mà Hành tinh ở trên cái Thái Dương Hệ này nó đi một cục nó đi vậy, nó ở trong đó nó quay vậy đó, cũng như ruột, gan, pèò, phổi mình nó hoạt động chứ ở ngoài mình bước đi. Cái Thái Dương Hệ của mình nó cũng đi theo, nó cứ đứng lơ lửng ở trên không gian nó mới được, chứ nó đứng chết một chỗ, bởi vì cái hành mà. Vô minh sanh hành, nó đi ở trong cái Vô Minh của nó cho nên Đức Phật nói nó cái hành, nếu nó không có hành nó đổ xuống tầm lum đó, nó đứng lại một cái là nó chết hết cả đám.

[Tu sinh]: Bạch Thầy như vậy cái Thái Dương Hệ mình cũng biết như là những cái mặt sao, mặt trời, mặt trăng này kia nó cũng giống như là cái ruột, gan, pèò, phổi.

[Trưởng lão]: Đó vậy đó , trong một cái Thái Dương Hệ nó cũng giống như ruột gan, pèò, phổi mình trong này này.

[Tu sinh]: Bây giờ nó đi theo Quỹ đạo

nó, mà theo khoa học bây giờ người ta chứng minh là có những cái hành tinh nó va chạm với nhau.

[Trưởng lão]: Va chạm với nhau là những cái mảnh của nó

[Tu sinh]: Mảnh của nó rớt ra? Chẳng hạn như họ ví cái quả đất mình như là một cái mảnh đất liền, do cái sự va chạm mà nó tung ra thành những cái

[Trưởng lão]: Con nói về Bic Bang đó chứ gì?

[Tu sinh]: Đó nó cũng dạng chứng minh cho một cái sự va chạm hay do một cái hành tinh khác nó rớt hay cái mảnh nó

[Trưởng lão]: Cái mảnh nó rớt, nó làm cho...

[Tu sinh]: Bạch Thầy, các vấn đề đó các Nhà Khoa học người ta còn sợ là hai cái quỹ đạo nó còn gặp nhau, thì cách đây một số năm đã có một số hành tinh khác mà nó gần như là quỹ đạo của trái đất, chỉ có điều nó ở các tầng khác nhau, cao thấp khác nhau. Liệu có những hiện tượng mà các hành tinh

[Trưởng lão]: Tại họ lo vậy chứ các chứ

nó

[Tu sinh]: Họ chứng minh như vậy, ví dụ như nó đi theo cái dòng, bên kia nó cũng đi theo cái dòng. Cái quả đất này nó đi qua nhanh có sáu giờ thôi, còn cái này nó đi chậm hơn sáu giờ, nếu mà đi cùng đúng nhau thì nó sẽ đụng nhau. Dạ! Người ta chứng minh rồi đó, cách đây 5

[Trưởng lão]: Đúng rồi, mà nó đi như vậy cho nên nó chưa có đổ, hể mà hai cái gặp đúng nhau thì nó tan tành hết. Cũng như hai cái xe mà chạy trên đường mà nó đụng nhau cái kính thì nó còn gì. Trái đất của mình nó đang đi mà ở bên kia cái hành tinh nào nó cũng đang đi, hai cái mà nó lạc một chút xíu nó trật, bởi vì cái quỹ đạo của nó đi hơi xích một chút xíu vậy, cái này đi qua rồi cái này nó đi thì nó không đụng nhau, mà cỡ hai cái nó đụng nhau cái kính, chỗ này cái điểm nó đụng nhau thì hai cái nó tan tành thì mình ở đây chắc cũng đâu còn mà.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Có thể có những trường hợp đụng nhau không?

[Trưởng lão]: Bởi vì từ xưa đến giờ chưa có xảy ra điều đó, nó xảy ra thì nó đâu có yên ổn như thế này được mấy con, nó chỉ

thời gian nó chạy vậy thì một cái mảnh nào ở trong cái hành tinh nào đó, cái thiên thạch nào đó tức là cái mảnh hành tinh nào đó, tức là cái mảnh nó lớn lắm chứ nó không phải nhỏ đâu con, nó sẽ bung ra.

[Tu sinh]: Dạ bạch Thầy! Thầy cho con lấy hai bài quán thức ăn bất tịnh với lại, hai cái bài của con cho con lấy để con về đánh máy vi tính.

[Trưởng lão]: Để rồi thầy gửi cho, chút xíu nữa đi con.)

[Tu sinh]: Kính thưa Trưởng lão! Thời kỳ mà sao Chổi Halley, người ta dự tính nếu mà Sao Chổi Halley mà va chạm với trái đất, thì lúc đó tất cả các nhà khoa học trên thế giới này tập trung lại...13:35. Tên lửa bắn, để người ta điều chỉnh, bắn vô để người ta điều chỉnh hướng cái hướng đi của sao chổi Halley đi xẹt qua đây nó không có va chạm được. Nhưng mà trong cái thời gian đó là khoảng 50 năm nó mới va chạm được, trong cái khoảng 50 năm đó thì cái sức mà để người ta nghiên cứu ra cái tên lửa đó nếu mà trên quỹ đạo đó để điều chỉnh ...

[Trưởng lão]: Thì Thầy nói như thế này mấy con thấy này. Bởi vì đây là cái nhìn của

những Nhà khoa học, nhưng mà cái quy luật của thiên nhiên, của nhân quả nó không có để đụng đầu mà sợ. Hồi xưa tới giờ hàng tỉ tỉ năm trên cái không gian của chúng ta thì cái sự kiện mà xảy ra. Mà nếu mà có mà xảy ra thì chắc chắn là nó cũng có cái điều kiện xảy ra, thì nó cũng các nhà khoa học người ta dùng máy móc người ta đo thì chắc người ta cũng biết cái điều đó rồi. Cho nên bây giờ thì chúng ta phòng thôi thấy nó như vậy nghĩ nó sẽ đi đến đó. Nhưng mà sự thật ra con thấy nó rõ ràng, bây giờ một cơn bão ta thấy các nhà Thiên văn báo rằng sẽ đi ngay vào Thành phố Hồ Chí Minh này, chuẩn bị Thành phố Hồ Chí Minh này phải chuẩn bị bão lụt đó, họ chuẩn bị cơn bão sẽ thổi. Nhưng mà theo đi tới đó, thay vì đường thẳng nó phải đi chứ, nhưng mà tới đó một cái nó quẹo, mình đâu có hiểu được cái vấn đề cái quy luật của nhân quả như vậy đâu, mấy con hiểu không? Người ta rất ngạc nhiên, người ta tưởng cái cơn bão đó nó sẽ quét cái Thành phố Hồ Chí Minh. Người ta tính toán rất kỹ đến vấn đề đó, nghĩa là chuẩn bị hết rồi, nhưng mà tới đó sao? Nó tới cái chỗ đó nó chưa có vô Thành phố Hồ Chí Minh cái bắt đầu ở ngoài biển nó tặc đi

cái đường khác đi qua quạt ở dưới kia. Trời ơi! Ở kia chết mà Thành phố Hồ Chí Minh không chết. Các con thấy, cái quy luật của nó mà, cho nên vì vậy mà chúng ta đừng có lo xa cái chuyện đó.

Bây giờ chúng ta hãy lo thiện đi, nó sẽ quạt đi đó, bởi vì cơn bão điều kiện là nó phải đi đường thẳng mấy con, ta thấy nó ở ngoài biển kia kìa. Bắt đầu nó cất rồi nó đi vô.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Bây giờ người ta lo ở đây nghe chừng bão ở đây nó không bão cho mà bay luôn. Bão ở đây mạnh.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Cái hành tinh khác có liên hệ tới trái đất có không? Có người sống trên đó không Thầy?

[Trưởng lão]: Lẽ đương nhiên nó không phải riêng cái hành tinh của chúng ta có cái sự sống đâu, nó có nhiều. Nhưng mà cái môi trường sống mình nghĩ rằng nó không phải giống như con người của mình.

[Tu sinh]: Có người người ta nói đi trên đĩa bay chắc có Thầy ha? Cái hồi con đọc báo cũng nghe.

[Tu sinh]: Kính thưa trưởng lão tại sao

trên Mặt Trăng không có cái môi trường sống? Vào năm 60 hồi đó là người Mỹ phóng Apolo 11 lên trên đó, lúc đó thì các Phi Hành Gia đi ra ngoài mặt Trăng họ cầm một cái lá cờ Mỹ, Mà tại hồi đó người ta chụp được một cái tấm hình mà cái lá cờ đó lại tung bay? Báo Tuổi Trẻ này đưa lên.

[Trưởng lão]: Nó sẽ tung bay trên cái lá cờ

[Tu sinh]: Người ta cầm cái lá cờ ở ngoài, trên Mặt Trăng, trên đó không có không khí rồi, nhưng mà lá cờ đó lại đang bay chứ không phải lá cờ đó cúp.

[Trưởng lão]: Sao nói trên đó nó không có không khí. (16:58)

[Tu sinh]: Không, nhưng mà cái ảnh chụp đó là báo Tuổi trẻ người ta đưa lên, người ta nói đây là người Mỹ người ta đánh lừa thôi chứ thực chất trên đó không có không khí, không có gió, cho nên là cái lá cờ đó là, chống cái lá cờ đó thì cái lá cờ đó đang tung bay có gió .

[Trưởng lão]: Nghĩa là cái hình ảnh là cái lá cờ tung bay có gió. Nhưng mà người ta nói rằng trên đó không có không khí, không

có gió.

[Tu sinh]: Như vậy là như thế nào?

[Trưởng lão]: Nếu mà nói rằng cung trăng không có gió thì cung Trăng sẽ đi vào cái quỹ đạo nào? Cung trăng nó đang đi trên cái quỹ đạo của trái đất chúng ta, nó đang đi mà. Mà nói nó không gió thì làm sao được?! Nó đang hành, thì nó đang hành dù là không hoặc là có nó vẫn đang hành trong đó. Nó đang di chuyển tức là nó có hành, mà nó có hành thì tức là nó phải có

[Tu sinh]: Thưa Thầy nó vẫn chưa đủ Tứ Đại ?

[Trưởng lão]: Chưa đủ con, nó chưa đủ hợp để nó thành ra Tứ đại, chứ còn nó có cái hành ở trong đó rồi, nó đang đi mà, thì nó có hành,

[Tu sinh]: Sau khi báo Tuổi Trẻ đó người ta mới nhằm cái tin tức bên Mỹ, Tức là cái người Phi Hành Gia đó, người ta có câu hỏi cho Phi Hành Gia tại sao lại có những câu chuyện này, Phi Hành Gia (18:20) ... người ta hỏi lại chính quyền Mỹ, lúc đó chính quyền phải im luôn. Tờ báo tuổi trẻ người ta nói lên rằng là: Tất cả những hình ảnh đây

là do cái kỹ thuật, kỹ xảo về điện ảnh của người Mỹ người ta nghĩ ra, chứ không phải trên đó có cắm cái lá cờ mà tung bay được. Tờ báo Tuổi Trẻ người ta kết luận .

[Trưởng lão]: Nghĩa là cái người Mỹ họ làm vậy chứ không có tung bay được,

[Tu sinh]: Cái kỹ xảo điện ảnh người ta làm.

[Trưởng lão]: Có những điều Thầy đọc trong báo các nhà Phi Hành vũ trụ hỏi họ không có nói, nhưng mà có người thì họ hé ra một chút xiu những sự kiện mà họ đi ra ngoài trái đất của chúng ta thì họ nói những cái âm thanh và những cái sắc tướng nghe cũng ghê gớm như gầm nhưng mà họ không dám nói, họ tin tưởng chắc có thể là Quỷ thần dữ lắm họ nói ra chắc họ chết họ không dám nói.

Nhưng mà sự thật ra bây giờ Thầy nói như thế này, mấy con ráng đi, mấy con ráng tu, rồi mấy con có Tam Minh mấy con nhìn, chứ mấy con nhìn theo kiểu khoa học này máy móc nó dò, nó đến rồi nó đi vậy chứ, thật sự ra Thầy thấy họ đến đó thật ra họ cũng Thập Tử Nhất Sanh, sống may mắn họ trở về, thật ra đi là vì khoa học cho nên họ

đi ra họ tìm kiếm, chứ sự thật ra quá khổ, thấy cực khổ lắm, nhưng mà điều kiện họ thu tốt không có hoàn toàn như chúng ta ở trên mặt đất đi nghiên cứu gốc cây này hoặc gốc cây kia đá nọ. Họ đi trên đó thật ra hoàn toàn là bằng máy móc không, cái khí hậu ở trên đó không phải như khí hậu của chúng ta dưới này theo Thầy biết. Máy bay mà nó lên từ 1000 cây số trở lên người ta thấy khí hậu nó thay đổi hoàn toàn, hai cái lỗ tai nó bùng mà nó đi ra ngoài trái đất rồi thì biết cái lỗ tai nó cũng bể chứ đừng nói chuyện. Đúng vậy, mình ở trong này mà lên trên đó từ 5 độ không, 50 độ không. Nên máy bay mà đi 1000 thước, trên 1000 thước trở lên tức là ở dưới đất mình lên trên cao thì phải một ngàn thước trở lên cao chứ, thì nó thấy cái bảng nó đề độ đó từ 50 độ âm thì các con thấy ghê không? Mình đây nước đá lạnh là 0 độ chứ gì? Từ 50 độ thì đủ biết nó như thế nào? Ra ngoài đó là cái độ nó lạnh đến cái mức độ nào thì ở trên cung trăng mà nếu mà cái độ của nó thì mấy con thấy.

Cho nên bây giờ thôi chúng ta cứ khoan đã dừng lại đi, cái mà lo tu rồi từ đó dùng cái Tam Minh mà chúng ta quán sát.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! 20:57

[Trưởng lão]: Bây giờ cái này thì Nguyên Thanh vừa nãy hỏi lại để đánh vi tính, để rồi Thầy sẽ hỏi rồi Thầy sẽ cho mấy con. Bởi vì phô tô nó viết phải cái trang nó bằng, bằng nhau vậy thì nó dễ, còn đăng này thì có cái dài, cái ngắn, cho nên Thầy phải lựa như thế nào mà Thầy Phô tô ra cho được, nó khó chút vậy thôi chứ không có gì. Không có sao đâu, lần lượt mấy con sẽ có được cái tài liệu.

Bây giờ mấy con còn hỏi gì nữa không, mình nghĩ?

[Tu sinh]: Thưa Thầy con có câu hỏi trên tờ giấy trắng lớn?

[Trưởng lão]: Cái tờ giấy trắng lớn phải không con? Cái tờ giấy này phải không?

[Tu sinh]: Dạ!

[Trưởng lão]: Tờ giấy lớn này này.

Kính bạch Thầy, các bài viết của con

[Trưởng lão]: Trong khi con tu tập để mà trị bệnh thì con cần phải triển khai hiểu biết thêm những cái Định Vô Lậu, để mình đọc đi đọc lại mình nhắm để mình triển khai cái sự hiểu biết của mình, cái này nó lợi ích

lắm thì do đó có những cái tài liệu cần đọc thì mấy con cần đọc.

[Tu sinh]: Những cái bài của Nguyên Thanh?

[Trưởng lão]: Để từ từ mấy con, từ từ Thầy sẽ giúp đỡ, tại vì nó không có cái thì giờ rảnh, Thầy sẽ tạo cái điều kiện. Từ hôm đó tới nay đó, mà buổi chiều nay Mật Hạnh đi lấy cái tài liệu ở ngoài kia để gửi cô Út, Nguyên Thanh đánh vi tính để mà in ra thì ở ngoài đó, hôm nay cũng là một tuần lễ mấy, hai tuần rồi chứ. Hai tuần rồi mà chưa lấy được. Chiều nay nó đi lấy này, không biết nó có lấy được không nữa? Từ từ mấy con, còn cái phô tô là tại vì nếu một cái trang nhỏ nhỏ mà vừa thì nó dễ phô tô lắm. Còn cái trang Nguyên Thanh nó vá dài dài cái thì cụt, cái dài giống như cái Sớ Táo quân.

[Tu sinh]: Bạch Thầy bây giờ con hiểu là cái chữ Từ là cái lòng yêu thương rộng lớn biến mãn khắp pháp giới, còn cái Bi là thương xót. Thế thì chúng con chỉ hiểu nôm na như vậy thôi thì xin Thầy Thầy chỉ dạy trực tiếp tự xem cái định nghĩa chữ Từ , nghĩa của chữ Bi. Hai vấn đề này rồi sẽ lấy tư liệu lẫn không bài của nhau mà thôi.

[Trưởng lão]: Phải hiểu chữ Từ là thương như thế nào, mà Bi thương như thế nào?

Thí dụ như Từ, đối với con vật sống nó đang sờ sờ nó chơi, nó đi tới đi lui nó kiếm, mình không có động chạm cái hạnh phúc của nó, nó đang vui vẻ, cái cây đó mình đừng có dẫm đạp lên nó gọi là tâm Từ.

Còn cái tâm Bi là cái cây mà người ta bị bẻ nhánh hoặc là những cái cây cỏ bị người ta nhổ nó héo úa, bắt đầu mình thấy tội nghiệp nó, đó là cái tâm bi. Cái sự đau khổ của loài vật của con người thì mình khởi sự tâm bi của mình, đó là mình khởi sự thương yêu. Như bây giờ có người đi ngang qua đạp một con cuốn chiếu cái rốp rồi họ bỏ đi luôn, chúng ta đi tới thấy nó lăn lộn chúng ta mới để lên lòng bàn tay nói những lời yêu thương “tội nghiệp con quá, phải chi con đừng có đi ra ngoài đường để chúng đạp con chết như thế này đau đớn lắm”. Cái lòng mà nói như vậy đó là Tâm Bi. Các con hiểu phân biệt được cái chỗ mà trước cái cảnh đau khổ của con vật khác, của loài vật khác, của cây cỏ khác mà đang đau khổ, đang bị thọ khổ đó mà chúng ta thương xót đó là

tâm Bi. Bi coi là bi khóc đó, trước cái đau khổ, thấy một người bệnh mình thương họ, đó là đau đau khổ. Còn thấy người bình yên không có gì hết, mình thương họ, không có làm cho họ đau khổ đó là tâm Từ. Còn cái người mà đang đau khổ rên la đó, mình chịu xôn sang trong lòng đó là tâm Bi. Cũng như mấy con thấy bác Hàng đang đau khổ, mấy con không có ở thất được, con đứng trước cửa nhà bác mà không có làm sao mà chịu đựng cho bác cái cơn đau rên la của bác đó là tâm Bi.

Còn mấy con không có chọc gheo bác, bác đóng rầm rầm rầm rầm: thôi bác già rồi, thôi bác làm gì bác làm, mình đừng nói, nói tội nghiệp bác. Đó là tâm Từ. Thầy đem những cái ví dụ để hiểu để mình phân biệt được cái tâm Từ, tâm Bi.

[Tu sinh]: Nó tâm Từ là nhân, còn tâm Bi là quả?

[Trưởng lão]: Đối với cái đối tượng của mình là nhân với quả, một cái đang hạnh phúc thì đừng có làm mất cái hạnh phúc của nó, đời sống của nó, đó là từ. Còn cái mà nó đang mất cái hạnh phúc của nó, nó đang đau khổ nó là tâm Bi.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Con thấy hình như mọi người có tâm Bi nhiều hơn tâm Từ? Hình như đi đâu mình đạp người ta chết rồi mình làm người ta khổ rồi lúc đó rồi mình mới thương?

[Trưởng lão]: Đúng rồi, Thấy ai khổ mới thấy thương, còn sống bên nhau thì chưa biết thương với nhau, khi thấy người ta khổ rồi bắt đầu mới rơi nước mắt.

[Trưởng lão]: Đó là tâm Bi.

[Tu sinh]: Cảm động mới nói lên một câu? Chứ còn lâu nay mình làm người ta khổ quá

[Trưởng lão]: Từ rồi mình không có. Làm cho đã, chửi cho đã thấy người ta khóc quá trời rồi mới thấy thương.

[Tu sinh]: Con thấy có hai, ba thằng đánh một thằng tới cãi nhau, chửi nhau quá trời, rồi gây gổ nhau thậm chí giết nhau. Nhưng mà đến khi người ta chết cái quay ra khóc hu hu sấm cây hoa, mang cái lẵng hoa tới viếng nói: tôi thương chị quá!

[Trưởng lão]: Đó là tâm Bi. Tâm từ lúc đó tôi hiền, cho nên Từ, Bi nó khác nghĩa chứ không khéo mình lẫn lộn.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Như vậy Từ là thương còn bi là xót phải không Thầy?

[Trưởng lão]: Đúng rồi, chữ xót xa

[Tu sinh]: Bây giờ bạch Thầy sống với nhau vậy này, có một chút là đầu lạnh này, chút lạnh kia, chút nói qua nói lại lại để mà rút cục đi vắng cái bắt đầu tôi thương, tôi nhớ ngày xưa anh nói như vậy tôi thành ra như vậy. Bây giờ cãi nhau quá trời.

[Trưởng lão]: Cho nên bởi vậy mình mới học tâm Từ. Cho nên có cái giới luật của Phật dạy để mình thương xót hạnh phúc của chúng sanh. Mình bảo mình thương xót cái hạnh phúc, chứ không phải thương xót người ta mà thương xót cái hạnh phúc. Người ta đang vui, mình đừng có làm người ta buồn, thì đó là mình thương xót đây là cái tâm từ của mình.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Hôm đó ông Hàng ông mặt lầm lầm ông chịu không nổi, ông chạy lên thưa Thầy ai đó, rồi sau ông lần nữa, thì Thầy đã dặn ông đọc cứ đừng có nói chuyện, thì con thấy vậy con mới viết miếng giấy đưa ông thôi, ông không hút thuốc nữa, ông mừng quá ông đưa hai tay ông hàng đầu, ông viết miếng giấy đừng có làm nữa.

Tại ai Thấy được Thầy khen, không làm vậy Thầy buồn lắm à ghen. Ông buồn xuống ông chạy ông mừng quá được, ông đưa tay lên, mà trong lúc đó thì ...27: 35 đủ thứ hết,

[Trưởng lão]: Rồi mấy con còn hỏi gì nữa không? Nghỉ con

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Ví dụ như trong những cái chúng học, thì mình quán xét cái đời sống nó khổ hơn mình như vậy đó là thể hiện cái lòng Từ phải không Thầy?

[Trưởng lão]: Trong cái đời sống đang Thấy người ta khổ phải không?

[Tu sinh]: Không, như chúng con vật xung quanh của mình nếu mình quán xét cái đời sống của nó khổ hơn là đời sống của con người. Bạch Thầy cái đó là thể hiện lòng Bi?

[Trưởng lão]: Lòng từ chứ con, mình thấy nghĩ rằng cái đời sống nó khổ, tại vì cái nghiệp nó như vậy nó phải khổ vậy. Nhưng nó vẫn thấy nó bình thường nó không có què cẳng, nó không có què chân, nó không có bệnh đau, nó không có rên la. Thì mình nghĩ đến cái nỗi khổ của nó mình thương xót nó.

Sanh ra làm cái loài vật mang cái nghiệp

nó khổ như vậy, đó là mình thương xót vậy nó là lòng từ, chứ nó đâu có đau khổ gì đâu. Bây giờ chính nó sanh ra nó phải mang cái nghiệp đó, chứ nó không có đau khổ gì hết. Cho nên vì vậy đó mình nghĩ, mình nghĩ thấy tội nghiệp, sanh ra con vật phải đi ăn dơ dáy hoặc là nó múp chỗ dơ dáy đó là lòng từ.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Bữa nay, giặc trưa con đang thọ trai, đang ăn cơm và cô Út cô chạy xe Honda Thầy, cô chạy qua, chạy lại mà sau rồi tiếng cô khóc thật là lớn. Con nghe được tận bên đường, con nghe được trong lúc con đang ăn cơm đó, con nghe sao tự nhiên con khởi cái tâm con lên thương xót, con rớt nước mắt trên cái chén cơm con ăn, thành ra con bị vì thương xót, vì thương xót mà con phạm vào hạnh độc cư, xin sám hối với Thầy!

[Trưởng lão]: Không sao, đó là cái tâm Bi con, trước cảnh khổ của người ta mình rơi nước mắt mình, mình xác định được cái tâm Bi, Tâm Từ của mình.

[Tu sinh]: Tại vì Thầy dạy con là mình tu đừng làm khổ mình, khổ người, khổ chúng sanh mà con thấy mình làm khổ cô Út nhiều thành ra con có thương thành ra

con có thương thành ra con bị rơi nước mắt bởi vậy con sám hối với Thầy

[Trưởng lão]: Không có gì đâu, cái đó là thật sự mình nuôi dưỡng cái tâm đó của mình cho tốt, tâm Bi, tâm Từ cái đó là tốt không có gì

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Con thấy con thấy con rơi nước mắt như vậy luôn, ra ngoài con thấy người ta khổ có được không Thầy, người ta khổ mình rơi chứ mình mình không bị khổ mà Thầy!

[Trưởng lão]: Lẽ đương nhiên đó là cái khổ, nhưng mà cái điều khổ đó mình thực hiện cái lòng bi của mình, cho nên mình gắng cố gắng đừng làm. Bởi vì mình thấy người ta khổ mình mới thương, và thương như vậy mình phải thực hiện, đừng làm cái khổ cho người khác nữa. Nhưng mà bây giờ có nhiều người tự họ làm khổ họ mà mình không có làm, nhưng mà tự họ làm khổ mình.

[Tu sinh]: Bạch Thầy con thấy lòng bi như vậy, mình bi như vậy có phải làm qua Ái kiết sử không ạ?

[Trưởng lão]: Nếu mà trong cái vấn đề thuộc về ái kiết sử mình cũng biết phân biệt

được.

[Tu sinh]: Thí dụ như bạn đồng tu mình tu với nhau, tự nhiên có người đó bị khổ, tức là mình rơi nước mắt ra mình khổ hoặc là họ đi đi rồi mình khổ quá. Rồi mình cũng ái kiết sử chứ, sống với nhau, đồng ý là không nói chuyện, không có giao tiếp với nhau nhưng mà mình thấy vắng họ tự nhiên mình thấy khổ

[Trưởng lão]: Mình bị Ái kiết sử,

[Tu sinh]: Một người tu mà họ gặp tai nạn như vậy đi

[Trưởng lão]: Thì đó là mình bị Ái kiết sử, mình cũng biết phân biệt rõ, bây giờ đó mình thương người đó. Bây giờ thí dụ như con thương một con vật bị người ta đập, con để luôn trên lòng bàn tay, con an ủi, con vuốt ve, đó là cái lòng bi. Nhưng mà con thấy trong lòng của con khóc quá nước nỡ, mà nếu nước nỡ coi chừng nó bị Thất tình lục dục, phải khéo chứ mình bi như vậy mình biết an ủi, mình biết xoa dịu vết thương đau của người khác, biết an ủi, đó là bi. Còn lòng từ thì mình đừng va chạm đến cái sự sống của con vật khác, cây cỏ khác đó là lòng từ. Như vậy mình không khéo chút là từ, bi nó thành

ra ái dục của chúng ta hết.

[Tu sinh]: Con thấy mọi người phần đa là Ái kiết sử

[Trưởng lão]: Thì bây giờ nói chung là chúng ta phải học trước áp dụng cái lòng Từ chúng ta đúng cách, chứ bây giờ thấy lơ mơ thì chúng ta bị Thất tình, lục dục không chạy đâu khỏi. Bởi vì chúng ta đang là con người Thất tình lục dục, con người Thất tình lục dục cho nên từ bi chúng ta coi chừng từ bi Thất tình lục dục. Từ bi của chúng ta thương người này mà ghét người kia, vì nó còn có cái ghét. Từ bi nó còn có cái ghét, còn từ bi của Phật thì không ghét ai hết. Nó chỉ còn có toàn thương, không có ghét ai được.

[Tu sinh]: Nhiều khi mình thương sai là mình làm khổ mình.

[Trưởng lão]: Đó, đó. Nhưng mà từ bi của đạo Phật thực sự nó từ bi thì nó không có khổ. Nó rất trí tuệ.

Thôi, rồi mấy con nghỉ đi.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Trong thất tu Tứ Niệm Xứ cái tâm thanh thân mà cái lúc mà tâm biết rõ toàn thân, hai cái... đang ngồi pháp Tứ Niệm Xứ.

Trưởng lão; Cái tâm mà nó quan sát là cái giai đoạn đầu trên thân quán thân, trên thọ quán thọ, trên pháp quán pháp, trên tâm quán tâm. Đó là cái giai đoạn đầu để mình quán sát tâm thanh thân. Sau khi mình, thời gian sau đó tự nó tỉnh thức trên đó, nó thanh thân, an lạc vô sự mà không cần quán sát.

[Tu sinh]: Tại vì con thấy cái tâm có khi nó chỉ khi thì thấy nó thanh thân, khi thì cái tâm nó lại biết rõ trong thân, nó không thấy cái

[Trưởng lão]: Chính cái giai đoạn mà biết rõ trong thân, cái giai đoạn đó đúng, cái giai đoạn này là giai đoạn chúng ta đang phải cần biết rõ, chứ chưa phải đang ở trong cái thanh thân, mà đang ở thanh thân coi chừng lạc trong tưởng.

[Tu sinh]: Biết rõ toàn thân là khi đó cái biết khi thì ở chỗ này, chỗ kia mà trong thân của mình.

[Trưởng lão]: Nghĩa là nó sẽ biết toàn thân của nó, biết cái chỗ từ đầu chí cuối từ chân chí đầu. Biết toàn thân của nó, nó luôn luôn nó tỉnh táo nó biết cái đó, đủ rồi.

[Tu sinh]: Mô Phật, như vậy trong, thí dụ như trong cái cơ thể của mình nó hoạt động ở trong cái phần ở bên trong, nhưng mà nó không có đi. Như mình đang đau khổ nhưng mà mình thấy mình vẫn để như vậy, mình chỉ ngồi quan sát thôi, thì như vậy có nằm trên pháp Tứ Niệm Xứ không Thầy

[Trưởng lão]: Tứ Niệm Xứ chứ sao con, tức là trong thân con nó hoạt động như thế nào con đã tỉnh giác ở trên đó rồi thì con sẽ thấy nó hoạt động như thế nào con thấy hết, nó là tỉnh mà. Mà sợ mấy con thấy thanh thân mà mấy con mất cái tỉnh đó thì mấy con coi chừng lọt tướng, bởi vì giai đoạn này giai đoạn tỉnh thức trên thân của chúng ta.

[Tu sinh]: Thí dụ như thay vì con ngồi trên cái ghế như vậy thì con quan sát 33:57 và con theo Thầy nói có sự chuyển động lên xuống như nào thì con hiểu rõ nhưng nó không có làm cho con ... thì con vẫn để bình thường chỉ quan sát như vậy có đúng không hả Thầy?

[Trưởng lão]: Thí dụ như không đau mình đúng thôi con cứ để con quan sát không có gì hết. Có cái đau đó, cái cảm thọ thì con cứ sử dụng pháp con đẩy lui. Nghĩa là

nó có cái ác pháp trên cái cảm thọ của mình tức là có ác pháp rồi, mà để nhiếp phục cái tham ưu ở trên cái ác pháp đó. Bởi vì ở đây mình tỉnh cho mình biết từng cái sự thay đổi trên đó để mình xả li những cái niệm đó đi để cho nó đem lại sự bình an cho thân, thọ, tâm, pháp. Đó là pháp tu của Tứ Niệm Xứ.

[Tu sinh]: Thí dụ như con cảm nhận được những cái thực phẩm ở trong cái cơ thể con nó di chuyển tận ra phía dưới và hoặc là những cái hoạt động khác nhưng mà nó không có làm cho con phải ...như vậy thôi mà con chỉ nhờ đó mà quán sát, tư duy được như vậy

[Trưởng lão]: Thì coi như vậy là được chứ không có sao đâu con, con thấy cái sự hoạt động trong thân con nó rung động, tim đập, mạch máu nhẩy gì nó lùng tung ở trên đó, hơi thở động gì cũng biết hết, tức là mình tỉnh thức được ở trên cái thân hành của mình, cái đó đúng không có sai đâu, đó là cái giai đoạn đầu đó mấy con, chứ đừng có vội mà cứ để biết tâm thanh thản, an lạc, vô sự, coi chừng mình rớt vào trong tưởng. Bây giờ mình chỉ cần quán Tứ Niệm Xứ, quán thọ, quán tâm, quán Pháp. Quán là quan

sát mấy con, mà giờ mình chưa quan sát bắt đầu mình sống trong cái thanh thân, an lạc, vô sự sao được.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Vậy là trong giai đoạn quan sát, cái biết khi khi ở chỗ này, khi thì ở chỗ kia chứ nó không dừng lại một chỗ

[Trưởng lão]: Tại mình đang quan sát nó con, lúc bây giờ mình thấy ở đầu, lúc mình thấy ở vai, lúc mình thấy ở chân, lúc mình thấy ở ngực, ở bụng gọi là ... Nên mình thấy coi như nó nhảy đó, con nói cái giai đoạn đầu. Chứ sau khi thời gian nữa rồi con đứng một chỗ con nhìn nó toàn diện, con không có chạy nữa. Coi như là Thầy nói nó chạy bốn cửa thành đó mà. Bắt đầu con mới tu như người canh gác bốn cửa thành, rồi bắt đầu mà chạy, mà chạy cái thành này một cái rồi chạy cái thành kia. Mình chạy, chạy bốn cửa rồi chạy vòng vòng vòng vòng hoài, tới chừng mà thường bắt đầu mà đứng chỗ mà nhìn.

[Tu sinh]: Nhưng mà để tự nhiên nó thuần hay là mình có thể tập trung

[Trưởng lão]: Một thời gian sau tự nó nó dừng lại, nó ở trên cái điểm thôi, con

chạy vậy chứ con không có rời cái hơi thở mà, nếu con rời cái hơi thở thì ít ra con thấy cái bệnh, cái bệnh bụng của con nó phình lên, xẹp xuống, hoặc là mạch máu hay là tim đập gì nó cũng thấy những cái động ở trên thân con. Còn sau này nó cũng trở về hơi thở nó đứng, rời từ đó nó sẽ đứng ở từ ở hơi thở đó nó quan sát nó không đi nữa.

[Tu sinh]: 36: 30 Thầy cho biết nó nằm ở toàn thân một lát, nhiều khi nó vừa khởi niệm nó tự động nó chạy lại cái toàn thân mình không có vậy có phải ức chế không?

[Trưởng lão]: Mình bị ức chế đó con, nếu mà điều kiện mà không có cái niệm mà con lại thấy nó chạy lại toàn thân con biết nữa thì cái niệm đó nó bị ức chế.

[Tu sinh]: Vậy nó tự động nó trở về cảm giác toàn thân, tự động mình không có cố ý mà nó tự

[Trưởng lão]: Thì nó sẽ trở về đó, nhưng mà điều kiện nó bị ức chế cái niệm đó rời. Buộc lòng chúng ta dừng lại, mà có niệm tao moi mày ra chứ mày không có chúí trong này mày chón tao được đâu, con đem cái niệm đó ra con khởi nó mấy cây: mày đừng có chúí, để một lát tao quên mày nhảy

ra nữa hả? Còn bây giờ tao móc mày ra tao diệt mày, mày không có vô đây, mày là thằng gian mày núp đây hả, mày thấy tao vừa chộp cái mày chạy thanh thân mày nhìn cái thân mày hả, mày làm bộ hả, mày núp ở đây tao lôi cái đầu mày ra. Tức là lôi cái niệm đó ra, chứ đừng có để nó núp, nó núp lát nữa nó nhảy ra. Biết cách tu Tứ Niệm Xứ mà khắc phục mà

[Tu sinh]: Bạch Thầy con xin hỏi Thầy, vậy thì mình đi kinh hành mình tu trên Tứ Niệm Xứ mình cũng quan sát trên bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp.

[Trưởng lão]: Bốn chỗ con, được, bởi vì đi, đứng, nằm, ngồi.

[Tu sinh]: Nhưng mà con thấy đi kinh hành là nó khó, mình quan sát bị nó động nhiều quá!

[Trưởng lão]: Thì lẽ đương nhiên, mới đầu thì mình tập ngồi, mình quan sát cho nó quen rồi tới chừng mình tập đi mình quan sát được,

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Như cái câu : “Tâm ta sáng suốt như ban ngày” như vậy nó cũng là một trong những cái thanh thân

an lạc vô sự

[Trưởng lão]: Đúng đó con.

[Tu sinh]: Con cảm nhận như vậy. Như vậy lúc đầu tiên Thầy dạy phải tu là mình quan sát trên bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp với một tính cách tỉnh thức để nhận biết cái bốn chỗ đó. Rồi sau bắt đầu mình mới có cái tâm, cái trạng thái của thanh thân, an lạc, vô sự. Vì bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp này nó có ác pháp thì mình đẩy lui nó, đến khi mà tâm mình không còn tham, sân, si nữa thì nó có cái trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự. Mà cái trạng thái thanh thân an lạc vô sự đó tức là mình hộ trì chân lý, một thời gian mình hộ trì cái trạng thái đó cho nhiều, cho nó hoàn toàn thì chân lý được hộ trì.

[Trưởng lão]: Đó! Nó hiện ra rồi.

[Tu sinh]: Nhưng bây giờ chúng con thứ nhất là quan sát, lâu lâu nó có thanh thân, mình hộ trì không nổi lâu lâu thanh thân nó chạy đâu mất tiêu.

[Trưởng lão]: Cho nên Chân lý chưa được hộ trì

[Trưởng lão]: Đúng đó con.

[Tu sinh]: Còn cái trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự đó tức là mình hộ trì chân lý, rồi một thời gian mình hộ trì cái trạng thái đó cho nhiều cho nó hoàn toàn thì chân lý được hộ trì.

[Trưởng lão]: Đó! Bắt đầu chân lý nó hiện rồi, nó hiện ra rồi.

[Tu sinh]: Bây giờ chúng con thứ nhất là quan sát, lâu lâu nó có thanh thản, hộ trì không nổi lâu lâu nó thanh thản nó chạy mất tiêu.

[Trưởng lão]: Cho nên chân lý chưa được hộ trì

[Tu sinh]: Kính thưa **[Trưởng lão]:** Con hỏi về cái đề mục “cảm giác toàn thân” tới cái đề mục cảm giác toàn thân thì mình phải có cái tỉnh trong đó rồi. Mình phải tỉnh cái hơi thở của mình ...từ chân lên đến đầu.

[Trưởng lão]: Mình thấy, cho nên vì vậy mà trong cái pháp Thân Hành Niệm đức Phật nói: “cảm giác thân hành tôi biết tôi hít vô”. Khi mình hít vô mình nghe cái rung động của nó là đủ rồi, chứ không khéo mình tưởng hơi thở nó chạy từ lỗ mũi cho suốt khắp thân mình, nó bị tưởng đó. Tưởng thì

nó sai.:

[Tu sinh]: Tại vì một cuộn băng Trưởng lão giảng năm 2002 tức là bất cứ một cái đề mục nào trong Định Niệm Hơi thở là có cảm giác là có tưởng trong đó .

[Trưởng lão]: Thì nó có tưởng chứ sao con, bởi vì nó cảm giác nên nó có phải có tưởng, nhưng mà mình mới đầu mình tu vậy, nhưng mà sau khi mình phải xả cái tưởng đó đi, chứ không khéo nó tưởng riết nó thành tưởng thật, nó mới nguy hiểm mình, nó lọt vào trong tưởng định.

Cho nên đầu thì mình chưa nhiếp được

Bạch Thầy! Theo con nghĩ Thầy, vận dụng lúc đầu mình tưởng để cho mình nhận biết thôi, chứ còn khi mà nó tâm mình mà biết được bốn chỗ Thân, thọ, tâm, pháp rồi thì nó không phải là tưởng mà nó biết rõ như thật.

[Trưởng lão]: Bởi vì đầu mình chưa có. Cũng như bây giờ đó mình nói “cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô” mà nếu mình không tưởng cái hơi thở mà nó chạy khắp thân mình thì khó nhận lắm chứ không phải dễ đâu. Có phải không, cho nên do đó mình

phải tưởng, mình tưởng thời gian sau cái mình thấy nó thuần thực rồi cái mình xả cái tưởng đi, đừng có cảm tưởng cái hơi thở nữa thì mình vẫn thấy cái hơi thở của mình toàn diện từ trên xuống dưới. Phải tập từ từ mấy con, chứ không phải là một lần được, cho nên người ta đi từng bước, từng bước.

[Tu sinh]: Con nhận biết như vậy, mà Bạch Thầy, hình như hôn trầm nó cũng chạy. Mấy bữa trước con la lối cái hôn trầm quá vì chắc có lẽ là cơ thể nó không đủ khỏe. Bữa nay nó có đủ khỏe rồi con cảm thấy đối với nó nó bình thường, nó lui. Chắc có lẽ là do con hoạt động trong này nhiều mà con thấy con đâu có hoạt động nhiều lắm mà sao nó đập yếu quá vậy ta.

[Trưởng lão]: Tại con hồi đó yếu đó, chứ ngồi đây nó mạnh mình than trời trách đất đâu.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Câu tác ý “cảm giác toàn thân” con thấy tác ý một lần là con nhìn thấy toàn thân con. Cái đó mình ngồi tác ý nhiều không?

[Trưởng lão]: Đâu có cần tác ý nhiều con, mình tác ý mình thấy nó quay vô được thì được rồi, nó quen rồi đó con, chỉ có cái

người mà không quen thì lát cái nó quen. Rồi bắt đầu mình tác ý mình nhìn nó một chút cái nó hơi nó không có nhớ cái thân nó nữa, nó nhớ cái gì tầm bậy là mình phải tác ý rồi, chứ không nhắc nó không được.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Câu ý là thay cho cái câu “an tịnh thân hành”, an tịnh thân hành nó khác con, cảm giác toàn thân nó khác

[Tu sinh]: Cảm giác toàn thân xong rồi nó mới an tịnh thân hành

Thôi bây giờ tối rồi mấy con, hỏi riết bây giờ tới tối rồi mấy con. Chỉ có một tiếng đồng hồ mà bây giờ tới 5 giờ rồi , quá trời .

[Tu sinh]: Giờ mới hỏi pháp mà Thầy, lúc đầu tiên hỏi cái chuyện khác.

157-(LCK-065A)

- * Vấn đạo Tứ Niệm Xứ
- * Huân tập tri kiến
- * Lòng yêu thương
- * Chương trình đào tạo của Thầy
- * Mối xẻ từng tâm niệm xả tâm

[**Tu sinh**]: (nghe không rõ)

[**Trưởng lão**]: Được con, tu vậy được, nó có chướng ngại đó, con đuổi cái chướng ngại nó đi. Vọng bẻ con đuổi nó đi rồi con trở về Tứ Niệm Xứ. Khi mà nó hết rồi trở về Tứ Niệm Xứ, còn không thì con tác ý để đuổi đi.

Con ngồi xuống đi con.

Giờ có ai hỏi Thầy thêm nữa không?

Con ngồi xuống đi con, ngồi đi.

[**Tu sinh**]: Con ngồi tu Tứ Niệm Xứ mà cơ thể con nó giựt mạnh.

[**Trưởng lão**]: Trong khi đó con có

hướng tâm cho cái thân của con nó bình phục trở lại không con? Con có hướng tâm cho cái thân con nó bình phục lại.

[Tu sinh]: Con ngồi tu ...

[Trưởng lão]: Con đang tỉnh con biết chứ còn không phải gì hết, thì trên cái pháp Tứ Niệm Xứ đó con, nó thường thường nó cũng có cái phần mà tu tập giữ được cái tâm mà nó thanh thản, an lạc, vô sự đó để cho nó hoàn toàn sau khi nó sung mãn Tứ Niệm Xứ. Nó sung mãn bốn chỗ gọi là sung mãn Tứ Niệm Xứ, thì trong đó nó có sung mãn cái thân, mà nó có sung mãn cái thân của con nó có những cái bệnh tật, có những cái gì hoặc là có những cái chướng ngại gì đó thì cũng đều hoàn chỉnh cái chướng ngại đó, nó trở về cái dạng bình thường không có bị chướng ngại gì hết thì những cái hiện tượng mà nó xảy ra nó giựt đứng thẳng là nó sửa cái thân của con không có gì đâu.

Còn nếu mà con vô ký, nó cũng giựt. Ví dụ như con ngồi im lặng thanh thản, giựt một cái vậy, thì rõ ràng là tự động nó giựt vậy thì đó cũng là một cái trạng thái vô ký, nó quên đi nó giựt. Còn cái này con thấy tỉnh cái rờ cái cuối con cũng biết, nó giựt

cái thân của con nó giựt đứng lên con cũng biết, thì cái đó là nó thay đổi cái cơ thể của con. Tức là nó phục hồi những cái chướng gì ở trong cơ thể của con chứ không có gì đâu.

Còn nếu mà nó vô ký thì nó cũng giựt, bởi vì nó vô ký nó nhanh, làm cho mình vừa quên cái mình giật mình, đó là mình nhận xét qua cái vô ký nó có cái cái dạng quên ở trong đó, còn cái này thì nó không có dạng quên mà mình vẫn đang tỉnh thức mà Thấy nó giựt mình cái vậy thì đó là cách thức trên Tứ Niệm Xứ nó chấn chỉnh cái thân của nó, nó làm cho cái thân nó thanh tịnh, bởi vì nó sung mãn Tứ Niệm xứ có nghĩa là nó làm cho cái thân tâm nó thanh tịnh không còn bị chướng ngại nữa. Còn có chướng ngại thì nó, cho nên nói trên thân quán thân để khắc phục tham ưu đó, làm cho cái thân mình nó không còn ưu phiền nữa tức là nó không còn chướng ngại nữa. Cho nên trong cái vấn đề mà con hỏi đó thì đó là do trên Tứ Niệm Xứ mà nó chấn chỉnh lại cái thân của con qua những cái mà nó rung động chứ không có gì hết.

Câu 2: Ngồi chơi tu Tứ Niệm Xứ có giữ thân bất động trong giờ tu không thưa Thầy?

[Trưởng lão]: Không, nó không có cần đầu. Nghĩa là trong cái giờ mình tu mình giữ bất động thôi, mình tu 30 phút như đang nghỉ. Còn trong cái giờ mà ngồi chơi tu Tứ Niệm Xứ thì không có giữ tâm bất động, nó muốn đi thì đi, nó muốn nhúc nhích gì cũng được. Nhưng mà có một cái là mình nên tỉnh thức ở trong cái Tứ Niệm Xứ thôi. Tức là luôn luôn lúc nào cũng quay vô nó quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp, thì nó đúng con.

Chắc các con biết cái đó nó quay vô, nó quay vô như là các con nhắc nó “cảm giác thân hành tôi biết tôi hít vô, cảm giác thân hành hoặc cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân” mình dựa vào cái hơi thở mình thấy cái thân hành nó rung động, hoặc là nó rung động mình cảm nhận hít vô mình thấy cái cảm nhận từ cái đầu mình hít vô. Hoặc là hít ra thì thấy từ cái chân ngón, nhưng mà nó kèm, mới đầu lúc mà thầy dạy mấy con thì mình như là mình có tưởng ở trong đó, tưởng như hơi thở nó chạy luôn vào trong thân, mà sau đó phải bỏ mấy con, còn không khéo nó bị tưởng, khi mà thấy nó có cảm nhận như vậy thì biết rằng mình cảm nhận thôi chứ đừng có để cho cái

tưởng của mình thấy hơi thở. Bởi vì nó đi từ trên đầu xuống chân, từ chân lên đầu. Do mới đầu thì mình có dùng tưởng để sau khi mình cảm nhận được cái sự ở trên thân của mình thì mình chuyển qua cái sự rung động của thân để cho nó quên đi, mình tưởng cái hơi thở. Và cuối cùng thì nó rất là rõ ràng nó dễ dàng lắm, khi mình nhắc cái câu tác ý của Định Niệm Hơi Thở đó “cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết” thì bắt đầu thấy cái tâm nó quay vô, nó quay vô cái thấy nó quan sát cái thân của nó rõ ràng lắm. Coi như nó không cần phải cảm tưởng như là là cái hơi thở dùng cái tưởng hơi thở nó luồn vào trong thân đi lên, đi xuống như vậy nó không có... mà nó từ cái chỗ hơi thở nó đứng nó quay vô, nó không có quay ra mà nó quay vô nó nhìn cái thân của nó, đo đó mình đang ở trên Tứ Niệm Xứ, mình tu đúng đó.

Mình đi nó cũng vậy con, nếu mà nó quen rồi mình đi nhắc cái tâm quay vô, nhìn cái thân, bắt đầu nó quay vô nhìn cái thân nó không có nhìn ra. Cái đó là mình dễ rồi, mình dễ tu rồi. Sau khi mà nó nhìn cái thân nó vậy đó thì nó có hai phần, một cái phần ngồi tu thì bắt đầu, còn cái phần mình đi

hoặc là mình làm cái công việc mình nhắc cái tâm quay vô nhìn bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp, thấy nó quay vô cái. Làm gì làm mà cứ nó nhìn cái thân của nó, mình đi sau nó không lưu ý đi nhưng cảm nhận đi mình biết, nhưng mà nó luôn luôn nó quan sát cái thân đó là đúng.

Hôm nào Thầy kiểm tra lại trên cái phần Tứ Niệm Xứ mấy con, kiểm tra lại để coi thử coi mấy con tu coi, trong khoảng thời gian tu Tứ Niệm Xứ coi nhiếp tâm trên Tứ Niệm Xứ coi có đúng không? Tức là nó quan sát lại bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp của nó.

Được, con làm cái này được con. Những cái bài này mấy con làm như vậy nó cũng tạm đủ để cho mình dùng được cái tri kiến của mình để xả. Xả cho tâm của mình. Theo Thầy thấy mình làm nó ngắn, gọn đầy đủ cái ý chính của nó là cái mục đích để cho mình thấu suốt được các cái pháp nó vô thường không có, và mình thấm nhuần được cái ý. Cho nên vì vậy mấy con viết con giữ lại những cái bài này, sau đó thì có một dịp nào đó thì Thầy chỉnh lại để rồi mình in thành sách cho mình đọc. Mấy con bây giờ mấy con giữ lại thỉnh thoảng mấy con đọc lại,

tất cả những cái này thì coi như là con làm cái bài các pháp vô thường đều là đầy đủ chứ không có thiếu đâu, nó không còn gì mà thiếu. Bởi vì mọi vật ở trên thế gian này cái gì nó cũng đều vô thường hết, nó không có cái gì mà thường còn, tức là có hình tướng là các pháp nó vô thường còn có vật nó không hình tướng nó cũng vô thường nữa. Cho nên sự tu tập mà biết các pháp vô thường rồi thì mấy con cố gắng mà tu tập Tứ Niệm Xứ để giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự.

Bất kỳ mọi cái chướng duyên, mọi cái ác pháp gì thì khi mà đến thì mấy con thấy mấy con nên cần phải buông xả. Trong những cái điều kiện hiện giờ thì Thầy thấy hầu như bên nam cũng như bên nữ thì trong những cái sự việc tu tập ở đây mà qua những cái bài đọc của Nguyên Thanh thì chứng tỏ có một cái số người có cái tâm không chịu xả đó thì nó lộ cái tướng đó rất rõ ràng. Cho nên vì vậy Thầy mong rằng mấy con thấy rằng tại sao mà Thầy lại đưa những cái bài của Nguyên Thanh đọc? Bởi vì Thầy biết trong cái lớp này hầu như người ta cũng nhìn ngó Nguyên Thanh thế này thế khác. Bởi vì nó có những cái điều kiện mà cần phải, nhưng mà đưa Nguyên Thanh thật sự Nguyên Thanh

nó cũng có tài chứ không phải không có tài. Nhưng mà trong con đường tu tập thì ai cũng còn cái rèn luyện để tu tập để trở thành con người giải thoát. Nhưng mà vì người ta thấy, nhiều khi người ta thấy cái tài đó người ta hay ganh tị, người ta đâm ra thế này, thế khác. Tự mình mình tạo cho mình khổ. Chứ ở đời này đâu có cái gì! Tự mình mình chuốc lấy cái khổ cho mình, mục đích của mình đi tu là nhắm vào cái sự giải thoát mà thôi, chứ không có thấy ai hơn thua ai hết, mà mình cần phải thấy có cái sự học, thấy người ta hay cái gì thì mình học những cái hay. Còn cái dở thì mình không có học, còn cái dở thì người ta đang, mọi người đang khắc phục cái dở của mình hết. Cho nên khi mình biết cái dở của mình thì mình cố gắng khắc phục, sợ mình không biết thôi. Chứ còn cái hay của người thì mình cứ tiếp thu mình học.

Thí dụ như những cái mà làm cho chúng ta tăng trưởng cái lòng từ thêm, ví dụ như qua cái bài của Nguyên Thanh các con nghe nó nói về cái vấn đề nuôi bò, nuôi gà ở bên Mỹ làm cho mình thấy rất là tội. Những cái điều kiện mà có thể nói rằng có nhiều người chưa có đọc những cái tin tức, những

cái sách báo ở trên thế giới thì cái dịp người ta đọc được người ta thấy, người ta viết ra được, để cho mình nhận xét qua mình. Tu mà! Do đó mình tiếp thu được cái hay đó, để gọi lên được cái lòng thương yêu của mình, từ đó mình không có uống sữa, mình không có thích bồi dưỡng. Chứ không khéo mình đâu có biết, trước khi mình ăn uống một cái gì đó thì mình cũng thấy tất cả mọi cái sự đau khổ của chúng sanh, mình nở lòng nào, khi đó mình tự. Nghe cái bài đó rồi tự nhiên cái tâm từ của mình nó tăng trưởng, nó tăng trưởng cái lòng thương yêu của mình, cho nên mình thấy cái sự sống của mình, coi như mình thấy cái tâm mình vô thường thật sự. Cho nên vì vậy cái lòng thương yêu nó trỗi dậy liền tức khắc, nó không có còn lo cái thân nó nữa, chứ hầu hết là chúng ta cứ lo cái thân cho nên vì vậy mà cái gì gọi là bồi dưỡng, tốt đẹp thì mình cứ mình nuôi dưỡng cái thân của mình. Nhưng mà khi nghe những cái bài như vậy thì chúng ta thấy rằng chúng ta xả được cái tâm của mình thật nhiều, lòng từ của mình tăng trưởng lên.

Và đồng thời thí dụ như nghe những cái động đất, núi lửa, sóng thần này kia tin tức, báo chí hoặc là bây giờ gom góp lại những

cái tài liệu từ xưa đến giờ nó xảy ra nó biết bao nhiêu cái sự đau khổ của chúng sanh, thì mình thấy thực sự là các pháp vô thường. Vì vậy mình nghĩ giờ mình yên ổn. Nhưng một lát nữa bão tố nó đến đây thì mình còn gì? Hoặc là một cái cơn động đất, hôm rày thì mấy con nghe tin tức ở Thành phố Hồ Chí Minh nó có những cái dạng động đất, nhà cửa rung, rồi nó có sụp đổ nữa, do đó nó báo động rằng đất nước của chúng ta nó cũng một lúc nào đó nó cũng sụp đổ, bởi vì bây giờ nó đang rung động nhẹ một cái, chấn động nhẹ cái vùng của chúng ta, nó nhẹ. Như Tây Ninh thì không thấy nhưng Thành phố Hồ Chí Minh đã có cảm nhận đó. Vũng Tàu nó đã cảm nhận điều đó. Nếu mà cỡ mà cái duyên phước chúng ta không có thì nó sụp xuống chừng vài ba phút thì cả cái dân Thành phố này và cái Vũng Tàu nó còn gì?

Cái hiện tượng là tại vì chúng ta đã lấy cái dầu mỏ ở ngoài Vũng Tàu, lấy dầu thành ra nó trống đi, cho nên vì vậy mà cái vỏ trái đất nó sẽ co lại một chút đó, chữ cỡ mà nó co, nếu mà chúng ta lấy nhiều hơn nữa chắc nó co lại có lẽ một số dân Thành phố Hồ Chí Minh với cái dân Vũng Tàu chắc nó

sụp đổ hết rồi, nó tan tành. Cho nên vì vậy mà chúng ta lợi cái này nhưng mà chúng ta thấy lấy một cái số dầu như vậy chúng ta có thể bán đi lấy cái số tiền đó chắc chúng ta xây dựng cái Thành phố Hồ Chí Minh chắc không đủ đâu, phải không? Rồi bao nhiêu cái người chết nữa mấy con, nhưng mà người ta không tính, nhưng mà người ta tính lấy cái số dầu đó mà bây giờ mình không có nhà máy lọc, lấy cái dầu thô đó phải chở qua Liên Xô nó lọc rồi nó cũng bán lại cho mình, rồi mình mua xăng cũng mắc mình chết chứ bộ rẻ gì? Nhưng mà nó gây cái sinh mạng, cái tài sản của nhân dân ở trên những cái khu vực gần đó rất lớn, cái số tiền đó rất lớn. Bây giờ đem dầu đó bán chưa chắc đã mua được cái Thành phố Hồ Chí Minh, và mua cái sinh mạng của dân tộc. Các con thấy cả cái Thành phố Hồ Chí Minh mà nó động đất một cái cả nhà cửa con người đều tiêu hết, không còn cái gì! Nó nằm xuống một đồng luôn.

Đó là những cái điều kiện mà chúng ta cần hiểu biết và thúc hối cho chúng ta phải ráng mà tu. Bởi vì nói vô thường mà, bây giờ thì chúng ta thấy như vậy chứ không biết ngày mai ở Trảng Bàng này ngay tu viện này

nó rung một cái là chúng ta cũng đi đời. Bởi vì nó đâu có biết chùng, bởi vì nó vô thường mà mấy con. Các pháp vô thường mà, đừng có nghĩ là nó vững chắc đâu, nó không vững chắc. Cho nên nó vô thường, mà nó vô thường tập thể đó. Còn nó Vô thường cá nhân thì lát có người chết, người thay người. Mấy bữa rày không có đám ma thì nó không có vô thường ở đây chứ nó vô thường chỗ khác, nhưng mà vô thường từng...

Cho nên khi học pháp vô thường là chúng ta nỗ lực chúng ta tu, tu sao cho đúng, hỏi sao cho kỹ. Ví dụ như Từ Nguyên hỏi Thầy, nhưng mà hỏi những cái phương pháp tu, hỏi sao cho nó kỹ để chúng ta nhiếp tâm cho nó đúng, cái đó là một cái hay đó mấy con. Thầy sợ mấy con tu sai, và đồng thời nó có những cái điều kiện mà chúng ta cần phải xả tâm. Như các con thấy rằng như Quý Thầy lẽ ra thì người đàn ông thì người ta phải rộng rãi một chút, ở đây người ta đưa ra như vậy thì thấy hẹp hỏi quá. Tức là tính hạ làm sao được, các con thấy cái đúng thì nó phải đúng, còn cái sai là phải sai mà. Từ cái kiến thức của chúng ta hiểu là chúng ta phải huân từ cha mẹ mình tất cả những sách vở, tất cả những tư tưởng của con người

trên hành tinh này từ xưa đến giờ. Như bây giờ chúng ta hiểu thì chúng ta cũng huân cái hiểu của Đức Phật, nhờ ông Phật nói mình mới hiểu chứ cỡ ông Phật không nói mình làm sao hiểu. Tất cả những cái đó đều là những cái sự học của mình, mình phải gom góp lại, chứ đâu phải là tự mình có được, tự mình sáng chế ra. Nhưng nó có hai phần Thầy nói cho mấy con nghe kỹ nó có hai phần

Một cái phần bây giờ mấy con đọc nó không có thuộc lâu, cái trí nhớ của mấy con nhớ nó không, nhưng mà các con nhớ được cái ý, mấy con đọc quan một cái cuốn sách nào đó mấy con nhớ, mấy con nói lại được. Nhưng mấy con đọc từng cái câu trong đó không có được, cái trí nhớ của mình nó dở, cho nên mình nhớ được cái ý rồi mình gom ra mình viết, rồi mình gom cái ý đó mình viết rồi mình nói của mình sao, cũng của người ta mình mới hiểu, con hiểu không? Chứ đâu phải của mình. Còn cái người người ta nhớ, người ta chép không sai một chữ, người ta đã nhớ cái ý, người ta giỏi hơn mình, người ta chép lại người ta nói nó không sai phải không mấy con thấy. Còn mình muốn chép phải lật cái cuốn kinh, cuốn sách ra chép lại

chứ tôi có nhớ câu đó được đâu, tôi lật ra tôi mới thấy câu đó viết a, b, c chữ như vậy, vậy vậy chép. Tại cái trí nhớ tôi không nhớ nhưng mà tôi nhớ cái đoạn đó Phật nói vậy vậy, nhưng bây giờ tôi không có nhớ được, cho nên vì vậy mà tôi lật ra tôi chép. Còn người ta nó nhớ hay, người ta chép không sai một chữ, cái đầu của người ta thuộc lâu lâu cho nên cái đặc biệt của người ta nó khác, mấy con hiểu không?

Mà cái hạng người mà nhớ vậy ít lắm, cho nên mấy con ngày xưa mà Thầy ở đây khi mà ra Thường chiếu thì các huynh đệ ở ngoài Thường Chiếu họ nói Thầy Chân Quang cái máy cassette đang ăn cơm. Nghĩ là nói rồi Thầy đọc lại vanh vách y trang không có trật cái chữ nào hết, cho nên mới gọi Thầy là cái máy cassette ăn cơm, phải không? Còn mình có phải cái máy cassette ăn cơm đâu. Cho nên vì vậy mình không có làm được đâu. Đó thì Thầy muốn nói cho biết vậy thấy rằng cái đặc biệt của cái bộ óc của người ta, cũng cái bộ óc sao mà nó ghi chép hay dữ vậy, còn mình nó lưu chắc cái ý, chứ nó không ghi chép tất cả những cái lời nó ghi chép được.

Thành ra trong cái sự tu tập thì ở trên con đường tu tập Thầy đã nói rồi mấy con. Người thì được cái này mất cái kia, chưa có ai toàn diện, nếu mà ai toàn diện thì Thánh, Phật rồi còn gì, phải không? Cho nên khi mà được cái tốt này thì chúng ta học cái đó, còn khi cái xấu thì để chúng ta sửa cho nên đức Phật nói “thấy lỗi mình” để thấy cái sai của mình mình sửa rồi. Sau đó mình mới Thánh được chứ? Phải không? Cho nên ai lại không sai mấy con, không có sai sao được, mình là phàm phu mà! Cho nên mình cố gắng mình học của huynh đệ bởi vì tiếc vì những cái bài vở mà cái thời gian thì ngắn quá, không có cái thời gian thì ngắn quá mà không có cái người chuyên môn. Vừa rồi con biết không? Vừa rồi cái tài liệu của Nguyên Thanh đưa ra mượn người ta đánh vi tính, nó tới 4000 đ một trang, cái trang A4, 4000 một trang, nó đắt tiền lắm chứ, mà cái công người ta đánh mình cũng thấy.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Cái đĩa này bỏ vô cái máy của con nó không có được. Nó bị lên chứ No... cho nên Thầy san dùm con cái này sang USB, vì cái máy của con nó chỉ nhận cái USB thôi. Con gửi Thầy.

[Trưởng lão]: Cái công của họ đánh đó nó thật sự ra nó có những cái nhiệm vụ nó làm cái việc đó nhưng mà nó tính cứ mỗi trang vậy là 4000đ một trang. Mà 92 trang, cái tài liệu của Nguyên Thanh 92 trang lớn, tính ra là 368000đ. Còn mình ở đây đánh, chú Mật Hạnh chú đánh suốt buổi thì nó cũng nhiều lắm mấy con. Nghĩa là đánh nhanh hơn cái dịch vụ ở ngoài này nữa. Nhưng mà không có thì giờ, nó còn phải tu mà. Đánh thì đánh phụ Thầy chút ít vậy thôi. Xong rồi vô trong thất cũng ngồi tu Tứ Niệm Xứ để xả tâm chứ. Cũng nỗ lực tu chứ, cuộc đời mình còn gì? Mai một nó cũng tiêu hoang hết, nó cũng vô thường mà, cho nên nó biết cũng ý thức được cái điều đó nhưng mà giúp Thầy thì đưa cái tài liệu gì đánh phụ Thầy, chứ còn đâu có phải là chuyên môn làm cái vấn đề đó đâu. Nhưng mà chú Mật Hạnh đánh giỏi lắm, nhanh lắm. Thầy đưa một cái sấp như một tập vậy này, thì đánh chừng khoảng buổi là xong. Từ mấy chục trang lớn, từ bảy, tám chục trang, kể như mà chú đánh mà trả tiền thì chắc chú cũng kiếm ăn được đó. Bởi vì gần Thầy rồi chuyên môn đánh bây giờ đánh lẹ lắm. Nhưng mà có cái điều kiện là, ôi thôi chú mà đánh thì sửa cũng mệt. Sửa

lại cũng mệt. Bởi vì chú đánh chú không cần hoa đầu, Phật cũng không thềm hoa. 20:38 nay cũng không cần hoa, bởi vì hoa khi mà đán hoa thì phải bám cho nó ở chỗ một cái, mình đánh suông vậy đó thì nó nhanh, muốn bám cái chữ đó thì phải bám xuống cho nó phải chữ hoa đó, rồi mới bám nó chậm lại, không có dừng lia lịa được. Phải ấn như thế này, mới ấn cho nó hoa luôn, thành ra chú để luôn luôn, khỏi cần. Cho nên khi mà chỉnh lại đó thì phải mất công cái vấn đề đó, sửa lại. Nhiều khi cái dấu phẩy này kia chú không cần phẩy luôn nữa, đánh thôi. Nó nhanh là nó nhanh vậy, đánh nhanh lắm nhưng mà có cái điều kiện là chữ hoa, nó phẩy rồi này kia thì chú đánh luôn, rồi ai đó sau sửa thì cứ sửa thành ra nó mất công người sửa một chút. Thầy đọc lại cái dịch vụ mà đánh thì họ đánh cũng kỹ, dấu phẩy dấu này kia, lỗi chính tả rất kỹ, chứ nào hoa, chữ nào không hoa nó rất kỹ. Họ làm cái dịch vụ mình họ ăn tiền cũng xứng đáng.

Đó là trên những cái phần vì vậy mà cái tài liệu của mấy con bây giờ gom lại mà đánh phải có thời gian, chứ không thể nào mà không có thời gian mà làm được. Nhưng mà những cái tài liệu này mấy con

sửa đi, sửa lại cho nó đúng rồi thì mấy con gom lại hết để sau đó có một cái dịp mình sẽ đánh nó trở thành cái bài học, cái kinh nghiệm bản thân của mình, rồi từ đó mình đọc lại những điều mình chưa xả. Mình sẽ thấy mình nói được chứ mình chưa xả đâu, nó ngầm. Cái tâm mình nó gian xảo lắm nó xảo lắm. Nó nói nó xả, nó nghĩ nó xả, nó lý luận vậy chứ nó nói nó xả nó không có. Nhưng mà ngầm đó nó hờn, nó nằm núp đó đó chứ chưa hẳn nó bỏ đâu, nó chờ có dịp nó lộ ra, nó lộ mà nó không phải nó lộ vậy, nó lộ nhanh dữ tợn lắm chứ không phải không đâu. Nó bình thường nó che giấu nó nói tôi xả, tôi không có, nó gạt mình. Mà khi mình mà đụng chuyện thì đúng thật nó lộ cái nanh nó ra, nó ghê gớm lắm. Mấy con thấy, chỉ Thầy nói ngày hôm qua thôi, mấy con thì con mắt mấy con thì mấy con thấy nó thường. Thầy Thấy trời ơi nanh nó lộ ra, nó ghê gớm lắm. Mà cái người nào lộ nanh nó gạt ra đều lộ ra hết, nó không có sai mấy con. Mình tu cái tâm từ, mình biết thương yêu, cũng như ông Phú Lâu Na ai làm gì cũng thương, nhưng mà chỉ chạm người ta chút là nanh rúc ra. Hồi mình cũng biết lý luận, cũng thương yêu, mình cũng nói mình dặn

đàng hoàng lắm, nhưng mà nó núp trong đó chưa có mọc nanh, tới chừng đặng chuyện nó mọc nanh.

Thầy nói vậy mấy con biết, cái tâm mình nó quỷ quyệt lắm chứ nó không phải không đâu, cho nên mình phải tư duy, quán xét tận gốc của nó ra. Thật sự nó thương yêu thật, chứ không phải nó thương yêu giả. Thương nó làm bộ, nó làm bộ thương chị lắm, thương anh lắm, sự thật chưa hẳn đâu, nó núp ở đâu. Không, Thầy muốn nói thật để cho mấy con biết cái xả tâm là vấn đề quan trọng lắm. Mình xét nét mình từng chút chút không khéo nó núp, nó núp nó coi như nó, mà nó lý luận hay nó lý luận nó xả thực sự, nó lý luận ở trong này nó nói nó xả, nó không có ghét người đó nữa. Nhưng mà thật sự nó chưa phải đâu, cho nên hỏi nó: Mày có thật vậy không? Hay là mày nói cho mẹ của mày, mình hỏi cái tâm mình đó mà? Mình hỏi đi hỏi lại, rồi mình mới thấy được cái tâm của mình chứ mình lướt qua một lần nó nói cho mình nghe, bộ khoái tai rồi. Mày thiệt xả rồi, đặng rồi, nhưng mà mai mốt nó vẫn thấy cái người đó nó ghét, nó có cái ác cảm.

Cho nên tất cả mọi cái mình nên tha thứ và thương yêu nhau là đủ, và cố gắng tới đây thì mấy con sẽ tập tới cái tâm từ, tâm bi. Thì từng cái bài học này nó sẽ tới, mấy con sẽ thấy, từ, bi, hỉ, xả, những cái bài này nó sẽ nhắc đi, nhắc lại mấy con nhiều lần, cuối cùng mà thực hiện được cái tâm xả của mấy con, tức là mấy con xả được là bốn cái pháp cuối cùng của nó. Cái này nhân quả mấy con thấy nó không có gì, các pháp vô thường mấy con thấy rõ hết. Thế mà nhắc đi, nhắc lại nó còn ần núp. Tới đây, tới cái bài mà tâm từ, tâm bi thật sự, mình thương yêu thật, mình tu tập hàng ngày, mình rèn luyện cái tâm từ, tâm bi mình thật sự chứ không khéo mình khó mà xả nó. Cho nên pháp của Phật mình thấy nó có Tứ Vô Lượng Tâm, tâm từ, tâm bi, tâm hỉ, tâm xả nó liên tục, bốn cái pháp nó liên tục để mà nó xả tâm mình. Định Vô Lậu nếu mà thiếu từ, bi, hỉ, xả, Thầy nói không có vô lậu nổi. Cho nên Thầy để nó là cái bài cuối cùng kết luận cho cái học Định Vô Lậu. Người nào có vô lậu được hay không là qua cái lòng thương yêu đó. Chứ mấy con không thương yêu là mấy con sẽ bị chết với nó. Mà bị nó gạt, mà cái lòng thương yêu nó ngộ lảm mấy con.

Nó giao cảm được tất cả những cái sự sống ở trên hành tinh này, từ cái cây cỏ, từ cái loài côn trùng, nó giao cảm được người mà nó giao cảm được mọi vật. Mà chúng ta phải tu tập nó mới được, chứ còn không tu tập nó không có lớn mạnh đâu.

Cái tình thương của chúng ta nó ở trong cái thất tình lục dục, chứ nó không phải cái tâm từ, tâm bi đâu. Nó thật sự nó rộng lớn đâu. Nó làm bộ nó vậy. Ví dụ đi vậy cái nó thấy ai đập một con cuốn chiếu hoặc một con gì chết, nó thấy có người ta nó làm bộ nó để lên tay nó thương vậy chứ, thương đó là cái thương cái kiêu của nó. Chứ sự thật ra nó không thương đâu. Nó làm bộ kiêu cách nó thương, chứ sự thật ra nó làm tướng chứ chưa phải thật sự nó thương. Thầy nói thật, mấy con cứ xét tâm đi.

Bởi vì tại sao mà biết được? Chính mình con người với mình còn chưa thương nhau làm sao mà đi thương con cuốn chiếu người ta đập, nhưng mà cái kiêu cách mình làm bộ thì có. Chừng nào mà thật sự mình đối xử với nhau mà thương thật, mình biết tha những cái lỗi lầm của người khác, mình đừng có thấy cái hành động mà người đó

như vậy mà mình chướng người ta. Đi ngang mình người ta bộp bộp mình tức giận thì cái đó mình chưa thương.

Cho nên mình học Phật, mình phải học cho tận cùng, kỹ lưỡng, cho thật rõ ràng, rồi áp dụng mình phải tư duy, suy nghĩ cho nên đức Phật nói quán tâm trên tâm, quán cái tâm suy nghĩ cái tâm rất nhiều, chứ không phải quán mà nhìn cái tâm. Bây giờ là nhìn cái tướng của nó là niệm, không niệm nhưng mà quán cái tâm, suy nghĩ cái tâm của mình. Suy nghĩ từng chút của cái cơ thể của mình, quán cái thân. Cơ thể này đang bệnh đau, cơ thể này đang vô thường, cơ thể này nhân quả mình quán, tư duy, suy nghĩ để mình mới thấu triệt được cái thân của mình, để mình nhiếp phục những cái tham ưu ở trên đó chứ không khéo mình lầm, rồi mình đau khổ.

Cho nên trong cái sự tu tập quan trọng lắm, rất là quan trọng. Chừng nào mà trong cái lớp của chúng ta, mọi người đều biết thương nhau, không có người vầy kẻ khác, khéo léo lắm. Ở ngoài thì nói thương còn trong bụng không thương, rồi tìm mọi cách hại nhau nữa chứ, nói xấu nhau nữa chứ

thế này, thế khác đủ thứ cái đó là cái, mình đang tu mà cái thực hiện cái tâm như vậy. Cho nên mình ráng mình cứu mình, mình ráng mình làm chủ.

Như bây giờ cô Huệ Ân mà Thầy dạy tới cách thức mà để tịnh chỉ hơi thở. Tập đâu phải một ngày, hai ngày mấy con, tập dần dần dần dần cho đến khi nó làm chủ, nhưng mà khi một cái người người ta tu Tứ Niệm Xứ sung mãn thì có Tứ Thần Túc ý, thì người ta tác ý một lần thì nó tịnh chỉ liền. Còn mình cái tâm của mình nó còn, nó chưa có sung mãn được, nó chưa có thanh thân an lạc vô sự đúng cái thời gian của nó, mình chưa kéo dài được, nhưng bây giờ cái thân của mình nó không còn, nó ngắn quá rồi, mà mình không có tập luyện cái này tới chừng mà cái nghiệp đến thì mình làm sao tịnh chỉ hơi thở được? Cho nên ngay bây giờ Thầy hướng dẫn cho cô Huệ Ân, cô lớn tuổi rồi, cho đến khi mà cái thân cô sắp sửa bỏ cô tác ý nó sẽ dừng lại và nó tập một thời gian trong năm, sáu tháng, một năm thì có thể làm chủ được, nó không có thể nhập tứ Thiền đâu, mà là cái ý thức lực nó làm cái chuyện đó.

Còn Tứ Thiên thì nó dễ rồi, Tứ Thiên thì nó có cái Định Như Ý Túc, muốn nhập cái định đó thì nó vào cái định cho nên nó ở Tứ Thần Túc. Còn cái này mình chưa có nhưng mình tập thì mình có được cái ý thức lực, nó cũng điều khiển được hơi thở mình bình an khi mình ra đi. Cũng như bây giờ mình đau bệnh, mình nhức cái chỗ này kia thì ý thức lực chứ, mình có Dục Như Ý Túc đâu được, mình chưa có, mới có Ý thức lực thôi, nhưng mà giờ cái giới luật mình sống nhờ cái tâm thanh thân, của mình thì bắt đầu, cho nên mình tác ý thì bắt đầu cái Ý thức lực nó có cái lực nó giúp cho cái cơn bệnh chúng ta nó phục hồi, nó không còn đau lại nữa. Nhưng cái nghiệp của mình mà. Thì nó không đau trong một giờ, hai giờ, một ngày, hai ngày là hạnh phúc quá rồi, cái nghiệp thân của mình mà biểu nó không đau luôn thì nó phải đau lại chứ? Nhưng mà đau lại tôi đuổi nó.

Con bây giờ Thầy nói như thế này này, hằng ngày lá cây rụng, bữa nào cũng phải quét cái đó là luật của vô thường của cây rồi chứ gì, thì mình muốn sạch thì phải quét chứ sao. Còn cái luật vô thường có cái thân hằng ngày nó phải đau chứ, nhưng mà nó

đau thì tôi quét, tôi quét thì nó sạch. Mà ngày mai nó đau thì tôi quét nữa, cũng như bây giờ mình quét cái sân mình sạch, nhưng ngày mai lá cây rụng nữa, cái đó là quy luật của vô thường, chứ rồi tôi bảo nó hết, nó hết làm sao? Bảo nó đừng rụng, các con hiểu chỗ đó chưa? Cho nên như vậy mình đâu có ngại, tôi có chối, sáng tôi quét chứ bộ tôi không chối sao? Tôi mặc tình nó rớt, nhưng mà rồi nó cũng sạch phải không, nhưng ngày mai nó không phải dơ lại à, chắc chắn là ngày mai tôi biết là có rác. Thì tôi cũng biết cái thân tôi, bây giờ tôi quét nó đi rồi nó khỏe quá tôi ngồi chơi được rồi. Bây giờ cái thân tôi cũng sạch rồi. Nhưng mà các con cứ nghĩ đi, tôi biết là ngày mai thế nào cái sân này nó cũng có dơ rác rết đầy nữa, thì tôi cũng biết cái thân này ngày mai nó cũng có đau nữa chứ không phải là không đau không đau, nhưng mà đau tôi có chối tôi quét mà đâu có gì đâu. Cũng như sân dơ tôi có chối, thân tôi đau tôi có pháp. Tôi có pháp như lý tôi đuổi nó như thường, có gì đâu tôi sợ, tôi có tốn tiền thuốc đâu mà tôi sợ phải không?. Bây giờ tôi không đau bệnh, thân tôi già yếu không làm được ra tiền, mà đau bệnh tới bác sĩ nó cũng lấy tiền chứ. Như

cô Huệ Ân giờ ra nó coi rồi nó cũng lấy tiền chứ ở đó nó không, nó nói bà già thôi tôi cho bà, có phải không? Nhưng cái pháp này nó đẩy hết bệnh nó có đòi tiền không, nó nói: Bây giờ Huệ Ân phải trả tôi một trăm, tôi mới đẩy cho cái bệnh đi, có không mấy con, phải không? Đâu có đòi tiền đâu, nhưng mà nó đuổi đi được, có phải không? Cũng như bây giờ mấy con sáng mấy con quét sân, sân mấy con sạch mấy con đòi tiền mấy gốc cây này không? Có đòi nó không? Nhưng mà nó sạch chứ! Mấy con thấy nó rõ ràng trên cái vấn đề mà tu tập chúng ta nó lợi ích như vậy.

Chúng ta biết thân vô thường chúng ta có đau quan trọng nó đau, thì nó đau thì mình đuổi, nó không đau thì thôi có gì đâu, chắc chắn là nó sẽ đau chứ không có trật không đau đâu, nên như bây giờ mấy con có pháp rồi mấy con an ổn, đâu có sợ, nó đâu có mất tiền bạc gì đâu, mình chỉ lấy cái ý thức của mình tác ý mà thôi. Đó thì trong cái sự tu tập thì nó lợi ích như vậy đó.

[Tu sinh]: Kính xin Thầy hoan hỉ cho con các bài của cô Nguyễn Thanh để con học vì đó là những cái bài viết rất đủ, có đọng. Là sự hiểu biết Phật pháp con chưa

từng học, hơn nữa để rút ngắn thời gian học

[Trưởng lão]: Đúng rồi đi đánh ở ngoài đó đó là để in ra đó con, để Thầy sẽ gửi cho con mấy bài, và những cái bài mà gần đây mà đọc đó, những cái bài đó, cái bài hạnh thiếu dục tri túc, rồi nó cũng hay lắm đó con. Mấy cái bài đó Thầy sẽ cho đánh vi tính rồi sẽ in ra mấy con đọc, những cái bài mà nói về cái Trại gia súc đó con, nó cần thiết. Thành ra thầy đang cho in cái ổ đĩa này đó, thầy đang cho in mấy cái bài coi như là sắp sửa in gần xong rồi đó con. Để khi in xong rồi Thầy phô tô rồi Thầy cho mấy con đọc, mấy con học, rồi tới cái lớp mà các con học rồi áp dụng một thời gian để tu Tứ Niệm Xứ. Sau khi tu Tứ Niệm Xứ cái tâm mình nó an trú được, nó thanh thản, an ổn, an lạc được rồi mà nó chưa kéo dài cái thời gian nó còn cái sự vi tế của cái thân tâm, buộc lòng Thầy phải dạy mấy con cái lớp Chánh Tư Duy, tức là Chánh kiến rồi đó, bây giờ áp dụng Chánh kiến là tới Cái Định Vô Lậu của nó là Tứ Vô Lượng tâm, tâm từ, bi, hỷ, xả xong rồi mấy con học xong rồi mấy con dừng lại tu. Áp dụng vô cái học của mình trong cái phương pháp tu Tứ Niệm Xứ, một thời gian tu rồi đó thì nó còn cái vi tế mấy con sẽ thấy

những cái niệm vi tế sau đó thì bắt đầu qua cái Chánh tư duy để quét cái vi tế đó. Rồi bắt đầu mà quét cái vi tế ở Chánh tư duy xong rồi khi mà các con sung mãn Tứ Niệm Xứ rồi thì bắt đầu Thầy hướng dẫn các con oai nghi tế hạnh tức là Chánh ngữ mấy con, cái lời nói trước, rồi mới tới Chánh nghiệp là cái hành động của các con, từ đi đứng, nằm, ngồi, mặc y mang bát đi xin hoặc là đi ra, đi vô, cách thức nhìn, ngó, liếc, hái đều là dạy hết không có cái này không có chùa con, không có gì mà không dạy đó là oai nghi, tế hạnh. Mà từ Chánh Ngữ, Chánh Nghiệp, Chánh Mạng, bắt đầu mấy con sẽ đào luyện của mấy con từ tất cả những cái hành động sống của một người đức hạnh.

Còn cái học lớp Chánh tư duy đó để giúp cho mấy con xả những cái niệm vi tế làm cho cái Tứ Niệm Xứ con sung mãn hoàn toàn. Cái lớp học ta phải đi từng bước, từng bước. Chưa gì mà mấy con lo rồi mấy con suy nghĩ là mấy con Chánh tư duy sao? Cái Chánh tư duy của mấy con bây giờ là tư duy ở trên cái Chánh Kiến chứ đâu phải là Chánh Tư Duy trên Chánh tư duy đâu. Nó có những cái cách thức tu học nó rõ ràng mà, nó từng lớp lang chứ đâu phải mà muốn

cái lớp nào nó được cái lớp lấy đâu? Cho nên người ta huấn luyện, người ta đào luyện mấy con, gọi là đào tạo mấy con. Từ cái người không đạo đức người ta đào tạo có đạo đức mà. Từ cái người mà ăn nói thô lỗ người ta đào tạo thành không còn thô lỗ. Thầy dạy rồi mấy con đâu có nói thô lỗ được đâu, các con thấy lời các con nói mà thô lỗ, to tiếng, hoặc là lời nói mà nó không có thanh bai, không ôn tồn đó thì mấy con sai rồi. Mà người ta huấn luyện mấy con đâu có làm được cái điều đó đâu, mấy con làm cái điều đó, mấy con học đây mà ra ngoài kia mà mấy con làm cái điều đó. Mấy con nói cái lời nói nó không đúng là mấy con tự xấu hổ lấy mình rồi. Mình không xứng đáng rồi. Cho nên người ta dạy cho mình cách thức, khi người ta đào luyện cho mình trở thành một cái người hoàn toàn đức hạnh mà. Bởi vậy mới nói đạo đức không làm khổ mình, khổ người. Đi gì mà hái nguyệt người ta dữ vậy, ngó xiên, ngó dọc người ta quá trời vậy, phải không mấy con. Cho nên vì vậy những cái điều kiện được người ta huấn luyện mình hết mà, mình trở thành một con người đàng hoàng, đi ra ai chê mình được. Từ cái ăn mặc của mình chứ đâu phải mà cái cách

thức.

Cho nên những cái lớp học thì mấy con đủ duyên mấy con học hết tám cái lớp học này thì mấy con sẽ thấy Thánh hay là Phàm là mấy con biết liền, phải học chứ, còn không học thì làm sao biết mấy con. Bây giờ thí dụ như mình muốn làm một cái nghề gì bây giờ nói chung là cái nghề làm ruộng thôi nhưng mà ông cha mình không dạy cách thức mình biết xuống ruộng mình đắp bờ. Ít ra mình cũng phải thấy: mày phải đắp như thế này chứ mày đắp cái kiểu này nó tuột hết làm sao? Do đó Thầy nói cái chuyện đơn giản thôi, ít ra thì cha truyền con nối cũng phải học chứ. Đừng nói mình sanh ra rồi mình biết sách cuộc mình đắp bờ, đắp cái gì mà lòng vòng tầm bậy, tầm bạ. Các con hiểu không? Thầy nói đơn giản thôi còn hướng hồ là bây giờ làm nghề Bác sĩ mấy con không học mấy con dám cầm cây kim trích người ta không, nó run rẩy cái thứ này trời đất ơi nó lủi hết rồi nó sợ quá. Nhưng mà mình phải học, mình phải hành rồi mình mới làm được chứ. Cầm cây dao mổ bụng người ta đâu phải mổ heo sao? đâu phải dễ. Thấy nó phát run, không biết rồi mình mổ bậy thì chết người ta, con thấy. Mà bác sĩ người

ta cầm dao người ta mổ người ta không có run, còn cỡ Thầy đưa mấy con con dao đi, rồi tay người nào mà rạch bụng, rồi cũng mổ coi có dám không? chưa chắc dám đâu, có phải không mấy con thấy, mình phải học chứ. Từ đó trường học nó mới đào luyện mình. Thì bây giờ mình muốn học đạo đức thì cái trường học đạo đức nó mới đào luyện mình chứ. Trời ơi thuở giờ tôi có biết cái cách thức đi như vậy đâu, bây giờ dạy tôi đi vậy tôi mới biết chớ. Các con hiểu không? .

Từ hồi nào tới giờ cha mẹ dạy tôi ăn nói vậy, ông chửi lộn tôi cũng bắt chước chớ, có phải mình bắt chước không? Phần nhiều là mình học của người khác bây giờ vô cái trường người ta dạy mình, người ta đào tạo mình không có được chửi lộn, phải nói vậy, nói vậy, nói vậy. Người ta bảo mình, người ta dạy mình, người ta huấn luyện mình. Sau đó mình phải nói theo cái đào luyện rồi, thành ra nó đúng. Cho nên nó có trường lớp chứ nó đâu có phải là nói bậy bạ được.

Đó thì mấy con thấy trong cái sự học của Phật pháp là hoàn toàn nó huấn luyện, nó đào tạo mình trở thành con người đạo đức đàng hoàng đó. Như các con thấy dạy

đầu tiên cái lớp Chánh kiến nó dạy cho mình hiểu mà, thấy mọi vật phải hiểu đúng như thật. Rồi nó dạy mình Chánh tư duy là nó dạy mình tư duy suy nghĩ mà, chứ ai mà không suy nghĩ. Nhiều khi mấy con suy nghĩ bậy, phải không? Giờ này mà suy nghĩ đòi ăn à? Không suy nghĩ bậy, rồi cái chuyện ở đâu đó mà bây giờ mà ở đây mà ngồi mà suy nghĩ à! Rồi thương vay khóc mượn thiên hạ, có lợi ích gì cái chuyện đó đâu mà suy nghĩ. Bây giờ tôi nhớ nhà tôi này kia rồi không biết ba mẹ tôi, nhớ cái đó suy nghĩ tầm bậy rồi, ở đây mà nhớ để làm gì? Ở đây rồi sụt mướt, cái đó là sai rồi. Người ta dạy cái lớp Chánh tư duy người ta dạy cho mình từng chút. Suy nghĩ vậy là suy nghĩ bậy mình làm gì được mà suy nghĩ, giờ cỡ cha mình bệnh ở đó mình suy nghĩ rồi mình ngồi đây mình khóc được không? Chắc gì mà hết bệnh. Cho nên suy nghĩ không đúng.

Còn cái suy nghĩ đúng, người ta nói bây giờ mình nghe tin được ba mình hay mẹ mình đau thì cái suy nghĩ mà ngồi đây mà suy nghĩ đau khổ là suy nghĩ sai. Mà suy nghĩ cách nào mà giải quyết cho ông bà đừng có đau khổ thì đó là suy nghĩ đúng, bởi vì có Chánh tư duy mà mấy con chứ mà không có

cho mình tư duy sao? Đâu phải như Thiên Tông không cho mình suy nghĩ. Còn này suy nghĩ đàng hoàng, suy nghĩ như thế nào có lợi ích cho người đó, có lợi ích cho mình, để cho mình thực hiện được cái lòng hiếu của mình đối với cha mẹ mình. Nghe cha mẹ đau, không có được suy nghĩ, suy nghĩ là sai, đâu có được. Cha mẹ đau thì phải suy nghĩ chứ, nhưng mà suy nghĩ mà ngồi mà khóc sụt mướt thì cái chuyện đó không trật, không đúng, cho nên nó Tà tư duy rồi. Người ta sẽ dạy mình cách thức suy nghĩ như thế nào để đem lại cái sự hạnh phúc cho mình không khổ, mà cho đối tượng của mình không khổ, chứ không phải là suy nghĩ bậy, cho nên cái lớp suy nghĩ này nó dạy mấy con đi từng chút, chứ để không mấy con suy nghĩ bậy. Đó là những cái học, cái học của Phật Pháp.

Cho nên Thầy nghĩ rằng trong cái lớp này mà mấy con biết xả tâm, đừng có vì một chút gì hết mà mình nỗ lực mình tu tập thì mình sẽ gánh vác được cái nền đạo đức của Phật giáo, đem ra dạy thì lợi ích biết bao nhiêu. Từ bắt đầu bây giờ Thầy dạy rồi mấy con thấy, những cái điều kiện Thầy dạy thì coi như là tóm lược, tóm lược tóm tắt. Chứ còn thực ra mà dạy trường lớp đàng hoàng

thì cái lớp Chánh kiến nó cũng một năm, một năm đó mấy con.

Thí dụ như bây giờ một năm chi thành nửa năm. Nửa năm sáu tháng thì học lý thuyết, sáu tháng thì thực hành, các con hiểu không? Còn Chánh tư duy cũng vậy, nửa năm học lý thuyết, nửa năm thực hành, bởi vì nó có học phải thực hành chứ. Cũng như bây giờ con đi học lái xe, vô đó thì người ta cho con cái bảng con học thuộc lòng, bảng đi đường như thế này, thế này... cầm như thế này. thế này... bây giờ học thuộc lòng hết rồi, áp dụng lái xe chứ không lẽ học ngồi chỉ bảng không sao? Phải không? Bây giờ học lái xe là phải thực hành, thực hành để lái xe tới cái bảng đó dừng hay hoặc là chạy, phải không? Cái đó là thực hành, mấy con thấy không, phải học, cái gì cũng phải vậy chứ. Còn bây giờ học không không lái xe thì lợi ích gì? Cái ông này nhìn báng ông nói vanh vách mà ông không có lái xe chắc ông tới cái bảng đó ông chỉ ông nói đúng đó, nhưng ông không biết lái gì hết. Thì như vậy là đâu có lợi ích gì thiết thực, cho nên cái sự học là như vậy, phải có cái sự áp dụng việc học. Cho nên Thầy đã phân được một cái lớp học như vậy là sáu tháng lý thuyết. Sự thật ra con thấy

cái lớp Chánh tư duy này mà Thầy dạy đầy đủ, bài bản là sáu tháng đó chứ không phải là hai tháng, ba tháng đâu. Nó không đơn giản. Bây giờ mấy con học mà cho tới cái Tứ Vô Lượng Tâm rồi chứ gì? Các con thấy này, bốn cái pháp này thì ít ra cũng hết cái tháng này là ba tháng là Thầy thu ngắn gọn đó, chứ Thầy kéo dài là buộc lòng mấy con phải từng người phải đọc những cái bài của mình lên để mọi chúng đều nghe thì thử hỏi cái thời gian còn đâu, có phải là sáu tháng không? Có phải nội bấy nhiêu Thầy đưa cái bài đó mà mỗi người làm bài rồi, đều được đọc để mà nghe, nghe mà thu thập cái hay của người khác, có phải không, các con hiểu không? Còn này giờ tóm tắt thôi đọc cái bài nào mà cần thiết thì mình đọc để mình thu thập tìm hiểu nó thôi, còn cái bài khác thôi. Đọc hết thì không có thì giờ, cho nên nó thu ngắn nó ba tháng mà Thầy sợ nó còn rút tới tháng thứ tư nữa chứ đừng nói. Còn cái kia nó sáu tháng thì mình dễ rồi, nó rộng rãi hơn, để mình nhìn ngẫm một cái pháp nào đó mình nhìn ngẫm tới lui nó nhiều lần, mình nghe bạn bè coi mọi người. Nghe của người ta coi người ta viết đầy đủ chưa? Nghe mình mình viết đầy đủ chưa? Để bổ khuyết

cho những cái đó, để mình lắng nghe nó mới đầy đủ chứ! Chứ còn bây giờ thật sự ra mấy con cũng chung chung thôi mấy con có biết mình đầy đủ. Nghe người ta nói hay chứ nó huân có chút, cái đầu của mình nó không phải là nhớ dai đâu, cái thì nhớ, cái không nhớ nữa. Rồi cái tâm ganh tị nó cũng không thêm nghe nữa, phải không? Mấy con, Thầy nói thật mà, nó ganh tị, nó ghét rồi nó không thêm nghe nữa. Thành ra nó không huân vô được cái gì hết chứ nó không phải dễ đâu.

Cho nên trong cái sự tu tập các con thấy Thầy rất là hiểu biết mọi người. Thí dụ như bây giờ con biết như cô Tịnh Bảng làm sao cô biết cái gì không? Có ngồi ở trong thất rồi có nghe cái gì. Rồi cứ ở trong cái nghĩ tưởng của mình mình phải tu như vậy, tu như vậy. Sự thật ra nó là một cái sai, mà nói sai quá sai mà mình không có chữa cái sai của mình, mình cứ cố chấp cái đó cuối cùng cuộc đời mình nó đi tới đâu.

Thầy nói tu là mình là một cái người nhỏ nhất, nhưng mà không ngờ cái người nhỏ nhất lại là cái người lớn nhất. Còn cái người lớn nhất coi chừng cái người đó là nhỏ nhất. Mấy cái người gọi là mình hay là

mấy cái người đó coi chừng nhỏ nhất, nhỏ nhất lớp. Còn cái người mình thấy mình nhỏ nhất, mình dở nhất để mình thu thập mọi cái cuối cùng mình là người hay nhất. Bởi vì cuộc đời mình là cuộc đời tích tập những cái hiểu biết mà mình không chịu mình nhỏ thì mình đâu có cần mình huân vô. Ui thôi cái bà này nói tầm bậy, tầm bạ hơi nào mà nghe, cuối cùng mình không chịu huân vô trong đó, cho nên mình lại nhỏ nhất, cuối cùng mình không hiểu, mình chỉ hiểu có một mớ cái chấp của mình thôi, cái hiểu biết của mình nhúm à. Rồi cái ngã mình nó lớn quá cho nên mình không chịu nhận của người khác cuối cùng mình quá nhỏ, cái sự hiểu biết mình quá cạn. Cho nên cái học tập nó cũng vậy, mình cứ thấy mình dở nhất để rồi mình thu hết ba cái hay của thiên hạ vô một bờ của mình, chắc chắn mình là người ngon nhất. Còn mình không chịu thu vô bờ của mình xem ra cái bờ của mình nó trống lóc à.

Con hỏi Thầy gì mà nhiều quá trời vậy này, ba bốn trang.

[Tu sinh]: Cái bài của con ạ

[Trưởng lão]: Cái bài của con hả. Ui da cái bài

Ừ thôi con hỏi trực tiếp hỏi thầy trả lời cho.

[Tu sinh]: Thưa Thầy cái bài thơ này này, cái câu này thì nói cho câu này. Thì Thay đổi như thế này được hay là Thay đổi lại dùm câu này nó tắt. Cô Niệm hỏi nó ở đằng sau cuốn tập san.

[Trưởng lão]: Thôi được rồi để

[Tu sinh]: Thầy đổi con nói liền với cô để cô sửa, cô đang làm dở. In cái cuốn về tập san , cô đổi lại hai câu thế này, một câu không biết có được không, để cô đổi. Câu này có một câu này, mấy câu này nó 5 chữ, còn cái câu này nó sáu chữ. Tùy thời

[Trưởng lão]: Được mấy cái nghĩa này cũng được, đảo qua đảo lại cũng có cái nghĩa cũng được thôi không có gì

[Tu sinh]: Cô đổi lại được hả?)

[Trưởng lão]: Rồi con trình đi con

[Tu sinh]: 47: 30(không nghe rõ)

[Trưởng lão]: (49:51) Cũng được có gì đâu, nhưng mà nhớ cái niệm gì để mình xả tâm đừng có để nó, với mình giải quyết. Thí dụ như bây giờ từ cổng mình đi ra mình

khép lại rồi người ta đến người ta mở ra chứ không có gì đâu, chứ đừng có để cái cửa nó hở ra. Bây giờ ai người ta cũng muốn vậy đó, khi mà đi vào con đi khát thực rồi đó con khép cửa lại, con đi ra con cũng khép cửa lại. Còn ai tới họ mở, rồi tự họ họ cũng đóng mà.

[Tu sinh]: 50: 20 (nghe không rõ)

[Trưởng lão]: Bây giờ như thế này này, thường thường mấy con không lý nào hai người đi cặp kè vậy, người đi xa, người đi gần. Cái hành động cũng tập thành cái thói quen rất là tinh táo không có gì đâu, khi mình tới cửa mình mở ra, rồi mình mở ra rồi mình đi ra mình khép lại, thì cái người đó mặc dù họ cách mình 5 thước, 10 thước, ví dụ vậy. Rồi họ đi tới họ có nhiệm vụ họ cũng làm y như mình nó trở thành cái thói quen, chứ không khéo đó thấy có người đi sau tôi không cần đóng. Tức là mai một mình quen rồi mình cũng không cần đóng. Con hiểu không? Thành ra thường thường chỉ có hai người đi gần nhau đó, đi gần người đi trước, người đi sau cách nhau chừng 1 thước thì con không đóng thì được, nhưng mà có điều kiện là chúng ta đừng đi khát thực mà đi sát

như vậy. Người ta nói hai người này đi gần quá nó chắc bộ đi thăm thăm nói chuyện gì đó. Người ta cũng nghi ngờ nữa, thành ra khi mình đi khất thực mình bước ra khỏi thất, mình thấy cái người đó đi trước đó thì mình thấy nó đi gần quá thì mình đứng lại, chờ cho người ta đi cái khoảng cách chừng 10 thước mình mới đi thì nó hay. Bởi vì Thầy nói đây là những cái oai nghi tế hạnh, chứ đừng có đi khít khít như vậy, đừng có đi thước, thước người, đi như ngoài đời thì không được, mình đi cách xa ra thí dụ như từ 5 thước đến 10 thước, nó cách xa ra, để nó tránh vừa đi mà vừa tu. Còn đi mà hai người người đi xạc trước, người đi xạc sau. Mình nhiếp tâm nó cũng khó nữa con, cũng thấy khó, hai người đi nghe rột, rột ở sau, đằng trước cũng nghe rột rột thành ra nó khó lắm. Vì vậy cho nên mình đi ở trên Chánh niệm, bởi vì cái oai nghi tế hạnh của người tu là luôn luôn sống ở trong Chánh niệm, cho nên người ta đi cách xa để người ta Chánh niệm nó dễ. Coi như là độc cư, độc bộ, độc hành một mình. Do đó mình cứ thấy ở bây giờ đi ra cái thất này cũng đi ra thì bắt đầu mình đứng lại, chờ cái người kia đi đúng cái tầm nó vừa xa để mình bắt

đầu đi. Cho nên cái người đó họ đi họ ra cửa họ khép, họ mở rồi họ khép lại. Tới mình mình cũng ra cửa mình đóng lại, khép lại. Cái người kế kia họ cũng đi khoảng chừng năm thước, mười thước do đó cái hành động người nào cũng liên tục, người nào cũng có cái nhiệm vụ đóng mở hết. Thành ra nó hay

[Tu sinh]: (53:00) (không nghe rõ)

[Trưởng lão]: Không phải đâu, mắc cái chướng đó nó không nhớ, mà khi nó hết chướng rồi bắt đầu mới nhớ nhà dữ. Chứ cái tâm nó cũng khéo lắm, bây giờ ai nói gì mà nó hơi oan mình, nó cứ cái chuyện đó nhớ hoài, bực ở trong mình. Như vậy là cái xả tâm mình phải mạnh mẽ mình xả miết được. Cho nên trong cái vấn đề tu tập nó khó ở chỗ xả tâm. Mà Đạo Phật nó bắt đầu nó vô nó bắt mình xả trước chứ, nó vô mà nó bắt mình định trước thì nó cũng đỡ. Định trước thì đâu có còn thờ gì đâu, mà này nó bắt mình xả trước rồi nói mới vô định sau. Cho nên cái định đó mới là định chân chánh. Vì vậy mà nó có nhiều cái khó lắm mấy con. Thầy nói coi vậy chứ cái tâm mình nó khó ghê gớm chứ không phải dễ. Cho nên cố gắng khắc phục. Mình chuyển mình

mình không có làm điều đó mà người ta nói mình làm điều đó thì thứ nhất nghe nó buồn ghê ở trong lòng, chắc ai cũng cái bệnh này dữ lắm.

Do đó thì chúng ta biết cái này mình thấy các pháp đều vô thường, mình thấy cái nhân quả, hồi nào tới giờ chắc mình cũng nói oan ai bây giờ chắc người ta nói lại vậy thôi thì mình sẽ xả cái tâm, đừng có mình oan, mình oan thì cái nghiệp này nó không hết. Mình cũng từ cái lý luận đó mà nó còn tới nữa nó thấy mình không làm mà, mà người ta nói vậy nó cũng buồn chứ, đó đó nó tới lui, tới lui vậy mình quán từ cái nhân quả cho đến các pháp vô thường, cho đến mọi cái. để rồi cuối cùng nó mới được an và khởi sự cuối cùng phải khởi lòng thương yêu. Tội cho người nói, như vậy tội cho họ, họ không chính xác biết mình làm cái điều đó mà họ nói vậy là họ nói cái điều không đúng, tội cho họ họ sẽ lãnh cái quả này. Mình phải thương yêu họ, đừng nên giận họ, chứ không khéo nó ngậm nó buồn phiền ở trong lòng là nó có cái hờn. Tại sao mà nói, tôi không làm vậy mà nói tôi, nó hờn, rồi từ cái hờn đó nó mới thấy cái người đó nó ghét, bởi vì người nói oan mình mà, thành ra từ

đó nó có cái ác cảm liền. Nó không có ư, và đồng thời nó có cái ác cảm nó hay lắm mấy con. Ai mà nói tới người đó vậy cái mình hòa, nó hòa theo. Nó từ cái xấu này nó dẫn mình đi tới cái ác pháp khác, nó xấu khác mấy con. Cho nên từ đó mình một cái gì mà nó xảy ra thì mình ngăn chặn đến tận cùng, để tới cái lòng thương yêu của mình thực sự mình rất thương người sâu. Mình thương người ta đang sai cuối, rất tội cho người ta, đó mới thật sự giải được cái tâm của mình chứ không khéo nó ngầm đó chứ nó sẽ diệt mình, nó đưa nhiều cái ác pháp ra nó diệt lắm đó. khi nghe người ta nói cái người đó xấu một cái bắt đầu mình ghét cái người đó. Trời! Nó hả cái bụng mình dữ lắm. Nghĩa là coi người ta nói người đó cũng như thay mình nói cho nên mình thích lắm. Mấy con thấy cái tâm nó ghé goát đến cái mức độ như vậy đó, chứ nó không thường đâu, mình phải hiểu.

Cho nên mình tu tập theo Phật là mình phải coi như là mình như một cái người đồ tể, mà mổ xẻ từng chút da, chút thịt ra hết, không có còn chỗ nào mà để cho cái tâm mình nó không hiểu. Chứ đừng có tưởng mà mình nói, thôi qua rồi mình thôi không

phải đâu, nó nằm đó đó chứ chưa hẳn nó hết đâu. Người ta rất sợ, rất sợ là cái tâm hại, cái tâm sân nó bùng lên nó la lối chút là hết. Mà cái tâm giận nó hờn hờn nó hại, nó ngằm ở trong đó chứ nó hại mình ghê gớm lắm, ta sợ cái tâm đó mấy con, cho nên cái người tu mà tu cái tâm Từ thì nó dễ, mà cái tâm bi nó khó lắm mấy con. Cái tâm bi nó đối trị với cái tâm hại, cái tâm mà nó hờn đó, cái tâm bi của mình, nên vì vậy mình phải thực hiện cái lòng bi. Thầy nói mấy con tới mấy con sẽ viết những cái bài này, mấy con nói cho đúng chứ mấy con nói nó lộn xộn qua tâm Từ nó trật lất à. Để mà biết để mà thực hiện, để mà nói phanh phui từng da, từng thịt của nó ra để thực hiện cái tâm bi của mình, để cho nó không có còn cái hờn giận ở trong mình. Nó hờn hờn nó không nói ra, nó làm như nó không có giận hờn vậy, nó làm như con người hay lắm, nhưng mà nó nằm ngằm ở trong đó, nó ngằm ngằm, mà Đức Phật dùng cái danh từ gọi là tâm hại. Nó hại mình dữ lắm, nó ghét người ta mà nó hại nó chứ nó không có lợi gì cho nó chứ nó không có lợi gì cho nó, gọi là tâm hại. Cho nên mấy con nhớ,

Do con hỏi Thầy chỉ cách cho mấy con

để mấy con biết mà xả, tất cả các pháp đều vô thường. Các con học các pháp đều vô thường, có gì đâu thường? Người ta khen mình, người ta chê mình có gì đâu, người ta nói oan mình có gì đâu, mình có làm đâu mình sợ. Cho nên Thầy nói mấy, mấy con thấy không? Thầy im lặng như Thánh, ai nói gì Thầy, Thầy có động gì đâu, cái gì rồi nó rồi chứ nó có làm gì. Mấy con không động mà nó hờn ở trong bụng hoài, mà nó không có thương người khác được thì như vậy là mấy con tự mấy con chuốc lấy cái sự đau khổ cho mình.

Cho nên trong cái đường tu mấy con nhớ xả tâm là quan trọng, Thầy cho mấy con những cái tri kiến như vậy rồi từ đó mấy con phải dùng nó coi như là cái lưỡi dao sắc bén của Định Vô Lậu, Nghĩa là mổ xẻ từng chút ra hết cái tâm mình, không có được để cho nó còn một cái chút nào mà chưa hiểu biết ở trong cái tâm của mình đâu, phải mổ xẻ từng chút cái tâm mình. Dù một niệm coi thường chớ đừng có thiếu cái sự mổ xẻ nó ra. Mổ cũng như là cái người ta banh đi tìm, cũng như người ta đi tìm vàng, người ta banh rất kỹ ra người ta coi. Thì mấy con phải rất là kỹ ở trên cái tâm của mình, mổ

xẻ nó từng chút. Đừng có để nó dù có một cái gì xảy ra, thì cái đó phải mổ xẻ liền, thí dụ như bình thường không có đau, mà có người nào nói cái lời nói gì là nó thành trong lòng mình cái buồn phiền thì mổ xẻ rất kỹ ra chứ đừng có để. Để trong đó nó nằm trong đó nó hoàn toàn nó thành cái vọng của mấy con chết mấy con, không bao giờ cái tâm mấy con thanh thản được đâu. Nó khó lắm chứ không phải dễ, cho nên vì vậy mà những cái phương pháp học này là một

158-(LCK-065B)

- * Mổ xẻ từng tâm niệm xả tâm**
- * Hiếu hạnh**
- * Trung Tâm An Dưỡng**
- * Vấn đạo Tứ Niệm Xứ**
- * Tứ Thần Túc**
- * Vấn đề lớp học**

Có trường hợp mình đi ra mình khép cửa rồi: nói trời ơi cô đó cô không khép cửa cô đi cô đê trông hoác, rõ ràng là mình đi ra mình khép mình biết mà. Người ta cũng chẳng biết mình có khép hay không biết. Nhưng người ta nói cái chị này, mình có làm mà mình thấy nó tức. Thế rồi từ đó mình mổ xẻ cái này ra, mổ cái kia ra tận cùng nó ra kia. Chứ còn mấy con đưng có tưởng mổ sơ sơ, thôi quán sơ sơ thấy nó yên thôi, không cần, nó nằm đó. Cái đó là cái nguy hiểm nhất. Cho nên phải học, phải biết cách mà áp dụng. Cho nên trong cái khi mà học Tứ Vô Lượng tâm rồi đó, thì bắt đầu mà qua

tu Tứ Niệm Xứ rồi, thì mấy con sẽ, Thầy chỉ cách mổ xẻ. Chứ mấy con quán sơ sơ đó chắc cũng ở ngoài da thôi không, nó không có nhằm nhò gì nó đâu. Như Thầy nói từ đây về sau mấy con sẽ tới áp dụng rồi mấy con biết cách. Cũng như bây giờ mình học lý thuyết, rồi bắt đầu mới học thực hành. Nên người bác sĩ đầu tiên họ cũng phải học lý thuyết, con không biết học lý thuyết rồi bây giờ bắt thực hành nó mới cho con cái đầu, cái cổ rồi cái bụng, cái bụng cái mình gì đó về cắt mổ ra xem, nó thực hành ở trên cái thầy ma người ta. Thầy nghe nói có nhiều người cắt cái đầu người ta đem về nhà để mình quan sát, mình mổ xẻ.

[Tu sinh]: 1:20 ông ... 600 người mới có một cái đầu, mà tranh nhau.

[Trưởng lão]: Rồi ghi ra từng chút, từng chút đó con, mình mổ rồi mình thấy cái gì, mình học cái gì? Thôi mình ghi ra có đúng không? mà coi đúng không, thì bắt đầu ở đây Thầy áp dụng như là bác sĩ, như là Thầy cho mấy con học lý thuyết về Định Vô Lậu đó. Từ cái tư tưởng đó rồi sau khi mà áp dụng Tứ Niệm Xứ là mình gom mổ xẻ hết từng cái tâm của mình ra đó, chứ nó không

phải là học tu chứ đâu phải. Thầy đưa ra một cái đề tài gì đó, mà bắt đầu bây giờ mới dùng cái Định Vô Lậu này mỗ ra dùm Thầy, mà mỗ ra mấy con phải ghi bài vở chứ đâu phải mình coi thử coi nó ra làm sao cái tâm của mình này, bởi vì cái lớp huấn luyện đào tạo chứ đâu phải để mấy con tự tư duy. Mấy con: à bây giờ dạy Tứ Niệm Xứ hôm rày dạy Tứ Niệm Xứ mấy con ngồi thanh thản, an lạc, vô sự có cái niệm khởi mấy con đem ra mấy con quán, mấy con quán sâu. Cũng như mấy con tu Định Vô Lậu mấy con quán bao nhiêu, phải không. Áp dụng nó phải vậy mấy con. Thầy nói như cái nhà giải phẫu chứ đâu phải.

Bắt bây giờ Thầy đưa ra một cái niệm mấy con không có cái niệm ở trong đầu đâu, mà Thầy đưa ra một cái niệm bây giờ dùng làm Thầy, mỗ xẻ dùm Thầy từ hồi nào học những cái Định Vô Lậu đó, học vô thường, học nhân quả, học Tứ Vô Lượng Tâm, làm ơn đem mỗ xẻ dùm thầy cái bệnh này này. Cái tâm bệnh này này, nó đang giận hờn cái gì đây này? Thầy đưa ra một cái niệm, các con áp dụng, cho nên vì vậy mà khi đó áp dụng vô Tứ Niệm Xứ nó lòi cái mặt nó ra chứ, cái bắt đầu com mỗ xẻ nó không có còn

cái tâm da nào mà không mổ. Chứ bây giờ mấy con mổ, mấy con lấy dao mấy con rạch rạch vài cái mấy con rồi rồi, nó chảy máu rồi, có phải không mấy con? Nó nhìn nhò gì với cái tâm của mấy con.

Thầy nói tới đây cái lớp học nó phải vậy chứ, đâu phải, học mà chứ đâu phải từ trên trời rớt xuống mấy con quán được sao? Biết cách gì quán, quán tầm bậy, bạ bắt công nữa. Cho nên mấy con mất công tu hoài. Trời đất ơi! Tứ Niệm Xứ mà tu kéo dài không nổi. Cứ một chút có niệm, cứ một chút có niệm rạch da người ta, nó còn nanh, ăn thua gì nó. Sao tôi tu hoài mà tôi không xả, thấy nó cũng giảm đó, sự thực ra nó có đi tới đâu đâu, có phải không? Thấy nó cũng: Ờ! tôi cũng thấy tôi bớt chứ, bớt gì bớt ngoài da, phủ bụi nó, thấy sạch sạch ngoài bụi nó thôi chứ ở trong tim gan nó mấy con có mổ tới trong đó đâu. Thì như vậy mấy con thấy cái vấn đề mà tu học là cái vấn đề mà nó phải đi sâu vào cái sự đào luyện cho mấy con cách thức đó. Cho nên vì vậy mà không có một cái gì mà sơ sót của mấy con hết, cho nên Tứ Niệm Xứ nó sẽ sung mãn rất dễ.

Thì ngày xưa đức Phật đã vạch nó đủ

hết rồi, nhưng mà nó chưa thành cái chương trình giáo dục đào tạo. Bây giờ Thầy mới biến nó thành cái Chương trình Giáo dục đào tạo để triển khai cái tri kiến của chúng ta. Để triển khai cái hành đúng cái Tứ Niệm Xứ, để mở xẻ từng chút cái tâm của chúng ta, coi như cái tâm của chúng ta là cũng như cái thân của chúng ta như thế này này, nó không hình tướng, chứ nó đủ hình tướng trong đó, nó đủ pháp ở trong đó hết, cho nên mở xẻ từng chút nó ra của cái tâm ra nó mới xả được cái tâm chứ đâu phải dễ. Cho nên nó ly dục, ly ác pháp là ly cái tâm của mình, mà không mở xẻ làm sao nó ly. Còn mấy con ly cái bụi ở ngoài da nó thôi. Lấy cái khăn mà sấm nước rồi lau lau thấy nó cũng sạch. Sự thật nó nằm một đồng ở trong, ở đó thấy nó sạch.

Cho nên mấy con cứ xét từ hồi nào tới giờ mấy con tu cũng lâu rồi, sự thật ra ai đặng tới nó cũng còn hoài. Tôi cũng thấy tôi sạch chứ, mà cái lúc bình an thì thấy sạch, mà lúc không bình an mình thấy trời đất ơi sao mà dữ vậy này. Nhưng mà không biết làm sao mà hàng phục, có phải không? Mấy con biết chứ không phải không biết, nhưng mà làm sao cho nó hết này. Cho nên vì vậy

mà cái lớp học này nó sẽ làm cho mấy con hết từ ở trong ruột nó ra, trong ruột của cái tâm của mấy con ra. Bởi vì nó mổ tới trong đó lặn, nó lòi ra hết, không có còn chỗ nào nó chừa. Chứ không phải lấy khăn mà lau bụi ngoài da. Nó nói sạch rồi.

Tại vì cái chương trình học tập nó phải vậy

[Tu sinh]: Quá đúng.

[Tu sinh]: Con kính bạch thầy, con tu mà nó không có sạch mà nó nổi lên những cái chướng ngại (nghe không rõ) ví dụ như là ...6:00 con cũng mổ xẻ, thí dụ như là ... lo lắng, phiền não mà .... mình quán xét để biết được phiền não về con cái, nếu như

[Trưởng lão]: (6:42) Con mổ xẻ hết rồi, bây giờ con mổ xẻ cái chương trình mổ xẻ đâu, cái tài liệu đâu, viết đưa đây Thầy coi coi, hay là con cứ ngồi con nghĩ chút thôi.

[Tu sinh]: Kính thưa Thầy! Bây giờ con cũng 7:00 con ngồi con nghĩ như vậy mà con cũng thấy kiêu như là. Cho nên con cũng không biết cách như thế nào, con nên quán xét.

[Trưởng lão]: Đó là bây giờ nó mắc

chuyện này thì nó làm sao nó khởi lên cái điều đó nữa, nó cứ tức bực ở trong bụng, thì nó không khởi cái điều đó lên được nữa. Cho nên vì vậy mà nó hết cái này rồi thì nó tới cái lớp kia, coi vậy chứ những cái gia đình, cái kiết sử nó huân tập nó nằm đó chứ nó chưa phải hết đâu, thỉnh thoảng thì nó có khởi lên thì con quán xét như vậy. Nhưng mà cái chương trình giáo dục đào tạo mà con chưa biết thì con cũng quán, con cũng ngồi tư duy. Ở bây giờ nhớ đến con cái hay gia đình của mình thì mình nhớ: Đây là nhân quả, đây là ái kiết sử, mình nói vậy, thì cũng thấy nó đi mất, nó yên. Nhưng mà sự thật ra Thầy nói ở đây con cầm cái dao con mổ cái gia đình của con ra, cái tình cảm này nó ở chỗ nào? Thì con muốn làm cho chắc ăn vậy, làm ơn lấy cái tập vở đó, ghi dùm Thầy, coi thử coi mình mổ nó tới đâu, rồi mình mổ nó ít. Trời ơi! Con viết nó có một trang, trời đất ơi không đủ, viết nữa. Viết nữa thì phải truy tìm nó coi nó còn ở chỗ nào đấy thì cứ viết hoài, viết hoài, lấy những cái học của con, con mới mổ nó ra, phải không? Con mổ riết chừng nào mà con viết năm, mười trang con nói hết những cái này rồi con kết luận trở lại đàng hoàng, như vậy là tôi đã biết hết

nó rồi thì nó sẽ hết. Con hiểu không? Chứ không con ngồi con suy tư Thầy thấy tưởng là mình suy tư đúng chứ sự thật ra mình suy tư có chút. Thầy nói viết chỉ một câu, có phải không? Mấy con lấy cái trang giấy đây, mấy con quán, mấy con quán đi, mấy con quán mấy con nói điều mà Thầy biết đi thì nó chùng cao lắm một trang này là mấy con quán nhiều, có đúng không? Như vậy mấy con có tới tim, gan, phèo phổi nó không?

Bởi vì Thầy chưa có dạy cho nên vì vậy bây giờ mấy con quán một cái niệm, kê cái tập sách đây này, mà quán tức là tư duy, suy nghĩ mình viết vô đây. Mới biết cái đó mình viết chưa? Rồi cái viết rồi, chứ không lẽ cứ lúc nãy con quán, cứ nhiều đó quán hoài đó, lặp đi lặp lại hoài có một câu mà lặp đi lặp lại hoài. Ồ, tôi cũng quán dữ tợn lắm. Hết đường đi rồi mà có một câu lặp đi lặp lại hoài, không có hơn cái gì được đâu, phải không?

Bởi vì mình nhớ cái độ đó thôi, rồi bắt đầu cái lát nhớ lại cũng nhiều đó thôi. Bây giờ tôi không biết nhớ cái gì nữa hết. Còn bây giờ con viết ra sách, đọc lại có một câu. Trời đất ơi tôi quán nhiều dữ, có phải đúng

không mấy con?

Cho nên ở đây mình phải thực sự là phải thực hành, thực hành như thế nào? Cái đầu óc mình không có thể nào mà nhắm đi nhắm lại nhiều được đâu, kêu là tính nhắm đó. Do đó bây giờ muốn cho nó sâu hơn, muốn cho nó mở sê kỹ hơn, vì vậy đó, mình đã học những cái bài học này rồi. Bây giờ tôi quán cái Ái kiết sử của tôi bằng cái nhân quả này. Bằng những cái mình học nhân quả như thế nào? Mình mới viết ra, mà nó quên đi nó không biết viết nữa chứ. Tôi nói nhân quả được, bây giờ tôi viết ra tôi cũng quên mất. Con thấy không? Bây giờ tôi lật cái cuốn tập nói về nhân quả coi cái Ái kiết sử chỗ nào? Bây giờ tôi quên hết rồi, bây giờ tôi mới lật cái nhân quả ra. Ở chỗ này đây rồi cái chùm nhân quả của tôi như thế này, thế này, thế này. Tôi mới đọc cái đoạn nhân quả này, tôi mới viết chỗ này lại, chớ để không. Tức là tôi nhắm thêm một lần nhân quả của cái Ái Kiết Sử tôi, con hiểu không? Bây giờ mình mới viết ra thành một cái bài, bài này mình đọc trở lại, ờ như vậy là cái tâm niệm này nó là Ái kiết sử nó như vậy: Mà còn thương còn nhớ chứ chưa phải mà biết đi tu thật. Mà ngồi đây là tìm cái sự giải thoát

mà tại sao mày nhớ như thế này, mày đọc lại coi, mày viết như thế này.

Mấy con thấy mình nhắc đi nhắc lại vậy mà chưa hẳn nó đã chịu thôi đâu. Nó trói, bởi vậy kiết sử mà dây nó lòi tới nó trói mấy con ghê gớm lắm chứ nó đâu có buông mấy con đâu. Bây giờ một cái người không có chồng con, không có vợ con, thì người ta không có thấy cái tình cảm nó nhiều đâu. Mà con có rời trời đất ơi! Nghe con bệnh, trời đất ơi, bay liền chứ ở đó. Cái tình cảm của chúng ta nó sâu sắc lắm mấy con, nhất là cái nhân quả, nghiệp báo nó nặng nề lắm. Cho nên nó bình thường thôi, quán sơ sơ thôi, nhưng mà mỗ xê nó tận cùng, cho nên khi mà tận cùng rồi, khi mình nghe con hay cha mẹ mình đau mình bình yên lắm. Nó đã nhìn thấy được nhân quả nó sâu lắm. Không khéo nó bồn chồn, nó nóng ruột, nó lo lắng nó đủ thứ tình cảm, như vậy con biết cái ái kiết sử.

Bây giờ Thầy nói như cô Diệu Vân, ba mẹ cô đến đây. Nhưng mà ở một bên như vậy không biết mẹ mình tu sao? Rồi chăm sóc thế này, thế khác. Nó là một cái Ái kiết sử nó rõ ràng mấy con, đâu có chuyện dễ

đâu, mấy con nghĩ đi.

Như cô Huệ Ân bây giờ với Tú này. Thôi bà tu bà tu kệ bà, tôi không biết. Chưa chắc mấy con làm vậy được đâu. Có phải không mấy con thấy. Do cái kiết sử đó, khi mà mổ xẻ xong xuôi thì mình mới biết cách thức để mình áp dụng vào cái lòng hiếu của mình như thế nào? Chứ bây giờ lại chăm sóc cái này, chăm sóc cái kia, y như là thế tục như vậy rồi còn cái nghĩa gì mấy con, nó khác rồi. Mình chăm sóc cho mẹ mình là phải chăm sóc như thế nào? Chừng đó mấy con mới áp dụng vào cái Chánh kiến, để mình làm cho đúng cái hiếu hạnh đó, chứ bây giờ mấy con: Ở bây giờ lại giúp mẹ mình mặc cái áo, lại giúp mẹ mình chống cây gậy này, đó thì những cái điều kiện đó nó thường tình rồi. Mẹ mình còn thể làm được những cái điều này, nhưng mà cái mà chưa làm được mình nhớ mình nhắc, nhất là nhắc bà tu, thì cái đó là cái hiếu hạnh nhất.

Đức Phật nói mình đem những cái pháp cho những cái chùm nhân quả mình, những người thân mình, cho cha mẹ mình tu là mình đã hiếu hạnh đệ nhất pháp rồi. Cho nên lần nào mình gặp cha mẹ mình nhắc tu

là điều kiện tốt nhất. Rồi mình giúp đỡ cho mẹ mình tu thì tốt nhất, còn cái chăm sóc mà thấy cái sức khỏe bà còn làm được để cho bà tự chăm sóc. Chừng nào bà làm không được thì mình giúp đỡ, còn không làm được cái chuyện đó thì mình giúp đỡ. Để cho bà có cái tự lực ngộ ngộ, chứ không khéo mình biến cha mẹ mình riết “Ba mẹ cứ nằm nghỉ đi, nhưng mà cứ làm, cứ quét hoài à”. Trời đất ơi ông bà quét ông bà mới khỏe chứ: Bắt tao mà nằm nghỉ chắc tao chết. Có đúng không mấy người nhà!

Mình thương cái đó mình thương thật, thương chứ không phải không thương, mà thương thật mới đúng, các con phải biết cách. Cho nên cái sự đối xử mà trong cái hiếu hạnh của đạo Phật thì lần lượt rồi tới đó Thầy sẽ dạy mấy con nhiều hơn, cách thức mấy con. Cho nên tại vì con nói về Ái kiết sử con, thì như vậy là con chỉ quán ít thôi, nhưng mà nó tạm cho con yên, nhưng mà nếu có cái điều kiện gì chắc xin cô Út thôi để con bay về ngoài cái.

Cho nên bây giờ mấy con học, tu cố gắng tập tu Tứ Niệm Xứ giữ tâm mình có những cái niệm thì mình ngăn vậy thôi. Chứ

nó chưa tới cái lớp mà triển khai tới cái Chánh tư duy đâu, nó chưa triển khai đến cái thực hành đâu. Bây giờ mình còn đang học ở Tứ Vô Lượng Tâm, mình học xong rồi mới áp dụng, áp dụng rồi mới biết cách mổ xẻ. Thí dụ bây giờ nói ba tháng thì chúng ta nói bảy tháng, còn bốn tháng nữa. Bốn tháng mổ xẻ mà, bốn tháng ở trên thân bệnh mà mổ mà. Ở trên tâm mà mặc sức mà mổ. Bây giờ nó không niệm thì mình cũng đem ra cái niệm mình mổ chứ không lẽ rồi bây giờ nó chưa có người bệnh nào thì thôi tôi chờ. Ít ra cũng ra nhà xác mà lôi ra vài cái thầy mà mà mổ dùm. Có phải không mấy con, vậy nó mới học tu. Chứ bây giờ tôi không có niệm thôi tôi không mổ, thì như vậy chờ có niệm mổ chắc là chờ bệnh nhân tới với mổ sao? Bây giờ mổ trước tới chừng có bệnh nhân mới mổ rành chứ. Mấy con thầy đúng không, phải không? Vậy thì tới cái mổ thì tức là ít ra thì mấy con Thầy phải cho những cái thầy ma đến mà mấy con mổ chứ. Tức là từng cái niệm mà mấy con chưa có trong đầu cái niệm đó, mà Thầy phải cho mấy con cái niệm đó. Tức là Thầy vô nhà xác Thầy lôi ra cái xác mà bắt đứng đây, xúm đây mà coi Thầy mổ này, rồi bắt đầu mấy

con mỗ, còn không Thầy lôi trong nhà xác ra cái thầy ma, cho đưa này cái đầu, đưa kia cái chân, về đây mà mỗ, mỗ mà ghi chép lại, nói cho đúng chứ nói trật không được. Có phải không? Không lẽ bây giờ Thầy cho cái đầu cái chân bây giờ mỗ mà ghi chép trật, nói tầm bậy, tầm bạ không trúng gì hết trơn, hết trội, ai mà chấp nhận. Vậy mấy con tư duy đúng hay trật. Đó là mấy con thấy cái lớp học của người ta như vậy chứ.

Vậy rồi ba tháng, bốn tháng người ta áp dụng trong cái Tứ Niệm Xứ là cái con đường tu học của chúng ta rõ ràng mà. Các con thấy các con còn học nhiều lắm chứ đâu phải mà học ít đâu không có học ít. Mấy con tưởng mà học được cái bắt đầu vô tu chắc có lẽ là mình không thật tu. Cho nên Thầy muốn đóng cửa cái lớp này đi cho rồi. Tại sao? Tại vì luôn luôn lúc nào cũng gây sóng gió hết, không người này đến người khác, không có chịu yên để mà học tu. Thầy nói Thầy đóng cửa là không bao giờ mấy con biết Chánh Tư Duy hoặc là biết áp dụng đâu? Áp dụng cách thức mà tu thì mấy con biết áp dụng không? Làm sao các con biết được, không có Thầy dạy làm sao mấy con biết, mấy con cũng vậy. Ờ, bây giờ tôi học

vậy tôi về tư duy, mấy con tư duy cái gì giờ đây. Tư duy chút chút, cho nên trong cái vấn đề này nó còn đòi hỏi ở cái công sức Thân thức nhiều để đầu tư cho mấy con chứ, chứ đâu phải ít, thành ra nó đâu phải là trong cái bài học, đọc mấy cái bài mấy con viết đây vậy đâu. Tới chừng mấy con tư duy mấy con cũng phải làm bài đàng hoàng chứ, để Thầy xem coi sự tư duy của mấy con áp dụng vào từng tâm niệm của mấy con coi nó đúng hay sai nữa chứ, mấy con còn làm nhiều lắm chứ đâu phải. Học trò mà lười biếng mà vô lớp học này học được không?

Từ hôm mà mấy con vô học đây mấy con cứ nghĩ đi, một tuần lễ mấy con làm biết bao nhiêu bài. Bao nhiêu lần mấy con dò bao nhiêu trang, bao nhiêu giấy. Làm rồi rồi phải chép, chép rồi coi không được phải làm nữa. Làm hoài, chừng nào mà nộp cho Thầy thì biết bao nhiêu bài. Như vậy mà còn trật lên trật xuống phải không mấy con, còn chưa hết hoàn toàn được cái hiểu của mình, thế mà rồi ở trong thất mà tu, tu cái gì? Các con tu cái gì? Ở đây người ta xả tâm không được? Ở đó, vô đó mà ức chế tâm còn chết luôn đó.

Cho nên bây giờ Thầy nói Thầy mở cái lớp này mấy con được học cái lớp này là mấy con có phước báo. Tại sao có phước mà không chịu học? Không chịu tu cái kiểu này mà lại tu cái kiểu kia? Cho nên Thầy thường nhắc nhở mấy con. Người ta đã tu cái chuyện đó quá nhiều rồi, hồi nào tới giờ quá nhiều rồi, mà bây giờ các con thấy cái lớp tu học của Thầy nó khác lạ của thiên hạ chứ nó có giống ai đâu? Bao giờ có người ta dạy cái lớp này đâu, bây giờ vậy đâu. Nhưng mà mấy con từng bước mấy con thấy từng cái tri kiến của mình bây giờ mình hiểu những cái gì, mình thấy rất nhiều chứ đâu phải ít. Nhưng mà nó chưa áp dụng mà, mới lý thuyết mà. Vậy mà có người tưởng mình lên mây rồi, thì mấy con thấy.

Hiện bây giờ mấy con thấy Thầy nói từng chút, hồi đó Thầy có nói lớp Chánh chánh tư duy Thầy có nói cái áp dụng như thế này cho mấy con biết chưa? Chưa! Bởi vì tới chưa học làm sao biết. Còn bây giờ sắp sửa nó hết rồi phải khởi sự cho người ta biết cách thức để cho người ta vô người ta áp dụng người ta thực hành. Tới cái lúc thực hành rồi nó còn căng lắm mấy con. Người nào mà học rồi mà áp dụng sai là bị đờn đó.

Mấy con lớn lớn Thầy bắt đánh đòn đó. Phải áp dụng cho đúng nó chứ không phải đâu, nói con già rồi Thầy đừng đánh con tội. Phải đánh chớ, đánh để mới răn mấy con chứ. Thay vì bữa hôm qua Thầy lôi mấy cái người sai ra Thầy đập, mà Thầy đập bằng lời nói thôi đó. Không khéo Thầy đánh thật, đánh bằng roi. Tại sao cái lớp như thế này mà lại làm cho động như thế này, làm ồn náo như thế này. Dem lại cái lợi ích rất lớn mà lại sao quá ngu si vậy. Thầy mà đóng cửa Thầy đẹp có phải Thầy khỏe không? Mặc sức Thầy ngồi chơi một mình không sướng hay sao? Thì mấy con Thầy đẹp rồi Thầy giải thể mấy con về hết. Thầy cho về hết rồi thử coi Thầy sướng không? Ăn thua gì! Thì mấy con về cứ mấy con còn: Tôi cũng biết tu mà, tôi cũng vô thất tôi tu chứ có gì đâu. Ngàn đời mấy con tu đi có giải thoát được. Thầy nói mấy con tu cái kiểu đó không bao giờ giải thoát được. Cho nên Thầy hướng dẫn cho mấy con rồi mấy con sẽ Thấy cách thức áp dụng để mấy con xả tâm. Như thật mà! Không có bao giờ mấy con không đạt được đâu. Bởi vì Thầy bảo đảm mấy con mà! Phải chứng quả A la hán, chứng quả giải thoát hoàn toàn. Người nào cũng chứng, mà cái lớp học mà Thầy

không chứng Thầy đốt sạch vở hết, Thầy không có dạy nữa đâu. Thầy đã nói rồi, Thầy biết cái lớp học của Thầy là đào tạo được. Nhưng mà những người nào mà được đào tạo thì mấy con phải cố gắng, Thầy không cần mấy con thông minh như Nguyễn Thanh đâu, mà Thầy cần mấy con siêng năng mà chịu học. Thầy đâu có cần bởi vì cái người mà siêng năng mà không chịu tu thì cũng không được. Mà cái người siêng năng vừa chịu tu thì được, mà cái người thông minh mà không chịu tu cũng không được. Mà cái người thông minh mà chịu tu thì hoàn toàn phải được chứ, còn mau dễ nữa chứ sao.

Thí dụ như bây giờ cái tri kiến của Nguyễn Thanh nó sẵn có nó viết như vậy rồi, bây giờ chỉ cần áp dụng thì sử dụng cái đầu của nó dễ, còn mấy con phải lật cái sách này tôi coi lại cái nhân quả coi sao đây. Mà Thầy cho tôi cái tâm như vậy, tôi mỗ xẻ không được, tôi lật tới lật lui, tôi mất thì giờ nhiều có phải không mấy con. Còn như Nguyễn Thanh nó sẵn ở trong cái đầu nó. Thầy bảo áp dụng vô đây, trong đầu nó nhảy ra nó ghi những cái này nó mỗ xẻ rọc rọc rọc chút xíu cái nó xong. Có phải không? Nó dễ hơn mấy con tại vì nó thông minh, còn mình dở

hơn thì mình chỉ cần siêng năng. Thầy bảo con cứ lật mà tìm mà ghi vô, mà ghi vô thì nó cũng thành cái tài liệu đúng của mấy con làm cho mấy con hiểu chứ. Chứ ở đâu, rồi cái tay nghề của mấy con mà ghi chép lại những cái hiểu biết đó để áp dụng vào mổ xẻ từng cái tâm mình, thì nó tan nát cái tâm của mình ra đi thì tức là mình ly nó chứ gì? Con hiểu không? Mà ly nó thì nó thanh tịnh chứ sao. Cách thức tu học là như vậy.

Cho nên ở đây mấy con viết bài thì Thầy thấy cái khả năng viết bài của mấy con có nhiều người tu tập rất tốt, nhưng mình cần phải hiểu biết thêm những điều mình chưa hiểu. Mình hiểu góc độ này thì người khác người ta hiểu góc độ khác. Coi như mình gom hết tất cả những sự hiểu biết vô lậu này, trở thành sự vô lậu. Mình có tài liệu hẳn hoi, lỡ tôi có quên tôi lật ra tôi coi. Tôi coi thử coi bây giờ tôi mổ tới đây rồi mà tôi quên chỗ này không biết chỗ này là nó mạch máu gì đây, động mạch, tĩnh mạch gì đây. Chỗ này mà cắt vậy thì nó trật, tôi xem lại coi nào. Rồi bắt đầu tôi lật cuốn sách ra tôi coi ờ! Như vậy là đây là tĩnh mạch, đây là động mạch này, phải không? Tôi ghi không bao giờ tôi trật được cái tâm niệm tôi đâu. Đó là

cách thức mổ xẻ của cái tâm chúng ta ra. Nó vô hình chứ, tôi mổ xẻ ra tôi bằng giấy trắng, mực đen tôi ghi lại hết. Tôi không làm sai cái chỗ nào đâu. Mà tôi kỹ lưỡng nữa, cho nên vì vậy tôi ghi xong rồi, sau đó tôi đọc trở lại, tôi thấy được cái niệm của tôi, tôi đọc trở lại cái này, tôi lại thấm nhận trên cái niệm đó tôi xả nó dễ nữa. Nhiều lần tôi thấm nhuần nó, mấy con thấy cái sự học của chúng ta sắp sửa tới đây, mà nếu mà mấy con lơ mơ là Thầy đóng cửa. Thầy dẹp Thầy đi kiểm cái hang, không thấy là Thầy nhập diệt thầy ra đi cũng khỏe hơn. Bây giờ Thầy muốn chết hòi nào Thầy chết mấy con, Thầy dễ dàng lắm mấy con. Thầy bảo ví dụ như Thầy ngồi đây Thầy bảo hơi thở tịnh chỉ luôn đi. Sống mà chi cho cực. Chúng sanh nó có tu hành gì đâu, nó có đạo đức gì nữa, bỏ đi cho rồi. Có thương nó bao nhiêu cũng khổ mày chứ mày làm cái gì mày ở đây chi cho khổ. Ăn ngày một bữa bộ mày sướng lắm sao? Mát công nhai nuốt, Thôi bây giờ tịnh chỉ hơi thở đi, Thầy tịnh chỉ Thầy ngồi trên ghé Thầy chơi vậy nó chết à. Cái thân của Thầy, Thầy ngồi vậy mấy con thấy cái người đời họ ngồi vậy mà họ chết thì họ gục cái đầu xuống vậy này, cái thân họ không cứng được đâu. Còn

cái người mà Thầy tịnh chỉ hơi thở, cái thân Thầy để như vậy, nó ngồi vậy hoài, giống như cái tượng kia kia, nó cứng ngắc à. Tại vì nhập Tứ Thiên, còn các con có nhập Tứ Thiên được không? Mấy con không nhập Tứ Thiên cái thân con nó niệm gục. Khi nó chết nó gục xuống vậy này, không biết chừng nó đổ xuống. Nếu mà không có chỗ nó đổ, các con thấy không? Thầy nói mấy con có thấy người chết nó đổ xuống, nó không có vũng đâu. Nhưng mà cái người nhập Tứ Thiên cái thân nó cứng ngắc à, mấy con cứ khi nào mấy con ngồi nhiếp tâm nó an trú coi cái thân tôi nó cứng như vậy? phải không? Mấy con hiểu, Thầy nói đúng đấy chứ, mà đây ta nhập định mà trời đất ơi Thầy ngồi vậy nó cứng ngắc à. Ông này ông chết mà sao ông ngồi ông cứng ngắc, ông như cái tượng này thôi, các con thấy không? Đó là thiên định của người ta mà.

Không, Thầy nói cái gì là cái kinh nghiệm đúng Thầy nói ra, mấy con không có trật được đâu, với cái đôi mắt của Thầy mà, cái người chết họ khi mà sắp chết cái thân họ bị nhũn, rồi lúc nó mới cứng trở lại. Nó té xuống nó mới chết. Chứ bao giờ mà có người nào mà té xuống không chết bao giờ.

Bây giờ mấy con đứt mạch máu não, đi ra cái chóng mặt quá té xuống cái rằm. Bắt đầu khiêng vô nó cứng ngắt à, lúc cái nó chết. Cái hồi mà khiêng vô còn mềm, phải không? Nhưng mà chút mà nó Thấy nó lạnh người là bắt đầu nó cứng. Còn cái người người ta tỉnh chỉ hơi thở nó tự nó đã cái hơi thở nó tỉnh chỉ là cái thân nó cứng, nó cứng chứ nó không có mềm, cho nên nó ngồi sao mà nó y chang vậy, bởi vì nó nhập định. Nó thẳng, nó tự tại lắm mấy con, nó không có cái tướng xấu đâu, cái Thân nó nó không có cái tướng queo, cái tướng gục, nó ngồi thẳng vậy, nó ngồi như Thầy nói chuyện với mấy con vậy.

Cho nên mấy con tu rồi mấy con sẽ thấy, hạnh phúc lắm mấy con. Cái thân này mấy con sai sử nó được. vậy mà không tu uống, mà lớp dạy đào tạo được như vậy mà không chịu học. Trời đất ơi người ta đào tạo ngoài đời người ta học Tiên sĩ, Bác sĩ hoặc là mấy ông Luật sư. Người ta đào tạo mấy con đi học cái nghề để sống mấy con còn học. Còn cái này đào tạo cái sống của mấy con, giải thoát mà không học uống. Bào nhiêu làm sao bao nhiêu trường đại học đào tạo những ông bác sĩ, những ông luật sư, những ông kiến trúc sư, những ông Tiên sĩ, những

nhà Khoa học, người ta đang tập trung người ta đào tạo cái thứ đó, nhưng mà đâu có bằng cái lớp của chúng ta đâu. Nhưng mà nhìn ở trên cái đất nước chúng ta có mấy lớp học như thế này, nó quá ít. Có một lớp một mà cái lớp học này lại là lười biếng chứ. Nó lại chống đối chứ. Nó muốn không học, chứ sao mấy con, tại mấy con trong cái lớp này mấy con có cái vẻ kỳ lạ.

[Tu sinh]: 26: 25 Thừa Thầy chúng con còn là chúng sanh.

[Trưởng lão]: Thầy biết trước Thầy ngăn chặn hết. Mấy con biết là Thầy đưa ra cái độc cư, nếu mà mấy con độc cư thì đâu có chuyện gì xảy ra có đúng không? Tại mấy con không độc cư cho nên nó mới chuyện xảy ra. Chứ còn mấy con độc cư thì làm gì. Thầy biết mà! Thầy biết cái chuyện xảy ra là phá độc cư là nó có những chuyện. Nam cũng vậy, mà nữ cũng vậy. Rõ ràng là mấy con không nghe lời Thầy, cho nên cái lớp của mấy con bị động, cho nên nó khởi. Phải không? mấy con hiểu chưa? Vì vậy trong khi mà tu tập mà không bị động lớp mình càng ngày càng tốt thì độc cư là hay nhất. Thì con đường tu mấy con dễ dàng nó không còn

khó khăn.

[Trưởng lão]: Bởi vì cái không độc cư đó thì mấy con tự phá mình mà tự phá người khác. Cũng như không mà xúm nhau mà đi lại thất của cô Tịnh Bảng mà chi mấy con? Mấy con không làm chi cho nó mất công? Để cô Tịnh Bảng Thầy lôi ra đây Thầy guynh mấy cây, đuổi về Bắc, về ngoài mà tu. Chừng nào được thì vô đây, mà không được thì bị đòn thêm nữa chứ ở. Rồi con

[Tu sinh]: (28:15nghe không rõ)Con thưa Thầy! ... Khi mà cái tâm nó ... hơi thở, khi mà cái thân và cái tâm nó không có một cái sự gì xảy ra con yên ổn cái thân thì con giữ là đến lúc này 28:35 là cái sự an trú, đó là cái việc an trú trong cái thân của mình, cũng như khi mà mình dùng hơi thở thì là mình an trú lâu ở trong cái hơi thở, cái tâm mình nó đi theo hơi thở ra, hơi thở vào. Nhưng cái này nó không đi theo hơi thở nó, nó biết hơi thở nó không đi theo mà nó lại chú ý trên cái thân, thì an trú như vậy có rõ ràng việc an trú

[Trưởng lão]: Nó trú ở trên cái thân của nó, tức là nó biết cái thân của nó mà nó an ổn ở trên đó, người ta gọi là an trú trên. Thì

cái đó đúng chứ không sai. Còn nó có biết hơi thở hay không thì nó trú trong hơi thở.

[Tu sinh]: Thưa Thầy con bị như thế này, thí dụ như là mắt mình nhìn một điểm mà cái tâm mình an trú trên hơi thở rồi, thì cái thân nó rất an rồi, tự nhiên mà nếu như cái pháp mà nó ngừng một giai đoạn mà nó không con cảm thấy có lúc mà nó vừa mới nhìn cái cái hình trắng này một lúc về sau nó nhòa cái hình trắng mà con không nháy mắt nhưng mà con không nhìn chỗ khác thì nó không sao? Nhưng mà cứ nhìn mãi thì nó cứ nhòa đi. Thì tự nhiên lúc đó là cái tâm mình con cảm thấy nó là vô ký rồi, tức là tâm mình nó quên cái hơi thở ra. Con mới giật mình như cô gì cô vừa nói con giật một cái, tức là mình tỉnh lại, đây là cũng là trường hợp vô ký. Còn nếu như mà con nhìn, cái mắt mà con nhìn cái điểm đây con thấy nó lúc đầu nó có hiện tượng nhờ nhờ một cái là bắt đầu con nhíc sang chỗ khác thì ánh sáng nó đủ, thì có cần phải luân chuyển như thế có đúng không ạ?

[Trưởng lão]: Con phải thay đổi đừng có nhìn ngay cái điểm đó mà nó thấy nó lòa ra, thì cái đó nó sai, bị thần kinh gom lại

chỗ đó, cho nên con có thể nhìn ra chỗ khác để cho nó loãng bớt cái chỗ tập trung đi. Mà ở trên Tứ Niệm Xứ thì chỉ cần quan sát cái thân mình, tự nó nó quay vô, thấy cái tâm nó quay vô, tức là nó quay vô nó ở trên thân của mình, tức là nó đang ở trên Tứ Niệm Xứ, con lưu ý vậy thôi đủ rồi con. Cho nên vì vậy mà con nhìn ra ngoài, thấy cái thân nó quay vô còn không thì nhìn ra ngoài con thấy, cho tới khi mà con thấy cái điểm đó nó lòa nó sáng thì cái đó là nó tập trung, cái tướng tập trung nó hiện lên. Mà ở bên Miến Điện họ nói là cái định tướng, cái định tướng nó hiện ra cái lòa, cái sáng đó. Chứ sự thật ra cái tướng mấy con, cái tướng nó thực hiện ra. Cho nên vì vậy mà chúng ta bị gom lại cái tâm ở trên cái điểm đó. Cho nó cái định tướng của nó, cái tướng của tướng nó hiện ra, nó lòa là do cái sức mình gom tâm ở cái chỗ đó. Cho nên vì vậy mình phá nó đi để cho mình tự nhiên, mình tự nhiên mà cái tâm nó quay vô, mà nó quay vô mà nó nhìn chăm chăm vào cái thân nó nó cũng bị tướng nữa. Nó một cách rất nhẹ nhàng nó coi như là cái người quan sát cái thân của nó rất là tự nhiên chứ nó không có bị tập trung thì nó đúng. Mà nó tập trung nó gom vô cái

thân, gom cứ nhìn chăm chăm vào cái thân thì cũng lấy cái thân nó làm cái đối tượng đó thì nó cũng trật. Cho nên con thấy, Thầy nói như một người ngồi chơi vậy, mà cái thân ở trong này đụng đây gì, ai đụng đây gì nó biết hết. Cũng như bây giờ ngồi chơi, có một người ở sau lưng thầy không biết nhưng mà họ lại họ gheo cái lưng Thầy, Thầy biết. Đó là Thầy biết, còn Thầy đang nhìn Thầy ngó làm gì đó hoặc Thầy đang làm gì đó thì cái người đó lại rờ nhẹ trên lưng Thầy, Thầy không hay, mà chửi rồi làm cho mạnh thì nó bắt đầu nó quay vô thì nó thấy, đó là tâm Thầy nó không ra, còn cái kia người ta để ở trên cái áo của Thầy như thế này, thì Thầy không hay, nhưng mà đụng da Thầy, Thầy hay, tức là Thầy bị phóng ra ngoài, còn khi mà nó quay vô ở trong thân của mình rồi. Người ta đụng trên cái áo của mình vậy mình biết, bởi vì nó chú ý ở trên cái thân của nó, cho nên ai mà làm cái gì trên thân của nó nó đều biết.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Khi mà ngồi trong cái am thất nó động

(Trưởng lão nhận điện thoại của Chú Tuấn ở Hà Nội) 33:00

A lô, Có gì không con? Có gì! Rồi rồi

con nói đi con! Lẽ đương nhiên là mình nỗ lực mình làm đúng cách thì nó sẽ tới đích con, Mình biết cách mình làm thì nó tới đích, mình làm với một cái tâm mình biết làm lại tốt cho xã hội đó con. Nghĩa là đem lại cái nền đạo đức cho mọi người và giúp đỡ cho những người bất hạnh trong xã hội, bởi vì nó là Trung tâm an dưỡng từ thiện Chân Lạc mà con, coi vậy chứ nó là cái cơ sở lớn lắm đó con, nó không nhỏ đâu, cái người mà người ta biết đó người ta đọc người ta giật mình. Người ta thấy cái chuyện này vĩ đại lắm đó. Mà nó là từ thiện kể như là con biết là nó lớn lắm chứ nó không thường đâu. Nó là cái tập trung những cái điều kiện lợi đó. Cho nên cái quyết tâm của con mà quyết tâm thật sự mà quyết tâm làm cho được thì nó rất là có nhiều cái khó khăn. Phải biết chờ đợi để cho ở trên cái cấp mà người ta có quyền người ta xem xét cho kỹ. Rồi người ta phỏng vấn mình, từ đó mình trả lời cho nó đúng thì người ta sẽ cho.

Nếu mà nói về sức khỏe thì Thầy nói như thế này con. Nếu mà con cái sức khỏe con mà trên cái bước đường mà xây dựng cái dự án này, làm cái dự án này ha, mà nếu mà cái sức khỏe của con nó không đủ thì sẽ

có một cái người kế cận bên con sẽ thay thế.

Đúng vậy đó con. Cho nên nói sức khỏe đó thì Thầy cho con biết là cái sức khỏe con không đủ thì có người thay thế con rồi. Cũng người đó, không ai xa lạ với con đâu nhưng mà điều kiện bây giờ thì con yên tâm đi. Con nỗ lực với cái sức của con khi mà có cái điều kiện gì thì có cái người đó sẽ ra giúp đỡ có gì đâu. Họ tiếp nói để cái việc làm của con nó không có thất bại đâu. Nhưng mà cái khó khăn là con là cái người chịu khó nhất cái giai đoạn đầu này đó con.

Như vậy thì có những cái gì thì con sẽ báo Thầy, thì Thầy sẽ trợ giúp cho con. Con sẽ cúng dường phải không con?

Trong cái giai đoạn này con thấy cái khả năng con, con cố gắng con làm, sau đó cái phần kế tới thì Thầy sẽ kêu gọi tất cả các Phật tử sẽ đóng góp với con để làm hoàn toàn cái bước cuối cùng của nó. Con yên tâm, con đừng có lo lắng.

Đúng rồi con, nhìn thấy cái cảnh của các cụ, các bác người ta phải có cái chỗ an dưỡng con. Đúng vậy con, Thầy thấy rất thương các cụ con.

Cố gắng con, bởi vì cái hình ảnh đó là cái hình ảnh mà con phải cố gắng con làm nên đó con. Con yên tâm đi con, không có gì đâu con.

(Học tiếp)

[Trưởng lão]: Rồi con trình bày

[Tu sinh]: Thưa Thầy là khi mà ngồi ... thấy nó động thì con phá nó đúng như (39:13) ... thực ra là quán cái thân là mình chỉ cần quán cái thọ cũng chính là quán cái thân, vậy thì con nghĩ cái thọ là cái thọ thuộc về cái thân cho nên quán thọ là quán cái thân, còn cái thứ hai là quán cái thân và quán cái tâm, cái tâm nó khởi niệm là quán cái tâm, cái tâm nó khởi niệm là quán cái tâm rồi. Các pháp chính là quán cái tâm, vậy thì cái pháp nó đánh vào cái tâm mình cho nên quán trong hai ý là quán cái thân và cái tâm.

[Trưởng lão]: Tức là con quán cái thân là đủ bốn chỗ, thân, rồi tâm, rồi thọ nó cũng nằm trong đó. Để mình thấy cái thân là ở trên cái thân mà nó xảy ra một cái gì mà nếu mà thuộc về tâm là cái niệm, mà cái cảm thọ của tâm là phiền não, con thấy không? Cảm thọ cái thân thì đau nhức, nó có thọ trong

đó, mà ở ngoài các pháp nó tác động vô thì nó là các pháp chứ gì? Còn không có thì nó đâu có động cái thân, cái tâm nó. Cho nên con quán thân là nó đủ hết trong đó, tôi biết từ đầu tới thân tôi quan sát như vậy, thì cái gì nó lọt ở trong đó là con đã biết hết, nó không có chạy đâu nó trật cho khỏi con? Con hiểu chưa?

[Tu sinh]: Thưa Thầy khi mà con ngồi con quán như thế thì con ngồi thì con cũng ngồi cái thân, tâm bất động nhưng mà đến lúc là có một cái vọng thì con cảm thấy rất là ... ví dụ như cái như là cái con muỗi, hoặc là cái con kiến mà nó bò, con cảm giác là nó biết rồi thì con trực giác là con để ý tự nhiên thấy cảm giác thường thường nó biến mất hoặc là khi mà nó đau cái lưng hoặc là nó đau cái chân trước đây là đã có một cái nhạy cảm nó rất là cái vi tế mình biết ngay là mình tác ý sai, lúc đầu nếu mà để nó đau lên mới biết thì nó tác ý rất là lâu, con cảm nhận được nó như thế. Khi mà mình quán trong 30 phút mà bất động, nó thuần thục rồi thì là khi mình đi kinh hành hoặc là mình ngồi chơi mà thân rất là thoải mái, cái tâm tự nhiên nó cũng quay vào nó quan sát rất là rõ cái thân rất là rõ. Theo con nghĩ lúc

đẩy thực ra mình không cần phải nhắc là phải quay vào cái thân, nhưng tự nhiên ngồi ra là cái tâm nó đã quay vào rồi là mình đã tỉnh rất nhiều thì con nghĩ thường thường từ cái chỗ mà 30 phút kia mình thuần thực rồi mà nhẹ nhàng, bắt đầu đến cái này rất là dễ làm. Con cảm giác toàn thân con, con biết.

Trưởng lao: Ba mươi phút mà con thấy cái tâm con nó quay vô nó nhìn cái thân của nó rồi, thì tới chừng con đi nó cũng quay vô. Mà con không muốn mà con muốn quay ra thì con nhắc nó thì nó quay ra, hễ con nhắc quay vô thì nó quay vô, còn con không muốn con đi đi thì nó cũng quay vô, tại nó quen, nó quan sát.

Ví dụ như con không nhắc, con đi sao con thấy cái tâm mình nó cứ quan sát cái thân nó không à, nó không có chịu nhìn ra ngoài, thì biết là nó quay vô nó quen rồi, do đó mình tập cái thói quen mình quan sát để cho mình nhiếp phục những tham ưu ở trên thân, thọ, tâm. Đó là cách thức hiện giờ mình tu Tứ Niệm Xứ. Sau khi tu Tứ Niệm Xứ xong rồi nó trở thành cái thói quen đó nhưng mà trái lại nó lại khác, nó lại thay đổi liền, nó không phải là nó cứ nhìn nó quan sát cái

thân nó đâu. Mà bây giờ nó lại rời khỏi cái thân nó, nó ở trên cái trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự. Bây giờ đang ở trên Tứ Niệm Xứ, nhưng mà cái Tứ Niệm Xứ nó sung mãn rồi thì nó ở trên cái thanh thân, an lạc, vô sự vì sung mãn rồi nó không cần ở trong cái thân, nó không ở thân mà nó ở trên... Nó đi từng bước mà bắt đầu nó ở thân nó quan sát để nó đối trị tất cả những chướng ngại đó thôi, bây giờ nó đang ở trên đó để mà nó chướng ngại, nhưng mà khi không còn chướng ngại nữa, thì nó không còn ở trên đó nữa. Chứ không phải nó cứ quan sát cái thân nó hoài đâu? Bây giờ nó thanh thân rồi, nó hoàn toàn từ 12 tiếng đồng hồ nó thanh thân cho đến 24 tiếng đồng hồ là tâm không còn chướng ngại nào đâu, thì bắt đầu cái trạng thái mà nó quan sát cái thân đó, nó lại là trạng thái thanh thân. Chứ nó không còn quan sát cái thân nó nữa, nó sung mãn rồi nó không có cần nữa. Tự nó, nó ở chỗ khác.

[Tu sinh]: Thưa Thầy con muốn hỏi thêm, cái lúc mà an an thì trong 2 tiếng đồng hồ con nghĩ thường là cái 12 tiếng là Thầy dạy là tu trong một cái pháp Tứ Niệm Xứ hay là cái Thân Hành Niệm hay là nhất là cả bốn Pháp liền đi suốt trong 12 tiếng đó.

[Trưởng lão]: Thầy nói 12 tiếng đồng hồ, sự thật ta 12 tiếng đồng hồ mình đang tu thì 12 tiếng đồng hồ không có được, mà cái này 12 tiếng đồng hồ là người ta đã thanh thân, an lạc, vô sự rồi, cho nên 12 tiếng đồng hồ tôi đi kinh hành từ đầu tới đuôi tôi thấy không có chướng ngại gì trong đó nữa hết, nó không có hôn trầm, không có thù miên, không có ngủ gục, ngủ ghịch gì hết, nó không có niệm gì hết, đó là 12 tiếng đồng hồ. Chứ còn con bây giờ đang tu thì làm sao được 12 tiếng đồng hồ.

[Tu sinh]: Không ạ! Con không hỏi cho con, nhưng con hỏi cái tu đó thì nó phải đi theo bốn cái giai đoạn pháp hay là cần một cái đó mà nó thanh thân suốt 12 tiếng đồng hồ. Ví dụ như đi thân hành niệm suốt 12 tiếng đồng hồ hay thanh thân là trong cái Tứ Niệm Xứ

[Trưởng lão]: Tứ Niệm Xứ là nó thanh thân đó. Nó sẽ thanh thân suốt 12 tiếng đồng hồ đó, con đi nó cũng vậy, con ngồi nó cũng vậy mà con nằm nó cũng vậy, nó cũng không bao giờ có cái trạng thái chướng ngại đó là Tứ Niệm Xứ thành tựu rồi đó. Còn cái pháp Thân Hành Niệm là tại vì con thấy bây

giờ tâm mình thanh thản như vậy, nó thanh thản như vậy mà sao nó chưa có Tứ Thần Túc, nó chưa có bốn cái Thần lục, thì bắt đầu ôm cái Thân Hành Niệm. Cho nên ông A Nan mà đi kinh hành một đêm mà thành chứng đạo đó, có nghĩa là tâm ông thanh thản an lạc vô sự trong Tư Niệm Xứ rồi, nhưng mà Tứ Thần Túc ông chưa có, cho nên ông tác ý trên cái thân hành ông thôi. Tu suốt đêm đủ thần lục, nghĩa là Tứ Thần Túc nó hiện ra. Nó hiện ra là ông nói sáng nay là người ta kết tập, mây phải chui vô cái hang đá này tức là mây chui qua vách đá này mây vô chứ khỏi cần vô cửa, thì ông đi qua vách đá ông vô trong đó. Mấy ông kia đóng cửa không cho vô mà giờ sao ông này ông vô được? Ông có thần thông tức là chứng quả, nói như vậy để biết.

[Tu sinh]: Thưa Thầy con thấy là trong cái Tư Niệm Xứ nói là tu Tư Niệm Xứ viên mãn mới thanh thản an lạc, nó viên mãn thì nó cũng có đầy đủ cái Thất Giác Chi thì nó cũng vào.

[Trưởng lão]: Nếu mà hàng ngày con dẹp nó con tác ý thì nó đủ, có nhiều khi con thanh thản mà con tác ý ít quá cho nên con

không đủ lực, buộc lòng con phải tác ý cho nó đủ cái lực của Tứ Thần Túc, Tứ Thần túc là cái lực phải không? Mà cái phương pháp Thân Hành Niệm nó tác ý từng hành động, tạo ra cái lực, mà giờ cái tâm con thanh thản, an lạc, vô sự mà nó chưa có hiện ra Thất Giác Chi, Bây giờ nó thanh thản vậy chứ mà nó chưa hiện ra tức là trên cái bước đường con tu cái pháp mà tác ý con nó ít. Cũng như bây giờ Thầy nói người nào có bệnh mà tác ý hết bệnh nó có Tứ Thần Túc, vậy mình tác ý quá trời. Không tác ý nhiều làm sao hết bệnh phải không? Còn bây giờ ngồi chơi mà nó không có gì hết thì chắc chắn là tôi có tác ý làm chi. Cuối cùng tôi có thanh thản mà tôi đâu có tác ý thành ra tôi đâu có Tứ Thần Túc, nó cũng sung mãn Tứ Niệm Xứ con thật, nhưng mà nó không có Tứ Thần Túc. Buộc lòng như vậy thì mình phải ôm cái pháp Thân Hành Niệm mà tác ý. Cho nên cái Pháp Thân Hành Niệm nó đủ cái Thần lực, nó đủ Như Lai Lực mà. Nhưng mà cái tâm thanh thản an lạc vô sự thì được, mà cái tâm không thanh thản, an lạc, vô sự mà tu nó thì nó trở thành một cái lực tưởng, nó cũng lực, nhưng mà lực bậy, tại vì tâm mình ly dục, ly ác pháp không hết. Cho nên nó có

lực mà lực dục, nó sai đi. Cho nên cái khi mà thanh thân, an lạc, vô sự này do cái tâm ly dục, ly ác pháp mà chúng ta đạt được. Nhưng mà Tứ Thần Túc thì không có, nhưng mà sự thật ra mấy con tu nó không phải nó không có đâu. Tu mà đúng cách mà diệt hết cái tâm của mình, mổ xẻ từng tư duy, từng tác ý của nó để cho cái tâm mình nó bốn chỗ thân, thọ, tâm pháp mình nó được thanh thân, an lạc, vô sự trong 12 tiếng đồng hồ, thì phải có Tứ Thần Túc rồi, nhưng mà đạt thành vấn đề nó không có Tứ Thần Túc thì phải ôm pháp Thân Hành Niệm đi thôi.

Còn bây giờ các con tu pháp Thân Hành Niệm để làm gì mấy con biết không? Để làm cho mấy con tỉnh, nó không có buồn ngủ, bởi vì mấy con đi chừng nửa tiếng, tiếng đồng hồ coi. Nó không buồn ngủ nữa, nó hết ngủ rồi, con hiểu chưa? Chứ nó không phải là Tứ Thần Túc được. Còn nếu mà tu bậy nữa thì chắc chắn là ba cái ma lực nó hiện ra, cái lực của tướng nó hiện ra. Bởi vì tâm mình chưa ly dục, ly ác pháp mà làm sao không ma được.

[Tu sinh]: (48:15)... cái chuyện hôm qua của phải nữ thì con ngồi con thấy buồn,

con thấy Thầy chứng đạo Thầy... đặt biệt phái nữ. Mà con nghĩ là chúng con ... con nghĩ thật đúng là con lắm chuyện thật nhưng mà con ngồi con buồn, lúc nào mình cũng như là cô Hiền đây thì con nói thật thì con hôm nay con cũng trình bày thật với Thầy là như này. Đúng là con cũng bức xúc trong cái chuyện của cô Nguyễn Thanh, thật ra con không làm gì nhưng mà có nhiều người nói đến tai con là tại vì cô Phát biểu trong cái cuộc họp cô Nguyễn Thanh hiền như vậy cho nên Thầy đang chửi cô ở trong ấy, thế thì con lúc đầu con cũng hơi buồn, con cũng suy nghĩ con buồn lắm. Con bảo không biết con làm những gì Thầy đuổi con bị oan, xong con bảo, con nghĩ như này thôi Thầy còn đang thương mình, thương mình nên Thầy mới xử, cũng như người cha mẹ mà thương con thì phải đánh, phải dạy, nếu mà Thầy không giáo dục con thì Thầy không thương, ... Cho nên khi con vào đây thì nhận thấy rất là bình thường. Con cũng thưa thật với Thầy là giờ chúng con còn đang phạm phư, người này có chuyện này, có chuyện khác, chính bản thân con con cũng thấy con rất là ngu dốt, bởi vì con trình thật với Thầy là cái bài vở mà hôm nọ Thầy muốn nói là các

con tự viết cái giáo án đạo đức 100 trang con nghe con giật cả mình. Tự nhiên con lo lắng con không ăn được cơm, con bảo chết bây giờ viết thế nào, làm sao nặn được ra cái chuyện gì

Nên khi con thấy cái bài của cô Nguyễn Thanh viết rất dài như thế, nó rất là logic mà nó rất là tuần tự, nó có cái đầu nó rất là hay, bởi vì con chưa được học từ bé chỉ học phổ thông, cho nên là con học ... Thực ra cái lời của Thầy con rất hiểu, thế nhưng mà để nói vào cái sự việc ở trong đời thường thì con biết hết, nhưng mà viết thế nào để cho nó có đọng để cho người ta hiểu hoặc là nó có cái gì thì con không thể nào viết được cho nên con rất là lo trong cái chuyện ấy. Cho nên là có người thì con cũng nghĩ là cô ấy rất là tài. Cái bản thân là con thấy cô có cái trí nhớ rất là giỏi chỗ này. Bản thân con đọc cái tài liệu của Thầy con hiểu được ý nhưng bây giờ con viết con dở dang, con không biết trong cái quyển tập mấy, tập mấy nữa cơ. Con lại mở tất cả các tập ra xem cái mục lục xong bắt đầu mới. Cho nên con thấy ngay cái đây là ngay cái dở sách con cũng khó rồi. Con cũng rất là hiểu cái chuyện ấy. Thế nhưng mà theo cái chúng sinh thì là chúng con cũng còn

nhieu cái phàm phu, con nghĩ đơn giản. May hôm vừa rồi con thấy nó cũng, con không hơn cái gì nhưng con chỉ hơn cái thằng chậm một chút thôi, các cô cùng trong cái nhóm mà đến nhà con thì bảo con là người tham đắc đạo cho nên đi cái đợt này chứ không ai mà 51:30

Con nghĩ là ở đời người ta rất là ích kỷ, người ta thấy con đi ... con thấy đơn giản như thế mà đã ghen tị rồi. Cho nên ngay cái chuyện cô Nguyễn Thanh con thấy họ ... thế nhưng con xin hứa với Thầy là con cũng phân vân cái chỗ này thôi... Cô Nguyễn Thanh con thấy các cái biểu hiện của cô thì nó... con nghĩ đây không phải là cái tính của cô ấy hay là cái ngã mạn thì con không biết, nhưng mà con thấy nó chưa đúng thì con cứ suy nghĩ là tại sao cô lại không ... Ví dụ như là con thấy cô ...vào hết trong này rồi, nhưng mà cô cứ đứng bên ngoài ... cho nên con nghĩ con cảm tưởng có nhiều người người ta không dám ... Chứ còn thực ra con nghĩ là cũng chẳng có cái gì, mà đây con nghĩ chỉ có ... như chính con thì con chưa hiểu ...

Bạch Thầy! Ở đây ít nhất làm Phật ba, bốn năm rồi (52:45)... theo con nghĩ thế,

thế cho nên nhiều khi con cũng nghe thấy tiếng. Con cũng bạch với Thầy là bản thân con cũng suy nghĩ có mỗi cái niệm đấy thôi. Tại sao Thầy không uốn cô cái đường lối để người ta nhìn vào khỏi chướng tai, chướng mắt. Con hỏi Thầy nhưng con lại sợ, con trình với Thầy là con vào đây thì lúc đầu con rất sợ cô Út. Bởi vì con thấy người ta nói cô Út cô thế này, thế khác nên thời gian đầu con vào sợ thì cũng có đúng bởi vì là mình làm sai thì mình phải sợ. Cái quy định của Tu viện thì như này, như này, còn mình không chấp hành, mình sai thì cô phải quát mắng. Lúc đầu con cũng sợ con không dám gặp Thầy, con muốn gặp Thầy, con muốn hỏi Thầy con không biết nguyên do thế nào. Cô ấy quát một cái là con thôi, con rất là ... Nhưng về sau con nghĩ là cô ấy làm đúng, ... cho nên nhiều người con thấy người Bắc cũng thế Thầy, bắt đầu người ta nói, bước chân vào đến đây thôi, cũng chưa hiểu gì về đạo nghe được tin Thầy người ta vào người ta muốn Đánh lễ cái khả năng người ta đã vào Tu viện. Người ta muốn gặp Thầy cô quát thôi người ta biến mất, con thấy rất nhiều bà là bây giờ không dám đến thì đây cũng có cái hại. Thí dụ như cái người người ta lâu, ...

Không sợ, không sợ thì dần dần chúng con mới bạo dần, con gặp Thầy con con cứ nhìn. Mấy hôm trước con đến đây con gặp Thầy. Khi mà đến đây con gặp Thầy con tu cả cái tuần đấy yên ổn lắm, mà không vướng mắc gì, mọi hôm con không vào được. Con chỉ cần nhìn cái bộ quần áo vàng của Thầy trên kia là tự nhiên trong người con con cũng thấy nó có một cái gì nó sách tấn con. Nó có một điều rất lạ, con thưa Thầy là con cứ hay mượn sự đi giả phích là con đi qua một là con gặp Thầy con chỉ dám hỏi một câu con không dám hỏi nhiều, đó là 55:05... con xin sám hối Thầy cái tâm con là đúng

[Trưởng lão]: Để Thầy giải thích cho mấy con hiểu. Trong tất cả những cái thói quen của mọi người Thầy chưa có dạy mấy con để xả cái thói quen xấu. Thì lần lượt rồi Thầy sẽ uốn nắn hết, cho nên mấy con thấy hiện giờ như ở trong lớp này hoặc là Nguyên Thanh có, bây giờ tại sao Thầy không nói, làm chi cái hình thức, Thầy không có dạy cái hình thức, mà Thầy dạy thật, đào luyện thật. Con người thật, hành động thật từng lớp lang chứ không phải, bây giờ hình thức bởi vì vào lớp thì được đàng hoàng nhưng mà mọi người không được đi tới, thì cũng

làm được chứ ai làm không được. Nhưng mà hình thức, cái bản chất. Người đó người ta vậy. Bây giờ mới uốn nắn cái lớp người ta đào tạo cho nó, mấy con muốn nhìn như nào, cô này viết hay mà hành động của cô không hay, chứ mấy con Thầy không cần cái hình thức này nữa. Nhưng mà Thầy cần bây giờ, cái mà bây giờ làm được này, triển khai cái làm được, nên triển khai cái này, cái gì sai tới đó sẽ học cái lớp đó. Ở đây người có tật vậy, người có tật khác chứ không phải người nào cũng giống người nào. Nhưng mà mỗi cái tật đó đều được sửa trong khi tới cái lớp học đó, phải không mấy con thấy không? Tại sao mấy con đi khát thực mà từ lâu tới giờ Thầy không bảo mấy con phải đi cách nhau bao nhiêu đâu, mấy con muốn đi sao đi. Nhưng mà tới chừng mà dạy mấy con cách thức mà đi khát thực ôm bình bát làm sao cách bao nhiêu đi mấy thước một người phải không nào? Hỏi này tại con hỏi Thầy, Thầy nói sơ chứ, hỏi này tôi đâu có dạy đâu, mà không dạy thì mấy con đi tùm lum tà la chứ gì, phải không? Mấy con thấy không, cái đó cái oai nghi, tế hạnh mấy con có không? Vấn đề Nguyên Thanh nó cũng vậy thôi, từ trên trời rớt xuống có ai dạy nó

đâu, thì nó làm sống theo cái kiểu đó thôi, cái cách của nó hồi nào nó quen vậy. Chừng nào Thầy đào tạo nó mới thành người tốt, còn mấy người tôi chưa đào tạo cứ đứng ở góc độ mình mà nghĩ người ta xấu thì đâu có được? Các con hiểu chưa? Mà mình bây giờ mình nhìn cái tốt người ta đi, còn cái chuyện xấu người ta kệ người ta.

Ở trên đời này Thầy nói thật sự ra muốn trở thành một ông Bác sĩ hoặc một ông Giáo sư thì nó phải có một cái trường đào luyện nó mới ra dạy nó mới ra làm Bác sĩ được. Thì bây giờ muốn có Đức hạnh thì phải có cái trường đào tạo đức hạnh chứ không phải nó ở trên trời rớt xuống. Tôi sống, bây giờ ở trong gia đình tôi sống vậy, tôi quen cái hành động vậy? Ở gia đình ông kia sống kiểu đó. Bây giờ mọi gia đình sống kiểu đạo đức của người ta bắt người ta phải sống như mình thì sao được? Phải không?

Nhưng mà cái trường mà đào luyện đó thì cái ông Bác sĩ phải ra ông Bác sĩ chứ ông bác sĩ ông lộn qua ông kỹ sư đâu được. Có phải không? con hiểu chưa? Mấy con hiểu Thầy muốn nói không? Mà đây là cái trường đào luyện đạo đức thì những cái hành động

đó nó phải trở thành tốt hết. Nghĩa là ở cái lớp này chung chung nhau hết chứ không có người nào mà khác lạ nhau? Mà bây giờ đó, bây giờ mới học cái lớp Chánh kiến, bảo mấy con triển khai cái hiểu biết này đi, cái hiểu biết, người nào mà người ta hiểu biết hay thì mình học cái hiểu biết thêm. Còn cái chuyện đó mình cũng có cái tật vậy, người ta có tật khác. Kệ! Cái chuyện đó chưa quan trọng đâu, tới chừng mà Thầy đào luyện rồi, sao Thầy đào luyện rồi mà sao Thầy còn vậy mới nói chứ phải không?

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Con thấy hôm qua Thầy toàn nói dạy về bên nữ nên con buồn.

[Trưởng lão]: Toàn nói về bên nữ mấy con thấy. Toàn bộ bên nữ mấy con làm Thầy động quá, có đúng không? Thì một người làm xấu cả bọn phải chịu hết

[Tu sinh]: Thưa Thầy hôm qua con thấy nam cũng nhiều người người ta nói,

[Trưởng lão]: Thì cái lớp nam thì Thầy sẽ quét cái lớp nam chứ, đâu phải không quét đâu. Bởi vậy nam là cái người quân tử thế mà tiểu nhân như vậy sao? Có phải không? Nó mới vạch cái mặt ra cho thấy

những người nam rất tiểu nhân chứ chưa phải quân tử hết, cho mấy con biết mà. Cho nên một người làm xấu mấy con phải chịu, đừng có chối cãi.

159-(LCK-065C)

- * Vấn đạo Thân Hành Niệm (Trị bệnh)
- * Phá hôn trầm)
- * Tứ Niệm Xứ
- * Xả niệm chống Đại thừa
- * Học tập Định vô lậu xả tâm

[Tu sinh]: Thưa Thầy con hỏi thêm một cái nữa. Ví dụ như con có những cái bệnh đau con theo dõi rất nhiều lần rồi ạ! Bệnh đau của con, khi mà con đỡ rồi, con làm đỡ rồi con trình với Thầy con về hai hôm sau con lại đau mạnh hơn, con không biết tại sao con trình với Thầy thì nó lại đau nặng thì con chưa hiểu được cái này. Con theo dõi rất nhiều lần rồi Thầy ạ

[Trưởng lão]: Vậy hả! Con trình với Thầy mà nó lại đau nặng hơn, thử thách con, chứ Thầy có để nó giết con chết đâu mà sợ. Thử thách con để mà con nỗ lực vậy mà không biết nữa.

[Tu sinh]: Con đã để ý rất nhiều lần

con đã thấy nó giảm rồi, nhưng mà đến khi mà trình Thầy xong về sau hai ngày nó lại đau đau hơn, con bảo tại sao hay không nên trình Thầy nữa.

[Trưởng lão]: Để mà tu mà không biết.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Trong một thời khóa tu 3, 4 giờ thì con thấy con cũng chưa xả,...

[Trưởng lão]: Cái đó là một cái tốt nó chuyển biến cái cơ thể của con chưa hết chứ sao con, khi nào mà có cảm giác mà con tu pháp Thân Hành Niệm mà cảm giác tu để đối trị cái bệnh của con mà, tức là cái cơ thể mình nó có cái cảm giác nóng lên. Nó là nhiệt lượng của mình tăng lên mà, để nó đối trị với cái thân của con mà. Con đừng có lo lắng, cứ ôm pháp Thân Hành Niệm để đối trị bệnh đi, trị cho hết đi,

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Một ngày bốn thời khóa thì con tu ba thời khóa, mỗi thời khóa con tu một tiếng rưỡi, ... con tu như vậy

[Trưởng lão]: Tạm đủ à con, bởi vì cái bệnh của con con tu như vậy nó tạm đủ rồi chứ nó chưa có nhiều đâu. Có thể con còn

tăng lên một chút ít nữa.

[Tu sinh]: Con tăng một tiếng rười nữa ạ!

[Trưởng lão]: Cho nên nó phải ôm cái pháp chùng nào mà tăng lên diệt cho hết cái bệnh của con coi như nó bình phục trở lại nó không còn bệnh nữa thì được con.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Như Thầy dạy Thân Hành Niệm áp dụng cái tâm mới thức dậy thì không buồn ngủ nhưng mà gần 3 tới 4 giờ con hay buồn ngủ, nhưng có hôm thì con không buồn ngủ, đi Thân Hành Niệm con vẫn buồn ngủ lắm.

[Trưởng lão]: Có hôm con tu pháp Thân Hành Niệm bị buồn ngủ phải không?

[Tu sinh]: Có hôm thì không buồn ngủ Thầy ạ. Nhưng có hôm thì nó lại buồn ngủ.

[Trưởng lão]: Lẽ đương nhiên là cái buồn ngủ đó mới chính là tu pháp Thân Hành Niệm đó, còn cái hôm mà không buồn ngủ thì đâu phải tu pháp Thân Hành Niệm, tu vốn nó để tu tỉnh thức mà, mà bây giờ trong khi mình ôm pháp này sao bữa nay buồn ngủ thì càng ôm cái pháp Thân Hành Niệm thôi. Cho nên con biết khi mà ôm cái

pháp Thân Hành Niệm, nhiều khi nó bị buồn ngủ người ta tác ý rất lớn, tác ý mà đọc rất lớn “Đưa tay ra” la nó vậy đó, chứ không phải la nhỏ đâu, cho nên đó là cách thức cái phương pháp để tập tỉnh thức con. Nên cái pháp tác ý phải to nữa. Nhiều khi đối trị cái bệnh mà thấy nó lâu hết là con phải tác ý lớn đó, lệnh như lệnh của nó đó bảo nó phải hết, thì như vậy nó mới hết

[Tu sinh]: Tác ý dứt khoát.

[Trưởng lão]: Dứt khoát .

[Tu sinh]: Thưa Thầy còn tu Tứ Niệm Xứ thì con tỉnh dậy lúc 2 giờ, và đến lúc hơn 3 giờ là con tu Tứ Niệm Xứ thì có

[Trưởng lão]: Khi nào tỉnh thì con tu Tứ Niệm Xứ.

[Tu sinh]: Đến giờ con tu Tứ Niệm Xứ thì con phải nhìn một điểm, con nhìn một điểm con thấy nó bị nhức đầu lắm

[Trưởng lão]: Con nhìn điểm nào?

[Tu sinh]: Ví dụ như là con nhìn một điểm trung tâm thì cứ một điểm con nhìn. Con nhìn từ một tiếng, hơn một tiếng là nó ức chế tâm hơn là để tự do Thầy ạ.

[Trưởng lão]: Con chưa biết Tứ Niệm Xứ sao? Nó coi như là không có nhìn cái điểm của nó mà nó tựa cái lưng của điểm đó, bây giờ con hơi thở này, nghe cái đề mục của Định Niệm Hơi Thở nó nhắc để mà nó biết quan sát này “cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết” con cảm nhận cái thân của con, từ đầu tới chân của con, con cảm nhận chứ không phải con tập trung nó đâu. Con cảm nhận nhưng mà con biết hơi thở, con tựa vào. Tôi hít vô, tôi hít ra mà tôi biết cái thân của tôi. Con thấy nó không có tập trung, không tập trung cái điểm nào hết à. Nó quan sát cái thân nó thôi, mà nó thấy bây giờ nó quan sát từ trên đầu nó chạy lên chạy xuống chứ nó đâu có làm sao mà nó nhìn đứng xa mà nó nhìn tổng quát được, cho nên vì vậy mà mới đầu thì người ta còn đi từng cái phần. Bây giờ tôi quan sát này! Tôi dùng cái tâm tôi quay vô này, tôi quan sát, tôi nhìn cái thân tôi này từ, từ đầu chí chân này. Ban đầu tôi quan sát cái tâm này, cái trạng thái thanh thân tôi coi có cái tâm niệm gì không? Không có, tôi quay lại tôi coi các cảm thọ có ở tâm ở thân không này, không có này, tôi quay ra coi có các ác pháp ở bên ngoài tôi đi bốn

cửa thành. Mới đầu nó về nó tập như vậy đi bốn cửa thành, đi vòng, vòng, vòng vòng canh gác nó quá trời. Quán cái này rồi nhảy ra coi cái kia. Nhảy ra coi cái nọ, cứ xem cái này tới rồi xem cái kia. Xong bốn chỗ rồi, rồi bắt đầu nó trở lại xem nữa. Xem hoài, hoài, hoài hết giờ rồi nghỉ. Coi như thằng lính này siêng năng, chạy bốn cửa thành hoài. Sau đó nó quen rồi bắt đầu nó nhìn cái thân nó, nó động dụng, động dụng vậy đó, có gì tác động vô cái nó biết, có gì tác động vô cái nó biết. Đó là cái giai đoạn thứ hai, tới cái giai đoạn thứ ba thì nó không có nhìn cái thân nó nữa, mà nó ở trong thanh thân, an lạc, vô sự nó sung mãn. Ba giai đoạn, giai đoạn trước là giai đoạn thằng lính gác cửa.

[Tu sinh]: Thưa Thầy: Con ngồi một lúc con mở mắt, lúc con nhắm mắt

[Trưởng lão]: Tùy theo, nếu buồn ngủ thì nhắm mắt nó ngủ luôn. Mà hễ nó tỉnh thì nhắm mắt được. Nhưng mà hễ thấy cái dạng mà có tướng, tập tướng hay là thỉnh tướng, nó phóng ra thì mở mắt ra thì phải thiện xảo, khéo léo.

[Tu sinh]: Thưa Thầy con tu Tứ Niệm Xứ thì con thấy ví dụ như hôm mà thời tiết

con bị đau đầu mà con tu các pháp mà đang ...

[Trưởng lão]: Bởi vì con tập trung nhiều là nó căng thẳng.

[Tu sinh]: Ví dụ như là con đang đau đầu con ngồi con tu Tứ Niệm Xứ khoảng một lúc lâu là nó nhẹ đầu đi Thầy ạ!

[Trưởng lão]: Bây giờ không có tập trung. Năm cho vững chứ không khéo mấy con tu sai nó còn bị lạc trong tưởng. Thôi bây giờ cứ về tu đi con rồi bữa nào Thầy kiểm tra một bữa thử coi, mấy con tu như thế nào đây, ngồi tu 30 phút , cho một giờ đồng hồ đi coi thử coi, nhiếp tâm trong hơi thở ra như thế nào hay là cứ ở trong hơi thở không cũng không được.

[Tu sinh]: (7:20) Kính bạch Thầy, các pháp con thì vừa nãy thì Thầy cũng dạy con ...

[Trưởng lão]: Nói với cô toàn là những cái điều kiện đó là nó từng bị ám ảnh cô thôi, Trong khi cái cơ thể yếu đuối và đông thời dường như là Thấy thấy cô Út nấu cháo cho cô ăn, cô ăn riết chắc cô thành cháo hết.

[Tu sinh]: 8:30

[Trưởng lão]: Cô còn trẻ tuổi quá mà làm hơn bà già thua cô Huệ Ân rồi còn gì? Như vậy là cô bệnh cô quá yếu thôi

[Tu sinh]: Muốn theo cô Minh Cảnh Thầy

[Trưởng lão]: Vậy à, muốn theo cô Minh Cảnh rồi sao? Thôi không có sao đâu, để lát nữa rồi Thầy ra.

[Tu sinh]: Dạ để con về con báo cho cô mừng.

[Tu sinh]: 9:00 Hồi sáng nay cô buồn nôn quá mà nôn ra chút thì nó đỡ

[Trưởng lão]: Rồi.

Tu sinh Cô Út cô đưa bạch Thầy viên thuốc con đem vào mà cô dứt khoát cô không uống con đem ra.

[Trưởng lão]: Cái sức của mình chưa đủ mà không chịu uống thuốc là chỉ có muốn đi nhập Niết Bàn thôi. Cô này cô là cô điên. Cô tưởng cô tu Tứ Niệm Xứ rồi Thân Hành Niệm rồi cô đẩy lui nó được, Được thì mình thấy cái lực của mình được thì mình dùng, mà không được thì mình đi uống thuốc, chứ đâu phải cố chấp như vậy. Phải biết.

[Tu sinh]: Con tu thế nào sao tự nhiên thấy nó thức suốt đêm đến sáng luôn nó không muốn ngủ nữa Thầy, kỳ, nó thanh thân, nó không có khó khăn, cái thân con không có mệt mỗi gì hết, nó không phải là tu ngồi không Thầy, mà nó muốn tu đi, đứng, nằm, ngồi nó cứ tỉnh riết như vậy nó không có chướng ngại gì đó Thầy

[Trưởng lão]: Bởi vì Tứ Niệm xứ là phải tu bốn oai nghi, đi, đứng, nằm, ngồi nó đều tu được hết, nó không có gì hết. Trong cái vấn đề mà tu Tứ Niệm Xứ là như vậy nhưng mà mình phải cảnh giác, mình phải coi những cái niệm của nó nó còn khởi không? Nếu nó không khởi, mà thấy những cái tướng nó còn phóng ra không?

[Tu sinh]: Cái tướng nó không còn phóng nhưng mà có cái niệm khi không con nghĩ chống Đại Thừa, sao kỳ cục gì đâu con không hiểu nữa?

[Trưởng lão]: Mình phải nghĩ cái điều kiện đó mình có khả năng gì mình chống Đại Thừa? Đừng có nghĩ vấn đề đó

[Tu sinh]: Con không hiểu sao nó nghĩ kỳ cục, con không tác ý xong...

[Trưởng lão]: Bây giờ con phải suy luận như thế này này. Khi mình không muốn cho Đại Thừa nó không còn sống vậy, chứ mình chống người ta làm gì? Mà mình nghĩ như thế này này, phải tu, tu cho được, làm chủ bốn sự đau khổ sanh, già, bệnh, chết và chứng minh cho các nhà Đại Thừa thấy rằng các anh tu không có được, vì không có làm chủ được, còn tôi, tôi làm chủ được, đó là mình đem lại cái tốt lành cho nhau chứ mình chống họ làm gì, mình nói họ sai làm gì?

[Tu sinh]: Con không hiểu sao cái tâm con nó kỳ quá vậy trời, để hôm nay con hỏi Thầy

[Trưởng lão]: Kỳ quá thì cái đó mình phải nói cái niệm đó là cái niệm xấu, bởi vì Đại Thừa nó cũng bên Phật giáo, nó cũng là một cái tôn giáo triển khai ra thôi. Cho nên vì vậy cái sai mình đáng thương người ta hơn. Người ta đang không có biết đường, do đó mình muốn dẫn đường người ta đi là mình phải thấp sáng cái ngọn đuốc chứ đâu phải mình nói để mình diệt người ta được sao? Trên cái thế gian này, biết bao nhiêu cái tôn giáo người ta sai, người ta dẫn biết

bao nhiêu hành giả hàng triệu người đi đến trong cái đau khổ không à. Đến cái việc giết chóc nhau không? Cho nên biết bao nhiêu cái tôn giáo. Mà mình trở lại cái Đại Thừa nó có tội lỗi gì đâu. Nó đâu có giết ai đâu, nhưng mà nó đi trên cái dòng sai, nó làm cho người ta lệch, người ta phí công thôi, chứ còn nó không có tệ như các tôn giáo khác đâu. Nó vẫn tốt kia mà,

Cho nên vì vậy mà mình phải suy ngẫm như vậy chứ tại sao mình có cái ý mình chống lại nó làm gì? Như vậy mình chưa có tu được gì hết, sống cái đời sống phàm hạnh chưa có cho nên mấy con cũng nên nghĩ rằng mình chưa có xứng đáng gì đối với các bậc Tôn túc, các bậc Hòa Thượng, họ quá tuyệt vời, họ mới xiển dương 2500 mấy chục năm nay khi đức Phật tịch, họ vẫn duy trì được, họ kéo dài được từ chỗ này đến chỗ khác thì con biết nó phải có một cái gì đó người ta mới duy trì được chứ đâu phải dễ. Bây giờ mình muốn chống báng cũng như là lấy một hạt cát mà chống lại cái bãi Sa mạc nó quá nhiều, mình chống được không? Không được đâu?

[Tu sinh]: Con biết cái đó là ác pháp

đó chứ, con tác ý đó là cái tâm con sao nó lại khởi niệm này và ...

[Trưởng lão]: Nó đâu có diệt chúng ta đâu, con nghĩ bậy, nghĩ sai, nó cũng đem lại sự thiện cho chúng sanh nhiều lắm. Nếu mà cỡ không có Đại Thừa thì người ta biết ở đâu người ta nương con biết không. Bây giờ người ta đi theo các cái tôn giáo khác các con có thấy những cái tôn giáo khác nó diệt chủng một lần, nó đưa chết hàng trăm, hàng vạn người, con thấy bây giờ nói về Thiên Chúa con thấy, nó đưa ra một cái điều kiện con biết không? Đế quốc La Mã nó dùng cái tôn giáo đó mà nó cai trị người ta, nó muốn giết ai nó giết, ghê gớm lắm mà, nó giết hàng loạt, vậy mà người ta còn không dám nói nữa. Con biết không?

Còn trái lại bây giờ Đại Thừa rất là tốt, Thầy nói nó rất tốt, nếu không có Đại Thừa làm sao có Thầy, mà Thầy tu được mục đích là mình chấn chỉnh lại cái tốt, để làm cho Quý Thầy đang tu bên Đại Thừa người ta biết cái đường đi, mình tu như vậy mà mình không được giải thoát, bây giờ Thầy Thông Lạc ông tu được vậy trời, ông làm chủ được sướng quá, làm cho người ta sáng suốt,

người ta muốn người ta tu hành người ta muốn được giải thoát chứ!

Con thấy không, đừng có nghĩ bây giờ mình phải xóa cái tư tưởng đó đi con, mình coi như là mình bây giờ mình phải lo mình cứu mình. Mình cứu mình mà mình muốn cho Đại Thừa tốt là cái hành động tu của mình, cái đức hạnh của mình. Hồi nãy giờ con nghe Thầy nói cái lớp mà Thầy dạy cho mấy con từ cái Chánh ngữ, cho đến Chánh Nghiệp, cho đến Chánh mạng, các con thấy, mà những cái lớp này mấy con có học chưa? Tức là oai nghi, tế hạnh, đức hạnh của mấy con chưa có gì hết. Người ta bây giờ ai cũng nhìn cái hành động oai nghi, tế hạnh. Nhưng mà nhìn như vậy cái lớp chưa học mà cứ bắt người ta nhìn như vậy thì cái thói quen người ta làm sao cũng được hết. Chừng mà người ta được đào tạo thì người ta mới cần, còn bây giờ mấy con chưa học mấy con muốn chống, nói Đại Thừa, làm sao nói. Oai nghi tế hạnh con thấy, đọc cái bộ bốn cái cuốn luật Trường hàng của bên nhà chùa. Trời đất ơi! Tuyệt vời, người ta dạy cho oai nghi, tế hạnh người ta rất là kỹ lưỡng, chứ đâu phải người ta không có.

Con thấy nội cái bộ Tỳ ni người ta dạy mình từ cái rửa tay, rửa chân, rửa mặt, rồi nó có những cái oai nghi người ta hết chứ đâu phải người ta không dạy, rồi cái bộ Mười giới luật Sa Di người ta dạy cũng rất kỹ chứ đâu phải, người ta có oai nghi, cái oai nghi, bởi vì Tỳ Ni Sa Di oai nghi mà, rồi Kinh pháp, nó bốn cái cuốn luật của người ta trong đó để dạy cho cái người tu người ta bốn cuốn luật. Nguyên Thanh nó thuộc vanh vách bốn cuốn luật, mà chưa được đào luyện ở trên bốn cuốn luật, học thì vanh vách, nhưng chưa được đào luyện thì người ta sẽ lần lượt người ta sẽ học. Còn con bây giờ con chưa hiểu mà con cứ nghĩ Đại Thừa người ta dạy như vậy đó, người ta dạy bốn cuốn luật, gọi là bốn cuốn luật Trường Hàng đó. Bất Tu sĩ phải học thuộc lòng. Nghĩa là đọc cũng như là mấy con đọc Tâm Kinh Bát Nhã vậy! Nhưng mà vì người ta không có dạy áp dụng, người ta dạy như vậy nhưng người ta không có dạy áp dụng. Nếu mà cỡ mà người ta dạy áp dụng đúng cách oai nghi tế hạnh của các nhà Đại Thừa như thế nào, mình còn khâm phục chứ đâu có phải là. Cho nên Thầy chỉ là người triển khai lại thôi, để làm cho chúng ta trở thành một người gương mẫu, để giúp cho

bên Đại Thừa người ta có những cái gì sai người ta nhìn để người ta sửa sai, chứ mình đừng có nói chuyện mà chống phá họ này kia. Hoàn toàn Thầy không chấp nhận điều đó đâu. Quý Thầy toàn là những bậc Thầy như Thầy Nhất Hạnh, Thầy Thanh Từ hoặc là những bậc tôn túc như Thầy Từ Thông, đều là bậc Thầy đó. Họ là những bậc Thầy, họ dạy con biết bao nhiêu người không? Nên mấy con đừng có nghĩ tưởng cái chuyện quá tầm thường, mình chẳng có cái gì đâu, mấy con nói không có kí lô gì đâu. Cái tiếng nói của mấy con không có cái trọng lượng gì đâu. Cho nên không có được nói một cái gì mà chạm đến các bậc Tôn Túc đó. Thầy nói thật sự mấy con nói Thầy không chấp nhận. Họ là những bậc Thầy tổ, họ chỉ bây giờ họ tu sai là họ không có làm chủ được sinh, già, bệnh, chết thôi. Cái phương pháp cách thức họ không biết. Cho nên Thầy triển khai là mấy con thấy được cái đường lối ở đây Thầy dạy như vậy mới có thể mà làm chủ được. Còn họ dạy như vậy là họ chỉ Thiên ức chế cho nên họ không làm chủ được. Con hiểu không? Còn bây giờ mình đáng thương họ chứ tại sao mình lại chống họ làm gì? Mình thương họ, mình nói nặng, nói nhẹ họ thì họ

đủ khả năng họ quét mình chứ đâu phải họ không được đâu. Họ vừa là bây giờ cái khối của họ rất lớn, mình có mấy người mà mình chọc họ thì mình chịu nổi không? Con mấy con điên, mấy con đừng có nghĩ cái tư tưởng đó. Dẹp cái tư tưởng đó đi. Thầy bảo mấy con phải dẹp cái tư tưởng này, tư tưởng đó không phải đâu.

Thầy nói là tại vì Thầy là cái người tu làm chủ được. Thầy cảnh giác, Thầy nói cái sai, cái đúng để cho người ta đi về cái hướng đúng. Còn mấy con không có quyền gì nói được. Thầy còn chưa dám đích danh một cái người nào, chỉ nói kinh sách Đại Thừa sai thôi. Thầy không dám nói một vị Thầy nào sai hết. Nghĩa là Quý Thầy không có lỗi sai, mà tại vì kinh sách Đại Thừa sai cho nên Quý Thầy dựa vào đó mà tu thành ra đời của Quý Thầy không có làm chủ. Có vậy thôi chứ Quý Thầy không có người nào sai, họ cũng là người phát tâm tu hành, chứng đạo giải thoát thôi.

Bây giờ họ chỉ hiểu trên góc độ họ thì họ phải dẫn dắt người sau trên góc độ đó chứ sao lại mấy con trách họ. Không có nói, không có nói họ được.

Phỏng chừng không có Thầy, Đại Thừa nó phát triển thì Thầy không nói, nói sai đúng thì mấy con biết cái chỗ nào đâu mấy con nói, có phải không? Cho nên bây giờ mấy con nói cũng chẳng dựa Thầy mà nói thôi, như vậy là tự mấy con đã làm khổ Thầy thêm. Bởi vì những bậc đó là những bậc Thầy Tổ của Thầy mà. Mấy con không được đụng chạm đến là phải, còn Thầy nói kinh sách Đại Thừa sai để mà Thầy chấn chỉnh lần lần, để làm cho Quý Thầy, các huynh đệ đều là Thức Tỉnh biết được cái đúng, cái sai mà hướng về sự tu tập, đó là cái lòng thương yêu của Thầy khi mà Thầy tu xong. Còn con bây giờ chưa tu xong, cái lòng bông bột của mấy con là do tâm tham, sân, si của mình thúc đẩy chứ mấy con còn hết tham, sân, si chưa? Chưa! Cho nên cái chuyện mấy con nói đây là cái chuyện bỉ thử rồi. Cho nên đừng có làm cái chuyện đó, dẹp xuống đi. Không có làm cái chuyện đó, cấm bật không có được làm, không có được nói động chạm ai hết.

[Tu sinh]: Thưa Thầy con tu có những cái niệm tuôn trào ...

[Trưởng lão]: Tuôn trào đâu có gì đâu

nó tuôn trào nó sẽ sạch chứ có gì. Thì bắt đầu bây giờ nó tuôn trào thì để cho tự nó nó tuôn trào ra. Mình không có cần ngăn, cần cản gì nó. Mình muốn bao nhiêu, chừng nào nó hết thì nó hết à. Còn nó đi ra từng niệm thì mở xẻ, nhưng mà cái lớp mà tời áp dụng từng cái niệm này Thầy sẽ dạy cái áp dụng. Bây giờ con học cái Định Vô Lượng rồi, sau đó Thầy mới đưa cái thực hành trên cái Định Vô Lượng này, mới cho từng cái niệm để sau khi mấy con biết để mấy con xả. Còn bây giờ Thầy chưa có dạy thì mấy con biết đâu, các con hiểu không?

[Tu sinh]: 19:45 Con tác ý là ly tham, sân, si được không Thầy?

[Trưởng lão]: Được, bây giờ cái đó là tác ý, cái lực tác ý tham, sân, si nhớ chưa, để tới lần lượt rồi hết, các con sẽ làm cái bài mà Tứ Vô Lượng Tâm rồi. Tâm từ, tâm bi, tâm hỉ, tâm xả rồi, bắt đầu bây giờ mới áp dụng thì Thầy mới cho cái đề tài, đề tài để áp dụng. Thầy cho bây giờ cái tâm đây bây giờ nó nhớ nhà, nhớ cửa, nó nhớ cha nhớ mẹ này. Bây giờ đem những cái bài học mà đã học rồi đó, thì áp dụng vào cái tâm niệm này cho Thầy, viết áp dụng cho Thầy cái bài áp

dụng để xả cái tâm này cho Thầy.

Rồi mai một có một người nào Thầy cho một cái đề tài, có một người nào nói đó, nói mấy con đó là đi ăn cắp của chùa, lấy cái bóng đèn hoặc là lấy cái tô cơm hoặc là lấy cái gì đó. Đặt ra cái niệm đó nói con tham lam lấy vậy đó. Thật sự ra con không có tham lam vậy, Vậy thì muốn hóa giải cái tâm oan ức của mình này. Bây giờ dùng những cái học này áp dụng vô, viết ra cho Thầy cái bài để giải trừ cái tâm uất hận, cái tâm mà oan ức này, nói làm sao mà cho cái bài cho xả ra được. Bởi vì cuộc đời của mấy con sẽ có những cái điều kiện đó xảy ra cái niệm đó, mà bây giờ đã học cái niệm này, để sau khi nó có cái niệm đó xảy ra, để cho mấy con biết cách mấy con xả tâm.

Còn không học tới chừng các co cứ quan sơ sơ đó nó nhét nó ức chế cái tâm của mình cứ hờn hờn hoài trong bụng nó không có xả ra hết đâu, các con hiểu không? Giờ nó có những cái bài học, học cái bài tu phải áp dụng như vậy đó. Thì phải học, phải tu mà tới đây thì mấy con phải học, tu như vậy. Như vậy rõ ràng là mấy con có chuẩn bị cho mình cái hướng áp dụng vô cái đời sống của

mình hàng ngày. Khi nó có đến thì mình đã học rồi. Tôi học rồi cho nên tâm tôi nó bất động. Các con hiểu chưa? Chứ không phải mấy con ngồi tu Tứ Niệm Xứ mà nó thanh thản, mấy con coi chừng mà Thầy nói coi chừng tôi nhìn Tứ Niệm Xứ tôi đó, coi chừng nó chứ. Ta nghe nói nó quay vô, chứ không chừng nó ức chế nó nữa. Các con hiểu chưa.

Bởi vì Thầy nói không có Thầy mà dạy thì mấy con ngàn đời mấy con có tới đâu? Mà tới đây là tới cái lớp áp dụng, bây giờ mấy con học rồi áp dụng. Tới cái lớp áp dụng rồi, đâu phải áp dụng mấy con ngồi trong thất. Mấy con ngồi trong góc đó để mà ức chế tâm nữa sao. Biết mấy con xả được cái gì đây mà không hướng dẫn. Cho nên muốn biết cách hướng dẫn thì người ta dạy mấy con cách thức mà bây giờ Thầy đưa một cái đề tài nào đó, làm cái đề tài đó là cái tâm niệm của mấy con nó sẽ có, nhưng bây giờ nó chưa có nên chưa gặp, nhưng mà mai một nó sẽ gặp. Người ta cho mấy con sẽ làm bài trong ba tháng. Vì vậy mà trong ba tháng đó không có đủ đâu, người ta muốn cái lớp Chánh kiến nó phải học một năm, sáu tháng kia, nó chưa có đủ. Nhưng mà tìm lược lại cho mấy con biết cách như vậy thôi, chứ còn

thật ra mà rèn luyện mấy con là phải một năm một lớp thì tới Chánh tư duy nó một năm. Một năm một năm, 7 năm người ta đã. Đạo Phật nói bảy ngày, 7 tháng, 7 năm mà dạy gì mà mới có một năm mà thành Phật. Vậy mà Thầy nói còn có 5 tháng nữa, nó cũng guynh đấy chứ? Nhưng mà sự thật ra năm tháng nữa mà tu tập đàng hoàng Thành Phật đấy chứ.

[Tu sinh]: Vậy là con cứ bị ức chế hả Thầy

[Trưởng lão]: Ưc chế, ức chế rồi sanh ra cái tâm bậy bạ.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Chiều qua đó Thầy, Trời ơi! Thầy mà đóng cửa tùm lum hết, Thấy cô Liên Châu đem con sợ... làm lộn xộn luôn vậy

[Trưởng lão]: Đúng vậy chứ sao? Mấy con cũng lộn xộn lắm chứ đâu có phải, nói chuyện rồi đủ thứ chuyện hết. Đóng cửa mà một phần cũng do mấy con đó. Bây giờ phải ráng mà tu cho đúng, Thầy tha thứ, hôm qua là tha thứ hết đó. Ở đây cũng có nhiều người người ta không có nhưng mà sự thật ra mấy con cũng phạm độ cư hết, không có người nào không hết. Cho nên hoàn toàn là

mấy con bị hết chứ không có người nào mà oan đâu. Đều ít nhiều, còn con là nhiều á.

[Tu sinh]: Tại cô Liên Châu kêu con phải trả ra nói.

[Trưởng lão]: Cô Liên Châu hôm qua cô nói với Thầy đó. Thầy cứ phạt tội nó đi. Đừng có để vị tình con cúng dường cơm rồi Thầy không phạt.

Thầy nói Thầy không vị tình đâu, có mấy con cúng dường ăn, không có thì Thầy dẹp hết. Ba cái thứ mà tu không được này.

Phải về tu lại.

Sao hôm qua? Cái lớp học Thầy, Thầy sẽ dạy tới. Thầy đã hứa là Thầy dạy tới, chứ không là hôm qua là Thầy đóng cửa hết. Thà là Thầy thu cái lớp mới, cái lớp cũ này nó hư hết rồi, dẹp, tìm cái lớp mới. Bây giờ mấy người nào mới vô đảng hoàng, độc cư là độc cư, không có nói chuyện. Còn cái lớp này nó quen, nó cứ nói chuyện vậy thì bây giờ có muốn làm gì thì bây giờ nó cũng quen đi rồi. Coi vậy chứ hôm qua Thầy làm gắt như vậy chứ, bữa nay coi như cũng nói chuyện nữa rồi, chứ đâu phải hết đâu. Mấy con thành thói quen hết.

Thôi, rồi bây giờ lo về tu đi.

Thôi rồi, mấy con nghỉ.

Có gì không, hỏi đi, trước đi con. Gần hết giờ rồi, lẽ ra buổi sáng nay có một giờ à, mà mấy con hỏi nhiều ghê vậy đó, có phải ít đâu, đủ thứ hết.

[Tu sinh]: 25:20 (nghe không rõ)

[Trưởng lão]: Được con, nhưng mà con Thầy nói khi nào mà nói buồn ngủ đứng dậy mà đi kinh hành cho Thầy, đi pháp Thân Hành Niệm, tác ý lớn tiếng lên. Nói bà con hai bên làm ơn đóng cửa lại, tôi đang bị buồn ngủ. Tôi tác ý lớn à ghen, phải đóng cửa lại hết chứ không tiếng tôi nó lọt vô bà con đừng nói tôi làm động. Làm ơn thương xót dùm tôi một chút để tôi la nó một hơi cho nó đi. Nói vậy cho bà con để không nói trời ơi con nhỏ này nó điên gì nó la lối um sùm vậy tôi làm sao tôi nhiếp tâm được, tôi làm sao tôi tu được. Ở đây mấy Thầy ở đây ta bị buồn ngủ. Quý Thầy buồn ngủ rồi la lớn quá rồi quý Thầy: Trời ơi động tôi quá trời vậy tôi tu sao cho được. Thì làm ơn thương xót cho người ta một chút, cho người ta phá cho được, thì lúc bấy giờ nó trường hợp đó thì con phải tác ý lớn tiếng lên. Thí dụ như: “Đưa

tay ra” la cho vậy đó, cho nó rung động mấy cái thân, rồi đưa tay ra. “Đưa tay vô” rồi đưa tay vô, lệnh cũng sai mình thôi. Nhưng mà thiên hạ muốn chết. Nhớ chưa, chỉ cùng cực mình bị hôn trầm thùy miên mình mới làm vậy chứ còn nếu mà không có hôn trầm thùy miên thì mình làm chi, phải không? Cho nó buồn ngủ quá trời mà tôi muốn chiến thắng nó thì bà con tiếp tay dùm tôi đi, ở đằng kia làm thỉnh chút, chứ đừng có nói tôi quấy rầy tôi không dám tu nữa thì chắc chết tôi. Còn không thì mấy con đi ra ngoài vạch trống ngoài này này, đi kinh hành ngoài này này, đi Chánh Niệm Tỉnh Giác cho nó đỡ, ra khỏi thất của mình thì cái hôn trầm thùy miên nó giảm xuống liền, nó lạnh nó giảm xuống liền nó bớt ngủ.

[Tu sinh]: 27:20 Thưa Thầy con sám hối ngày hôm qua là con khóc với cô Liên Châu không có ... họp, nhóm, nói chuyện.

[Trưởng lão]: Thôi được rồi, mai một không có họp nhóm nói chuyện, không có chạy tới thất người ta kêu gọi gì hết, người nào có lỗi để đó Thầy. Thật ra thì mấy con có cái lòng tốt chứ không phải không. Sợ Thầy đuổi cô Tịnh Bảng đi cho rồi, chứ

không phải là Thầy biết mà chứ không phải không? Vì vậy là cái thương của mấy con là cái hại của mấy con. Để cô Tịnh Bảng có lỗi Thầy xử cô. Còn nếu không mà cô không nghe nữa Thầy đuổi cô. Cũng là một cái tốt thôi, đuổi người ta để cho người ta tốt chứ đâu có phải là làm cái chuyện xấu đâu. Thầy nói ai ở đây mà xả tâm không xả, rồi cuộc rồi sẽ đuổi. Thầy nói Thầy đuổi là Thầy đuổi mà. Thầy không có tha đâu. Nhưng mà thật sự ra Thầy rất đau lòng khi mà Thầy tuyên bố đuổi thì Thầy rất đau lòng mấy con, Thà là Thầy đóng cửa Thầy giải thể là chung vậy đó, nó không có mang tiếng cho cái người nào. Chứ kêu đích danh người đó mà đuổi, tội cho người đó. Bởi vì suốt đời họ mang tiếng bị đuổi. Tội cho họ, một người học sinh mà bị đuổi cũng thấy xấu hổ huống hồ là cái người tu mà bị đuổi còn có nghĩa lý gì? Bao nhiêu Phật tử người ta nghe được cái uy tín của cái người đó còn gì? Cho nên cùng cực lắm, thật sự ra nói tiếng đuổi, chứ thật sự ra Thầy không có nói cái tiếng đó. Thầy sợ lắm, sợ tội cho cái người đó, Thầy nói thì dễ dàng. Nhưng mà cái ảnh hưởng đó muôn đời cho cái người đó. Họ chết đi người ta nói cái người này hồi đi tu bị đuổi, con hiểu

không? Khổ lắm chứ đâu phải. Thầy không muốn cái điều đó. Chứ hồi hôm qua người nào, người nào Thầy biết hết chứ. Thầy lôi ra Thầy đuổi, Thầy đâu có nói chung chung làm chi, nhưng mà điều kiện Thầy hiểu hết nên Thầy không nói đâu. Để cho người ta còn hơi thở người ta sống một chút chứ còn nếu mà không chắc là Thầy bóp chết họ hết rồi. Chết cả một cuộc đời của họ, họ không còn gì đâu, cho nên mấy con cố gắng, yên tâm đừng có phạm phải cái kỷ luật.

[Tu sinh]: Thưa Thầy để hỏi chiều

[Trưởng lão]: Được rồi, để chiều thưa con, rồi.

Chào mấy con, mấy con ra đi.

Chú Đức Trọng muốn hỏi Thầy gì?

Thầy sẽ gửi mấy con mấy cái tập này con của ai đây?

[Tu sinh]: Thưa Thầy con lấy cái máy của Nguyễn Thanh

[Tu sinh]: Có phải cái máy này của mấy người đó không con?

[Tu sinh]: Kính thưa Thầy! Hôm nay con nhân duyên được trở lại tu viện, trước

tiên con cũng xin Thầy tha cho con. Vì con cũng biết rằng Thầy biết hết tất cả, cái tâm con cái ác tâm để cho nó xả bớt những cái phiền tồn đọng quá những cái lỗi lầm... Khi tiếp duyên bên ngoài các pháp không, có kìm chế được thành ra nó có nói những cái việc nó chưa làm chủ được cái khẩu, thì nó nói ra những cái, nó sự thật nhưng mà nó sự thật chưa làm chủ được tâm. Thì hôm nay con thực tâm con sám hối, khi con tiếp duyên với ngoại cảnh thì Thấy tâm con còn yếu, chưa có là cái gì mà là... Thì hôm nay con về đây để sám hối với Thầy trước, sau đó con muốn xin Thầy cho con vào lớp học và con muốn học lại từ đầu, Thầy đưa những cái bài tập, con sẽ trả lời những gì con ... Thì con muốn giảng giải thành một tâm coi có đúng sự thật như vậy không con nhờ Thầy chỉ dạy cho con

[Trưởng lão]: Cũng được nhưng mà Thầy sợ cái lớp học nó qua hai tháng mấy rồi, con có thể con chịu khó con làm lại từ cái bài đầu, vì đây là thuộc về Định Vô Lậu triển khai cái tri kiến, học cái lớp Chánh kiến mà, tức là mình phải có cái sự hiểu biết cho nên mới gọi là Chánh kiến, chứ nếu mà không hiểu biết thì nó là tà kiến. Cái lớp

Chánh kiến tức là mình học đúng cái Chánh Pháp của Phật, để cho cái sự hiểu biết của mình nó luôn luôn chân chánh nó không có bị cái hiểu biết sai lệch, do đó cái lớp này là Chánh kiến, cho nên từ cái lớp Chánh kiến. Ở đây nó gần tới cái tháng thứ 3 rồi, cho nên bắt đầu qua cái tháng thứ tư thì coi như là áp dụng cho những cái bài học của ba tháng, tức là thực hành qua cái sự học của mình. Cái lớp mà gần tới cái tháng này nó gần hết rồi. Khi mà bốn cái bài mà sắp sửa chúng ở đây ta sẽ thực hiện cái tri kiến thì nó còn bốn bài học nữa là hết. Nó hết, cho nên vì vậy nó qua cái tháng áp dụng rồi. Mà bây giờ con bắt đầu nó trở về bài đầu của nó tức là người ta phải có cái thời gian thì con không làm sao mà học kịp, nhưng mà điều kiện là nếu có cái sức bền tâm, bền chí mà tu học thì từ từ mình sẽ cố gắng những cái bài chúng ở đây đã học qua rồi đó, mình sẽ làm cái đề tài đó, mình triển khai cái tri kiến hiểu biết của mình trên cái đề tài coi có đúng hay sai. Do đó mà Thầy chỉnh, Thầy sửa lại coi cái hiểu biết. Chứ nhiều khi mình hiểu biết, nhưng mà hiểu biết chung chung, nó không sâu. Cái hiểu biết của mình, cái tư duy của mình nó không sâu. Cái người người

ta tư duy người ta viết thành cái bài đó. Cái chỗ nào người ta chưa hiểu được Thầy gọi ý cho người ta viết cho nó hết. Tức là mình tư duy cho nó sâu, đúng hết cái hiểu biết của cái phương pháp đó, cho nên nó hiểu biết. Thí dụ như tự nhiên nói Nhân quả, mà nhân quả thì nó nhiều cái góc độ nhân quả.

Thí dụ nhân quả thảo mộc, cái nhân quả của cây cỏ, rồi cái nhân quả của con người. Các con thấy không? Cái đó thì mình phải học. Bây giờ nói nhân quả thì ai cũng hiểu chung chung, nhưng mà nói về Thảo mộc. Thì nói về Thảo mộc thì mình phải thấy được cái đặc tướng, đặc tính của nó chứ, rồi cái duyên hợp, duyên tan của nó chứ, rồi chuyển biến cái nhân quả của nó chứ. Con thấy bây giờ như đặc tướng cái cây đó nó đâu có giống cây cỏ đâu, tướng của nó khác nhau, nhân quả mà, nó phải có cái tướng khác nhau, rồi cái tính của nó, cái cây cỏ thì nó mềm, mà cái cây tràm đó thì nó cứng, con thấy không? nó có cái tính của nó mà. Mà bây giờ đó thì cái nhân của nó thì cái quả của nó sao? Cái quả của nó thì nó có cái quả của nó thì có cái ngọt, bùi, đắng cay. Rồi có cái quả của nó, cái tướng của nó thì có cái quả thì tròn, quả méo, quả dài cái tướng của

nó. Tất cả những cái này mình học, tại sao vậy? Khi mà mình học nhân quả con người mình mới nhìn qua cái con người mình mới thấy rõ. Bây giờ mình phải học, thí dụ như bây giờ nhìn qua cái nhân quả của cái Thảo mộc thì ở cho con thấy cái bài học này. Cái nhân quả của thảo mộc con thấy cái cây đu đủ thì cái trái đu đủ nó có cái dáng của trái đu đủ chứ đâu giống trái xoài đúng không? Cái tướng của nó.

Còn cái tính của nó con thấy một cái nhân nó có nhiều cái quả, tức là nhiều cái hạt trong cái quả. Có phải không? Như trái đu đủ thì nó bao nhiêu hạt ở trong cái quả, mà bao nhiêu cái trái đu đủ. Một cái cây đu đủ nó bao nhiêu trái, từ cái hạt của đu đủ nó lên thành cây đu đủ, từ cái cây đu đủ nó lên thành cây đu đủ, từ cái cây đu đủ nó cho bao nhiêu cái quả. Rồi trong một cái quả nó bao nhiêu cái hạt đu đủ, con thấy chưa? nó nhìn qua cái nhân quả như vậy thì chúng ta mới đem ra cái nhân quả của con người, từ cái lời nói ác của chúng ta, trong cái nhân ác đó nó sẽ mang đến những cái quả khổ đau, phải không? Và quả khổ đau đó thì nó có bao nhiêu cái nhân khổ đau này, nó sẽ tiếp tục nó gây ra cái khổ đau đó. Mình phải học

mình mới hiểu chứ nếu mình không học thì làm sao mình hiểu. Cho nên vì vậy mà làm từng cái bài này. Từ cái chỗ mà học Phật của con, con từ hồi nào tới giờ tới giờ con học Phật hoàn toàn nó có cái hướng của con để mà con quán cái này đó con.

Nhờ cái mình có học, nhờ có mình tiếp xúc tất cả những cái duyên của xung quanh mình, cái ác pháp do đó mình mới nắm vững mình mới viết cái bài này ra, nó làm cho mình có cái hướng tư duy về cái nhân quả, do đó có cái ác pháp nào nó thuộc về nhân quả đến đây tư duy của mình nó sẽ hóa giải, nó xả, nó không bị ức chế, con hiểu không? Chứ còn bây giờ cái niệm gì nó đến con thì con ngồi đây con giữ cái tâm con, mà con không có hóa giải bằng cái tri kiến, bằng cái sự hiểu biết này thì nó bị ức chế cái niệm. Con hiểu cái lỗi tu chưa, con ráng. Như vậy là rõ ràng bây giờ con thấy mà muốn học cái lớp này con phải học từ đầu, không thể nào mà thiếu học được. Bởi vì cái lớp này là Định Vô Lậu, nó làm cho mình hết lậu hoặc. Thì được, không sao, nhưng mà con phải ráng. Chứ không lẽ bây giờ người ta học như vậy mà bắt con bây giờ bắt con như vậy nhào đi học thì không được.

Ngay bây giờ Thầy đưa ra cái đề tài Thầy nói cái niệm kiết sử, con nhớ về gia đình, nhớ cha mẹ mình đi, giờ con làm cái đề tài này, con viết nói về nhân quả của gia đình con, cái niệm đó Thầy đặt. Bây giờ con không có cái niệm kiết sử đó đâu, nhưng mà Thầy đưa cái niệm kiết sử đó cho con. Con phải làm cái bài đó, mọi người đều phải làm cái niệm kiết sử này cho Thầy. Tức là áp dụng vào cái nhân quả của cái kiết sử, mặc dù tâm con bây giờ chưa có nhớ nhà. Nhưng Thầy tin rằng trong cuộc đời con sẽ có một lần nhớ nhà. Nhớ mẹ mình, có phải không? Bây giờ nó không có mà con đã áp dụng, con đã viết cái bài này như vậy để hóa giải được cái tâm kiết sử này rồi, thì khi mà cái tâm mình nó khởi cái niệm này thì nó được hóa giải. Con thấy cái này nó xả được liền đó. Đây là học thực, học cái chương trình giáo dục đào tạo để chúng ta vô lậu, để chúng ta chứng quả A la hán chứ đâu phải là sơ sơ đâu, con hiểu chưa? Cho nên bây giờ con phải học chứ, con không học làm sao con biết. Nếu mà con không học nhân quả Thầy bảo con bây giờ đưa cái niệm kiết sử của con ra. Bây giờ con đem cái nhân quả con không học con làm sao con quán, mà con không

biết quán thì tức là con không xả nổi rồi. Chỉ còn mình ức chế mình nhắc nó bậy bạ ở thôi nhân quả thôi mình đừng có nhớ, mình thương này kia, ức chế rồi thì nó không xả được.

Bây giờ trở về học là phải học như vậy, tu như vậy. Để mà con xả được cái tâm con rồi thì tâm con thanh thản, an lạc, vô sự tức là Tứ Niệm Xứ sung mãn. Nó không còn chướng ngại trên thân tâm con nữa chứ gì? Thì tức là Tứ Niệm Xứ sung mãn tức là ly dục ly ác pháp nó là định rồi chứ gì? Bất Động Tâm Định. Bất Động Tâm Định thì nó có Tứ Thần Túc, Tứ Thần Túc thì nó Định Thần Túc, thì có Định Như Ý Túc, con có áp dụng Định Như Ý Túc con nhập định nào mà không được, con ra lệnh tác ý nó vô chứ bộ. Chứ đâu phải con ngồi mà nó vô. Con hiểu cái chỗ đường đi của Đạo Phật nó rõ rệt lắm, không khéo uống cuộc đời. Bây giờ con phải học trở lại con.

Nhưng mà nó hơi trễ là cái lớp nó đang đi tới, bây giờ mà con vô tu thì con phải đi lại ban đầu, chứ không thể thiếu những cái bài học như vậy được.

[Tu sinh]: Đối với con, con không ngại

gì hết, những cái căn bản lúc nào con cũng học cái căn bản trước, tất nhiên con sẽ cố gắng vượt qua hết tất cả để đuổi kịp, cái chuyện này con làm được. Bởi vì con thấy được hai năm trong tu viện do con quán nó bị ức chế, thì ức chế không thể hóa giải được, chẳng qua là bị đè nén thôi. Thành thực khi ra ngoài tiếp xúc thì tâm con rất yếu.

[Trưởng lão]: Đúng đó

[Tu sinh]: Và khi tiếp duyên như vậy thì con phải hóa giải nó, không hóa giải thì con không thể ở trên núi được, nhờ ở trên núi một mình con sống thanh thản, an lạc vô sự thì mới xả được cái niệm đó. Thì khi xả ra thì con thấy sống, ngày xưa thì con tại sao cứ giữ cái niệm đó. Con Thấy thì con cho nó ra hết, mà khi ra hết như vậy thì tất nhiên con thấy có cái gì là của ta đâu mà phải giữ thì con thấy xả hết, mà xả càng sạch thì do tác ý ngày xưa tu tập thì tất nhiên con thấy là có khả năng chữa được bệnh. Con trên núi con cũng có bệnh nhưng con dùng tác ý con không dùng thuốc. Con tu tập như vậy thì con thấy nó có một cái lực, nhưng cái lực này vẫn chưa căn bản vì con chưa học, cái thứ hai là Thầy chưa ra một bài tập để

con đúng hay sai, thì chỗ này con tưởng, thì tưởng thì thấy nó vô thường, nó chẳng có cái gì đúng hết. Con quay về đây cũng là học lại từ đầu thôi. Nhưng bằng nỗ lực của con, con biết con có đuổi kịp hết.

[Trưởng lão]: Con phải ráng, bởi vì nó đã qua gần ba tháng rồi, thì nếu mà cố gắng ráng thì nó mới theo kịp, chứ còn không khéo thì cứ mỗi ngày người ta có cái bài vở người ta tiến tới người ta tu. Mà mình phải ráng mình vượt từ cái lớp đầu tiên. Bây giờ con mới vào thì con phải học về nhân quả thì con phải học từ nhân quả thảo mộc rồi, chứ không thể nào mà bắt con học nhân quả con người được. Nhân quả thảo mộc rồi thì các con sẽ học đến cái nhân quả của thiên nhiên vũ trụ được. Rồi bắt đầu đó con mới học các pháp vô thường, thân vô thường, các pháp vô thường. Các pháp vô thường thì trong đó có thời tiết vô thường, vũ trụ vô thường. Những cái đó con phải làm bài hết tất cả những cái này, rồi học các pháp vô thường rồi thì học tới quán thân bất tịnh, quán các pháp bất tịnh, quán thực phẩm bất tịnh. Tất cả những cái này thì phải thấy như thật. Mình làm sao mà Thầy đọc cái bài mà Thầy thấy đây là một cái sự thật con đã

quán đầy đủ rồi.

Thôi bây giờ thì con cứ lo sắp xếp thất ở rồi Thầy sẽ cho từng cái đề tài. Rồi không có bút mực thì Thầy sẽ cho bút mực. Ở đây thì coi như là Thầy cung cấp hết những cái vật dụng, bút viết, mực, giấy để cho mình tư duy, suy nghĩ những cái đề tài đó để triển khai cái tri kiến hiểu biết của mình. Có vậy thôi, bây giờ cái lớp học này nó không phải là ngồi trong thất mà tu, nhưng mà điều kiện giờ giấc mình cũng nghiêm chỉnh, giờ nào buồn ngủ thì mình cũng có cái phương pháp phá buồn ngủ. Chứ không phải để cho mình ngủ gà ngủ gật. Giờ nào tu Định Vô Lậu thì mình tu Định Vô Lậu. Giờ nào tu Tứ Niệm Xứ thì mình tu Tứ Niệm Xứ. Nhưng Tứ Niệm Xứ không phải ức chế tâm. Tất cả những cái này để người ta giữ gìn cho nó có cái căn bản trong cái giờ giấc của mình tu học, để chuẩn bị cho mình cái tư thế để cho mình học xong cái lớp này thì tới cái lớp khác nó có một cái căn bản để đi vào nó không trệch, nhưng mà không được đi quá. Ví dụ như việc nhiếp tâm, an trú thì một phút chứ không được 2 phút vì hai phút thì mình bị ức chế. Trong khi đó tâm mình chưa xả thì bị ức chế. Cho nên ở đây Thầy dạy làm sao cứ làm vậy trách

nhệm của Thầy, Thầy chịu. Mấy con mà tu sai thì mấy con chịu, mà Thầy dạy đúng mà mấy con tu sai thì mấy con chịu. Mà Thầy dạy mà mấy con không học đúng thì mấy con chịu.

Nghĩa là cái lớp của Thầy hôm nay Thầy tuyên bố là cái lớp đào tạo cho người tu chứng đạt được làm chủ được sinh tử chấm dứt luân hồi mà. Cái lớp này là chứng quả A lan hán tâm vô lậu hoàn toàn, có đầy đủ Tam Minh mà. Người nào mà không nghe lời Thầy thì thôi, đừng nói. Còn người nào muốn tu mà có Tam Minh thần Thông thôi đi qua bên Tây Tạng học, ở đây Thầy không có dạy Thần Thông. Thầy chỉ dạy người ta làm chủ được sự đau khổ của họ, sinh, già, bệnh, chết thôi, chỉ có vậy thôi. Mục đích của Thầy là nhắm vào bốn sự đau khổ của con người mà Thầy dạy cho họ cách thức làm chủ. Còn cái vấn đề mà có Tam Minh này kia là tại vì tâm thanh tịnh nó có, tại vì nó có Tứ Thần Túc là nó có đủ lực, chứ khôn phải chúng ta học phải chú ý về vấn đề đó đâu. Còn người nào mà chú ý về vấn đề thần thông thì qua Tây Tạng học, bên đó nó có thần thông. Ở đây Thầy không dạy thần thông, Thầy dạy đạo đức.

Thì hôm nay con về đây thì nỗ lực theo lời Thầy dạy, những cái đề tài đó thì Thầy sẽ cho những cái đề tài, con sẽ làm rồi nộp cho Thầy, Thầy sẽ kiểm tra, và đồng thời Thầy sẽ kiểm lại cái vấn đề ngồi nhiếp tâm coi như thế nào đúng, như thế nào sai nữa. Để không con nhiếp sai con bị lọt vào tướng, mà lạc tướng con không bao giờ con có đường đi nữa hết. Ở trong loành quành trong ba cái tướng định.

Bởi vì nói chung là có thêm người là có thêm cực cho Thầy. Phải kiểm tra chứ bây giờ người ta bỏ hết cuộc đời người ta tu thì cái trách nhiệm của mình, đâu phải cuộc đời của con người bỏ hết những cái giá trị. Người ta sanh ra làm con người đâu có phải là coi như đất cát đâu? Cho nên con đến đây là Thầy có trách nhiệm Thầy rất lo lắng chứ không phải không, cho nên vừa hôm qua là Thầy muốn giải thể cái lớp này, tu sai mà không nghe lời Thầy, Thầy giải thể hết cả nam lẫn nữ, chứ đâu Thầy muốn chừa đâu. Ở đời Thầy Thầy không có danh lợi đâu nhưng mà Thầy đem cái sự lợi ích cho con người mà tại họ không nghe lời Thầy dạy. Bởi vì Thầy đã nói rằng cái tu từ xưa đến giờ là tại vì Thầy đang lo làm các công chuyện

khác mà Thầy chỉ giảng giải để mấy con tu tu. Tưởng không ngờ mấy con tu đúng, ai dè mấy co tu như vậy là ức chế. Bây giờ phải nghe lời Thầy mà tu sai mà. Trong cái giờ phút này là Thầy dạy mấy con tu đúng, Thầy trực tiếp ở trên cái lớp Thầy dạy các con từng chút, mà bây giờ mấy con không nghe, mấy con cứ ngỡ tưởng mấy con vô thất ngòi. Hỏi nào tới giờ mấy con không ngòi tu sao? Được cái chỗ nào đâu mấy con nói đi!? Chút chút nào đó mấy con tưởng đó là kết quả lắm sao? Nếu mà được thì mấy con làm chủ được sinh, già, bệnh, chết mấy con rồi. Mà bây giờ mấy con thấy có gì đâu, mấy con làm chủ được cái gì? Quét sạch ra cái thói quen này, mà cứ luôn luôn ở đây thì cứ phá độc cư, nói chuyện tới, nói chuyện lui rồi Thầy bực mình cái vấn đề của Quý Thầy cái vấn đề này lắm.

Nói rồi, mình sống mình hãy một mình mình, mình chiêm nghiệm lại cái tâm của mình cũng như con sống trên núi không có ai hết. Thì bây giờ mình sống trong chúng như vậy đó, mình cũng như là ở trên núi không có người nào, chỉ có những cái loài vật xung quanh mình mà thôi. Thì như vậy là mình mới tu thật tu,

Chứ còn mình tu mà mình cứ để phóng dật, phóng tâm mình cứ hoài, cái tâm mình phóng dật hoài thì làm sao mình đạt được cái gì. Nói chuyện phóng dật chứ làm cái gì? Có ích lợi gì?

Ví dụ như giờ mấy con vô đây đầu tiên mà con trở về đây coi chừng có những người đến nói chuyện với con, phải chuẩn bị, chứ không khéo rồi con sẽ phá. Cái con người của mình là cái lịch sự, người ta muốn nói mình không nói nó kỳ lắm. Người ta muốn hỏi mình không trả lời không được, mà hể trả lời một lần, hai lần cái nó quen rồi thôi rồi, chết rồi cuộc đời mình hết rồi, chỉ có nước lên trên núi một mình thôi, ở đây hết duyên rồi. Mà khổ cái nỗi người ta luôn luôn lúc nào người ta cũng kiếm chuyện người ta nói chuyện hết trời ơi thôi chết rồi. Cho nên con khéo léo con giữ gìn, chứ ở đây nó.

Thôi rồi phải không con, bây giờ cứ về lo cơm nước đi.

[Tu sinh]: Con về đây con nương tựa Thầy nghĩa là chỉ có Thầy còn chuyện gì khác thì con không... vì ở trên núi con cũng bị trói buộc lắm phải nấu ăn thì cái cái dục nó vẫn còn.

[Trưởng lão]: Khó lắm, khó xả lắm con, chính đức Phật dạy mình đi xin ăn, hôm nay cái nhà bếp dời đi rồi đó. Nghĩa là đi xin ăn có chỗ người ta nấu cơm ở ngoài. Chùa nhất định là không có nhà bếp. Quyết định Thầy không cho làm nhà bếp

[Tu sinh]: Con hôm trước có gửi cho chú Mật Hạnh 100 rồi.

[Trưởng lão]: Đúng rồi Thầy có nghe nó nói mà mắc quá.

[Tu sinh]: Thôi kệ để bữa nào con viết xong rồi con tự đánh vi tính luôn, con gửi Thầy, Thầy vô nghĩ đi Thầy!

